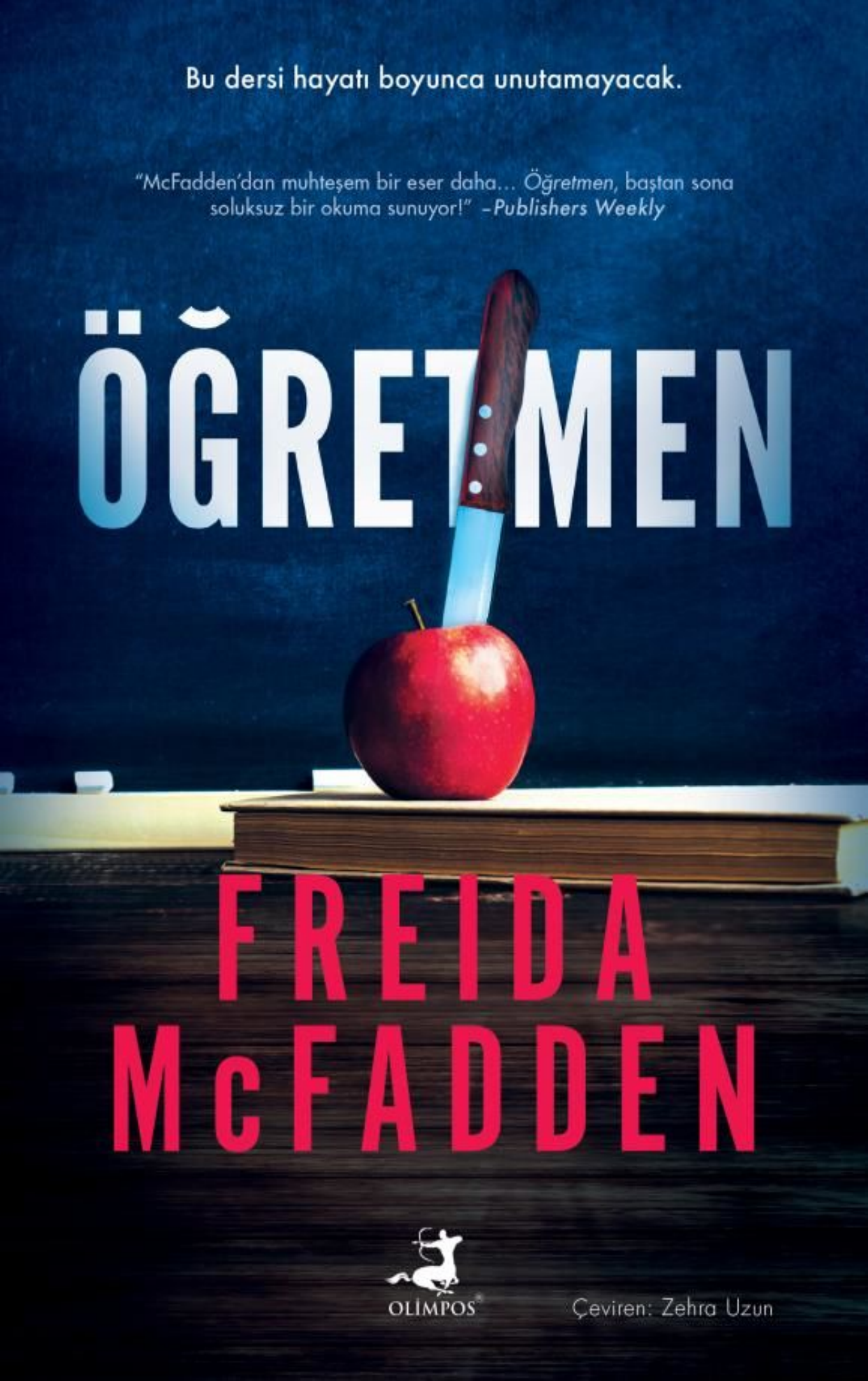
Bu dersi hayatı boyunca unutamayacak.

"McFadden'dan muhteşem bir eser daha... *Öğretmen*, baştan sona soluksuz bir okuma sunuyor!" *–Publishers Weekly*

ÖĞRETMEN

FREIDA McFADDEN

OLİMPOS®

Çeviren: Zehra Uzun

Ders 1: Kimseye güvenme

Eve'in hayatı gayet güzeldi. Her sabah kalkar, kocasının yanağına bir veda öpücüğü kondurur, lisede matematik dersi vermeye giderdi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama...

Geçen yıl Caseham Lisesi, bir öğrenci-öğretmen ilişkisi skandalıyla çalkalanmıştı. Bu skandalın merkezinde Addie isminde bir öğrenci yer alıyordu. Fakat Eve, bu çirkin söylentilerin altında göründüğünden fazlasının yattığını biliyordu.

Addie'ye güvenilmezdi. Yalan söylüyordu. İnsanlara zarar veriyor, onların hayatlarını mahvediyordu. En azından söylentiler bu yöndeydi.

Ama kimse gerçek Addie'yi tanımıyordu. Addie'nin, okulda bazı insanların hayatını mahvedebilecek sırlar sakladığını kimse bilmiyordu. Eve bu şok edici gerçeği öğrendiğinde, Addie kadının sessiz kalması için her şeyi yapmaya hazırdı...

New York Times çoksatan yazarı Freida McFadden'dan, uzun soluklu bir intikamın ters köşelerle örülü hikâyesi.

New York Times'ın 1 numaralı çoksatan yazarı Freida McFadden'dan aklınızı başınızdan alacak diğer gerilim kitapları:

Ayışığı Kitaplığı

Designers

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Öğretmen
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Teacher

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2024, Freida McFadden

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Zehra Uzun
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5919-54-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ÖĞRETMEN

Ayışığı Kitaplığı

FREIDA McFADDEN

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS

Aileme

★★★★★

GİRİŞ

Mezar kazmak ne zor işmiş!

Bütün vücudum ağrıyordu. Varlığından haberimin bile olmadığı kaslarım yanıyordu. Her toprak atışımda kürek kemiğimin ardındaki bir kas bıçak saplanıyormuş gibi acıyordu. Adı kürek kemiği olduğundan ben onu kemikten ibaret sanıyordum ama belli ki öyle değildi. Vücudumdaki bütün kas liflerinin fazlasıyla farkındaydım çünkü her biri acıyordu. Hem de felaket derecede.

Su toplayan avuçlarımı biraz olsun rahatlatmak için kazmaya ara verip küreği kenara bıraktım. Kolumla alnımdaki teri sildim. Güneş çoktan batmış, yerdeki kırağıya bakılacak olursa sıcaklık sıfırın altına inmişti. Gerçi ben ilk yarım saatin ardından soğuğu hissetmeyi bırakmış, yaklaşık bir saat önce de montumu çıkarmıştım.

Çukur derinleştikçe kazmak kolaylaşıyordu. Toprağın ilk katmanını kaldırmak inanılmaz zor olmuştu ama o zaman ortağım vardı. Şimdiyse tek başımaydım.

Eh, bir de *ceset* vardı tabii. Ama işte onun pek yardımı dokunmuyordu.

Karanlık çukura gözlerimi kısarak baktım. Dipsiz gibi görünüyordu, oysa altmış santim ya vardı ya yoktu. Ne kadar derin kazmam gerekirdi? Atasözlerinde iki metre diye geçerdi fakat bu resmî mezarlar için geçerli olsa gerekti. Ormanın derinliklerindeki isimsiz mezarlar için değil. Ama kimsenin burada ne gömülü olduğunu öğrenmemesi gerektiğini düşünürsek daha derin kazmalıydım.

Bir ceset, hayvanların kokusunu almaması için ne kadar derine gömülmeliydi?

Ani bir rüzgâr tenimi kaplayan teri soğutunca ürperdim. Her geçen dakika sıcaklık biraz daha düşüyordu. Kazmaya devam etsem iyi olurdu. Her ihtimale karşı biraz daha kazacaktım.

Küreği tekrar elime aldığımda vücudumda sızlayan bütün noktalar ilgi odağı ben olacağım diye kıyasıya bir yarışa girdi. Şimdilik avuçlarım önde gidiyordu; en çok onlar acıyordu. Ah, şimdi yanımda bir çift deri eldiven olacaktı... Ama benimkiler küreği tutmayı zorlaştıran büyük, dolgun eldivenlerdendi. Bu yüzden kabarcık filan demeden çıplak elle idare etmem gerekiyordu.

Çukur derin değilken içine girmek zorunda kalmadan kazabiliyordum. Fakat şimdi ancak mezara girersem kazmaya devam edebilirdim. Mezara girmek uğursuzluk gibi geliyordu. Hepimiz eninde sonunda kendimizi bu çukurlardan birinde bulacaktık ama kaderi kışkırtmanın âlemi yoktu. Gelgelelim başka çarem kalmamıştı.

Küreği bir kez daha kuru, sert toprağa sapladığımda kulağıma bir ses çalındı. Rüzgârın uğultusu dışında orman tamamen sessizdi fakat bir ses duyduğumdan emindim.

Çatırt!

İşte yine duymuştum... Dal kırılma sesine benziyordu ama arkamdan mı yoksa önümden mi geldiğini kestiremedim. Doğrulup gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Burada biri mi vardı?

Şayet varsa hapı yuttum demekti.

"Merhaba?" diye seslendim ama sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Cevap gelmedi.

Küreği sağ elimle sıkıca tutarak kulak kesildim. Nefesimi tutup vücuduma giren çıkan havanın sesini susturdum.

Çatırt!

Bir dal daha kırılmıştı. Bu sefer emindim. Üstelik bu ses, öncekine kıyasla daha yakından gelmişti.

Şimdi de yaprak ezilme sesi duyuyordum.

Midem kasıldı. İçinde bulunduğum durumu açıklamama imkân yoktu. Her şey koca bir yanlış anlaşılmadan ibaretmiş gibi davranamazdım. Biri beni görürse işim biterdi. Bileklerime kelepçe takılır, sireni çalan bir polis aracının arka koltuğunda karakola götürülür, şartlı tahliye imkânı olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırılırdım.

Ama sonra ay ışığında açıklığa doğru koşan bir sincap gördüm. Yanımdan geçerken minik bedeninin ağırlığı altında ince bir dal parçası daha kırıldı. Sincap açıklıkta gözden kaybolduğunda orman yeniden ölüm sessizliğine büründü.

İnsan değildi. Sadece bir hayvandı. Duyduğum ayak sesleri, onun minik patilerinden çıkmıştı.

Derin bir oh çektim. Tehlike geçmişti ama henüz işim bitmemişti. Aksine, daha çok işim vardı. Dolayısıyla ara verecek vaktim yoktu, kazmaya devam etmeliydim.

Ne de olsa gün doğmadan bu cesedi gömmem gerekiyordu.

BİRİNCİ
BÖLÜM

BİR

ÜÇ AY ÖNCE

EVE

İnsanlar hep bana ne kadar şanslı olduğumu söylerdi.

Ne kadar güzel bir evim, ne kadar tatmin edici bir kariyerim olduğundan dem vurur, sık sık ayakkabılarıma iltifat ederlerdi. Ama bunlara kanmıyordum. İnsanlar bana şanslı olduğumu söylediklerinde ne evimi ne işimi ne de ayakkabılarımı kastederlerdi. Asıl kastettikleri kocamdı. Nate.

Nate şu anda şarkı mırıldanarak dişlerini fırçalıyordu. Sabahları onunla yan yana dişlerimi fırçalayarak geçirdiğim bir yılın ardından hep aynı şarkıyı söylediğini fark etmiştim. Elvis Presley'nin "All Shook Up" şarkısı. Sebebini sorduğumda gülmüş ve annesinin ona şarkının tam iki dakika sürdüğünü, dişlerin de iki dakika fırçalanması gerektiğini öğrettiğinden bahsetmişti.

Bu şarkıdan tüm benliğimle nefret etmeye başlamıştım.

Sekiz yıldır evliydik ve her sabah aynı lanet şarkıyı dinliyordum. Sabahları dişlerimizi beraber fırçalamasak böyle bir derdim olmazdı ama her seferinde beraber fırçalıyorduk. Evden aynı saatte çıkıp aynı yere gittiğimizden sabahları banyoyu en verimli şekilde kullanmaya çalışıyorduk.

Nate lavaboya tükürdü, ardından ağzını çalkaladı. Ben dişlerimi fırçalamayı çoktan bitirmiştim fakat içeride oyalanıyordum. Nate ağız bakım suyunu alıp acı mavi suyla gargara yaptı.

"O şeyi nasıl ağzına alıyorsun anlamıyorum," dedim. "Ağız bakım sularının tadı bana asit gibi geliyor."

Nate lavaboya tükürüp bana sırıttı. Dişleri kusursuzdu. Düz ve beyazdı ama gözünüzü kaçırmak isteyeceğiniz kadar da beyaz değildi. "Tazeleyici. Hem temizlik insanın ruhundan gelir."

"İğrenç." İçim ürperdi. "O şeyle gargara yaptıktan sonra beni öpme lütfen."

Nate güldü ama bunu komik bulmasına şaşırmadım çünkü artık beni nadiren öperdi. Sabah vedalaşırken bir öpücük, akşam eve döndüğümüzde, bir de yatmadan önce. Her gün üç öpücük. Seks hayatımız da aynı şekilde sistematikti; her ayın ilk cumartesi günü sevişirdik. Eskiden her cumartesiydi, sonra iki haftada bir cumartesiye düşmüştü, son iki yıldır da şimdiki düzenimizde devam ediyorduk. Ortak kullandığımız iPhone takvimine *düzenli randevu* olarak kaydetmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ben saçlarımı kurutmak üzere saç kurutma makinesini alırken Nate de elini kısa kahverengi saçlarının arasından geçirdi ve tıraş olmak için jiletini aldı. Aynadaki yansımamıza bakarken Nate'in benden açık ara daha çekici olduğunu bir kere daha fark ettim. Onunla rekabet etmem söz konusu bile olamazdı.

Kocam inanılmaz yakışıklıydı. Biri hayatını film yapacak olsaydı onu oynaması için Hollywood'un en seksi yıldızlarıyla görüşürdü. Kısa ama gür koyu kahverengi saçları, biçimli yüzü, son derece sevimli yandan gülüşü... Şimdi bir de bodrum katta tuttuğu yeni ağırlık seti sayesinde kas yapmaya başlamıştı.

Öte yandan ben düpedüz sıradandım. Otuz yılda bu gerçeği kabullenmiştim artık; çamur rengi gözlerimin asla Nate'inkiler gibi muzırlıkla parlamayacağını, cansız kahverengi saçlarımın asla şekil almayacağını, yüzümün tamamen orantısız olduğunu biliyor, bunları sorun etmiyordum. Sıskanın tekiydim, hatta kemik torbası bile sayılabilirdim, kıvrım namına hiçbir şeyim yoktu. Biri benim hayatımı film yapacak olsaydı... Eh, bunu

konuşmaya bile gerek yoktu çünkü asla olmayacak bir şeydi. İnsanlar benim gibi kadınlar hakkında film yapmazlardı.

Dolayısıyla insanlar şanslı olduğumu söylediklerinde, *aslında* Nate'in hiç de dengi olmadığımı söylemek istiyorlardı. Ama ben ondan biraz daha gençtim, en azından böyle bir avantajım vardı.

Giyinmek üzere banyodan çıktığımda Nate de aynını yapmak için peşimden geldi. Bembeyaz bir gömlek seçip düğmelerini boğazıma kadar ilikledim, altına da taba rengi etek giydim çünkü New England gibi bir yerde yalnızca üç, şanslıysanız dört ay etek giyebilirdiniz. Külotlu çorabımı da giydikten sonra ayaklarıma siyah Jimmy Choo topuklularımı geçirdim. İşte o zaman Nate'in beni izlediğini fark ettim, kahverengi kravatı boynunda bağlanmamış hâlde duruyordu.

"Eve," dedi.

Ne söyleyeceğini biliyordum ama söylememesi için dua ettim. "Hımm?"

"O ayakkabılar yeni mi?"

"Bunlar mı?" Başımı kaldırıp ona bakmadım. "Hayır. Alalı bir yıl oldu. Hatta yanlış hatırlamıyorsam geçen sene okulun ilk günü giymiştim."

"Ah. Tamam..."

Bana inanmasa da kendi ayakkabılarına baktı –sahiden de alalı bir yıl olan kahverengi deri mokasenlerine– ve başka bir şey söylemedi. Sinirlendiğinde asla bağırmazdı. Bazen yapmamam gereken bir şey yaptığımda beni azarlardı ama artık bunu bile yapmıyordu. Kocamın sakinliği takdire şayandı. Bu bakımdan şanslı olduğumu kabul ediyordum.

Nate manşetinin düğmelerini iliklerken kol saatine baktı. "Çıkalım mı? Yoksa önce kahvaltı etmek mi istersin?"

İkimiz de Caseham Lisesi'nde öğretmenlik yapıyorduk ve bugün okulun ilk günüydü. Ben matematik öğretmeniydim, o ise edebiyat. Okulun en gözde öğretmeni oydu, bilhassa da Art Tuttle artık olmadığından bu ünvan ona kalmıştı. Hem

arkadaşım hem de meslektaşım olan Shelby bana, son sınıf kız öğrencilerinin yaptığı en seksi beş öğretmen listesinde Nate'in başı çektiğini söylemişti. Açık ara farkla birinci gelmişti.

Sabahları işe nadiren birlikte giderdik. Aynı yerden çıkıp aynı yere gitmemize rağmen ayrı arabalar kullanmamız kulağa israf gibi gelebilirdi ama Nate her zaman okulda benden daha uzun kalırdı, ben de orada boş boş onu beklemek istemezdim. Fakat bugün okulun ilk günü olduğundan birlikte gidecektik.

"Çıkalım," dedim. "Kahvemi okulda içerim."

Başıyla onayladı. Nate kahvaltı etmezdi; midesini bozduğunu söylerdi.

Topuklarımın çıkardığı tatmin edici tıkırtılar eşliğinde iki katlı evimizin ön kapısına doğru yürüdüm. Evimiz küçüktü –iki öğretmen maaşıyla anca bunu alabilmiştik– ama birçok bakımdan hayalimdeki evdi. Üç odası vardı ve Nate, yakın gelecekte diğer iki odayı çocuklarla doldurmaktan bahsediyordu. Gerçi şu anki cinsel hayatımızla bunu nasıl yapacağımızdan pek emin değildim. Bir yıl önce sırf "ne olacağını görmek için" doğum kontrol hapını bırakmıştım ama şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı.

Nate, Honda Accord'un şoför koltuğuna geçti. Ne zaman birlikte bir yere gitsek onun arabasını alırdık ve her seferinde o sürerdi. Rutinimizin bir parçası da buydu. Günde üç öpücük, ayda bir seks ve arabayı her zaman Nate sürer.

Çok şanslıydım. Güzel bir evim, tatmin edici bir işim ve kibar, sakin, inanılmaz yakışıklı bir kocam vardı. Nate arabayı yola çıkarıp okula doğru sürmeye başladığında düşünebildiğim tek şey, bir kamyonun DUR işaretini görmezden gelerek doğruca Honda'ya çarpıp ikimizi de oracıkta öldürmesiydi.

İKİ

ADDIE

Arabadan inmemek için her şeyi yapardım.

Saçımı kökünden keserdim. *Savaş ve Barış*'ı okurdum. Hatta Caseham Lisesi'nin kapısından içeri girmemek için kendimi ateşe bile verirdim. Daha açık nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum ama *okula gitmek istemiyordum.*

"Geldik!" dedi annem neşeyle. Bunu söylemesine gerek yoktu çünkü okulun önüne park ettiğimizi gayet net görebiliyordum. Geçen yıl olanlara rağmen *o kadar da* aptal değildim.

Bu sabah gri Mazda'sıyla beni okula bırakmıştı çünkü son iki yıldır yaptığım gibi evden bisikletimle çıksaydım varış noktam okul olmazdı. Bu yüzden hemşire olarak çalıştığı yerel hastaneden izin almış, daha ilk günden okulu asmadığımdan emin olmak için beni okula bizzat kendisi bırakmıştı.

Yolcu koltuğunun camından son iki yılda hayatımın büyük bir parçası hâline gelen dört katlı tuğla binaya baktım. Bakarken gözlerimi ovuşturdum, çok yorgundum çünkü buraya zamanında gelebilmek için sabah karga bokunu yemeden kalkmıştım. Caseham Lisesi'ne başlayacağım ilk gün ne kadar heyecanlı olduğumu hatırlıyordum. Liseyi sevmiştim; öyle çok

popüler biri değildim, notlarım da mükemmel değildi ama kötü de değildi.

Sonra durum değişmişti.

Bütün yazı komşularımızın çocuklarına bakarak geçirmiş, bir yandan da sonbaharda okula dönmeme mücadelesi vermiştim. Ne var ki Caseham'da yalnızca bir devlet lisesi vardı ve özel liseler de bizim bütçemizi katbekat aşıyordu. Başka bir kasabanın lisesine yazılabilirdim fakat oraya bisikletimle gitmek imkânsız olurdu, okul servisleri de beni almazdı. Ne zaman anneme bir kere daha düşünmesi için yalvarsam gitgide azalan sabrıyla bu olumsuzlukları bana tek tek açıklamıştı.

"Acaba," dedim umut dolu bir sesle, "evde eğitim alsam olmaz mı?"

"Addie," dedi içini çekerek, "lütfen ama."

"Anlamıyorsun." Okul çantamı kucağıma aldıysam da emniyet kemerimi çözmek için hareketlenmedim. "Herkes benden nefret edecek."

"Kimse senden nefret etmeyecek. Hatırlamayacaklar bile."

Burnumdan güldüm. Annem lise öğrencilerini *tanıyor* muydu?

"Ciddiyim." Park etmenin yasak olduğu bir yerde duruyor olmamıza rağmen annem motoru kapadı. Hiç şüphesiz birazdan ilerlememiz için bağırmaya başlayacaklardı. "Ergenler yalnızca kendilerini önemserler. Kimse geçen yıl olanları hatırlamayacak. Çünkü insanların umurunda bile değil."

Yanılıyordu. Hem de öyle böyle değil.

Tahmin ettiğim gibi biri bize korna çaldı. Önce tek bir korna sesi geldi, ardından kornalar çoğaldı. Sonra aralarından biri, kornasına oturmuş ve yakın zamanda kalkmayı düşünmüyormuş gibi uzun uzun öttürdü.

"Başka bir yere çekebilirim," diye önerdi annem, motoru yeniden çalıştırırken.

Ne anlamı vardı ki? Başka bir yerde dursak bana yine moral konuşması yapacaktı. Benim moral konuşmasına ihti-

yacım yoktu. Yeni bir okula ihtiyacım vardı. Başka bir okula gidemeyeceğime göre boşuna konuşmuş olurduk.

"İstemez," diye mırıldandım.

Alelacele arabadan indiğimde annem arkamdan seslendi ama durup bakmadım. Kadın faydasızın tekiydi. İsabetli konuşmalar yapıp duruyordu ama günün sonunda olanlarla yüzleşmesi gereken o değildi. Geçen yıl yapılanların ceremesini çekmek zorunda olan o değildi. *Benim yaptıklarımın.*

Mazda'dan indiğim anda bütün bakışlar bana döndü. Lisede dikkat çekmek için giyinen bir sürü kız vardı ama ben hiçbir zaman onlardan biri olmamıştım. Hep kalabalığa karışmak istemiştim. Bugün üzerimde sıradan bir boru paça kot pantolon, gri tişört ve ondan da gri bir *sweatshirt* vardı. Caseham Lisesi'nde poponuzun üzerinde yazı yazan kıyafetler giymek yasaktı (ki bu kural pek çok kızı acayip sinir ediyordu) ama arkamda parlak kelimeler olmadığı gibi hiçbir yerimde bir harf olmadığından da emin olmuştum. Dikkatleri üzerime çekebilecek her şeyden uzak duruyordum.

Yine de herkes bana bakıyordu.

Neyse ki annem ilerlemek zorunda kalmıştı da omzumda çantamla metal ön kapıya doğru yürürken insanların bana bakarak fısıldaşmalarını görmemişti. Bunun olacağını *biliyordum* zaten. *Kimse geçen yıl olanları hatırlamayacak.* Aynen, aynen. Acaba annem hangi gezegende yaşıyordu?

Ne konuştuklarını biliyordum, bu yüzden dinlemek için durmadım. Başım yerde, omuzlarım önde, olabildiğince hızlı yürüdüm. Kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım. Yine de mırıltıları duyabiliyordum:

Bu o. Addie Severson. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Hani şu...

Öf, korkunçtu. Buna katlanamayacaktım.

Neredeyse bitmişti. Neredeyse kazasız belasız okula varmıştım. Kırmızı boyası pul pul dökülen ön kapı görüş alanıma

girmişti ve kimse yüzüme berbat şeyler söylememişti. Ama sonra *onu* gördüm.

O dediğim, Kenzie Montgomery'ydi. Lise üçün muhtemelen en popüler kızı. Tartışmasız en güzel kızı. Sınıf başkanı, amigo kızların kaptanı; bilirsiniz işte. Okul merdiveninin basamaklarında oturuyordu ve giydiği eteğin, *kollarınızı iki yanınızda serbest bıraktığınızda eteğinizin ya da şortunuzun boyunun parmak uçlarınızdan daha yukarıda olamayacak* kuralını ihlal ettiğinden neredeyse yüzde yüz emindim. Bu kuralı ihlal eden diğer kızlar her seferinde evlerine gönderilmişlerdi ama Kenzie gönderilmeyecekti. Bundan emin olabilirdiniz.

Küçük arkadaş grubuyla birlikte oturuyordu. Etrafını saran kızlar, okulun yıldızları sayılabilecek kimselerdi. Aralarında geçen yıl orada kendine yer bulması imkânsız olan biri daha vardı. Yeni gözde oyun kurucu Hudson Jankowski.

Kenzie ve arkadaşları okulun girişini neredeyse kapamışlardı ama yanlarından geçebileceğim küçük bir yer vardı. Tam Kenzie'yle merdiven korkuluğu arasındaki daracık boşluktan geçerken bir an göz göze geldik ve Kenzie çantasını önüme atarak yolumu kesti.

Öf.

Sırf oradan geçmeye çalışayım diye kasıtlı olarak on santimlik bir boşluk bırakmıştı. Diğer taraftan dolanabilirdim elbette ama bu, az önce çıktığım bütün basamakları inip tekrar çıkmam anlamına gelirdi ki neredeyse tepeye ulaşmışken böyle saçma bir şey yapmak istemiyordum. Hem burada oturan *biri* yoktu. Alt tarafı bir çantaydı. Dolayısıyla Kenzie arkadaşlarıyla konuşurken deri çantasının yanından sıyrılmaya çalıştım.

"Affedersin!"

Kenzie'nin sesiyle olduğum yerde durdum. Upuzun, simsiyah kirpiklerinin çevrelediği kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu. Onunla ilk kez ortaokulda, tarih dersinde tanımış ve hayatımda gördüğüm en kusursuz insan olduğunu düşünmüştüm.

Daha önce de güzel kızlar görmüştüm ama Kenzie bambaşka bir seviyedeydi. Uzundu, ince yapılıydı, ipekten farksız altın sarısı saçları vardı. Ağzı, burnu, gözleri, her şeyiyle benden daha güzeldi. Kenzie, hayatın adil olmadığının kanlı canlı kanıtıydı.

"Pardon," diye mırıldandım. "Sadece geçmeye çalışıyordum."

Kenzie uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Sırt çantama basma sakın."

Kenzie'nin arkadaşları bizi izleyip kıkır kıkır gülüyorlardı. Kenzie çantasını kenara çekebilir ya da basamaktan tamamen kaldırabilirdi. Ama ikisini de yapmayacaktı ve her nedense bu, diğerlerinin *inanılmaz* komiğine gitmişti. Bir anlığına Hudson'la göz göze geldik ama o hemen gözlerini kaçırıp bakışlarını kirli spor ayakkabılarına indirdi. Altı aydır böyle yapıyor, beni görmezden geliyordu. Sanki ilkokuldan beri bu koskoca evrendeki en yakın arkadaşım o değilmiş gibi davranıyordu.

Bir an için Kenzie Montgomery gibi bir kıza kafa tutabildiğim bir evren hayal ettim. Pembe, pofuduk süs taktığı aptal çantasına basıp, *Al basıyorum işte, ne yapacaksın?* dediğimi.

Kimse Kenzie'ye kafa *tutmuyordu*. Oysa ben yapabilirdim. Kaybedecek neyim vardı ki?

Fakat bunun yerine özür diledim ve okula girecek başka bir yol bulmak üzere çıktığım basamakları geri indim. Herkes gibi ben de Kenzie'ye boyun eğdim. Çünkü durum şu an ne kadar kötü olursa olsun her zaman daha kötüsü vardı.

ÜÇ
EVE

Kahvemden ilk yudumu alana dek başımın ne kadar ağrıdığını fark etmemiştim.

Dersimin başlamasına on dakika vardı ve bu zamanı en yakın arkadaşım Shelby'yle öğretmenler odasında dinlenerek geçiriyordum. Nate çoktan sınıfına gitmişti. Kahvesini yanına almış, sonra da beni yanağımdan öperek üç öpücüğümden ilkini vermişti.

"Eee, yazın nasıl geçti?" diye sordu Shelby, sanki 4 Temmuz'dan bu yana durmaksızın mesajlaşmıyormuşuz gibi.

"Fena değildi." Büyük kısmını yaz okulunda ders vererek geçirmiştim. Eskiden öğretmen olduğumda yazları çalışmayacağımı düşünerek mutlu olurdum ama hiç de düşündüğüm gibi olmamıştı. "Seninki nasıldı?"

"Muhteşemdi." İç geçirerek bacak bacak üstüne attı. Okulun son günü giydiği gri Nine West topuklularını giymişti. Yazın çoğunu teknoloji dehası kocası ve üç yaşındaki oğullarıyla Cape Cod'da geçirdiğini biliyordum. Güzelce bronzlaşmış teni de onu ele veriyordu. "Keşke hiç dönmeseydik. Sabah Connor'ı anaokuluna bıraktığımda iki saat ağladı."

"Anaokulu onun için iyi," dedim ama ben ne anlardım ki?

Shelby karton bardaktaki kahvesinden büyük bir yudum alırken bardağa rujunu bulaştırdı. "Nate *çok iyi* görünüyor. Bütün yaz kardiyo mu yaptı, n'aptı?"

"Öyle de denebilir." Nate yazı lisede çocuklara tiyatro dersi vererek geçirmişti. Tiyatro diploması yoktu ama üniversitedeyken ders almıştı ve dahası bu alanda doğuştan yetenekliydi. Başka bir hayatta yeni Brad Pitt olabilecek kadar iyiydi. Fakat çalışmadığı günlerde bodruma inip ağırlık kaldırmıştı. Sanırım üst üste ikinci kez Caseham Lisesi'nin en yakışıklı öğretmeni seçilme şansını riske atmak istememişti. "Sporu bayağı seviyor."

"Keşke benim Justin de sevse," diye güldü. "Daha otuz altı yaşında ama göbeği kemerinin üzerinden sarkmaya başladı bile!"

Acaba Justin, Shelby'yi günde kaç kere öpüyordu? Ayda birden çok kez seks yapıyorlar mıydı? Shelby geceleri onun yanında yatarken başka biriyle evli olmayı ya da hiç evli olmamayı diliyor muydu? Keşke bunları ona sorabilseydim. İlk ve tek kocam Nate'ti; belki de bu hisler her evlilikte oluyordu. Belki de tamamen normaldiler.

Nitekim bu sorular yerine, "Art'ı gördün mü?" diye sordum.

Shelby'nin yüzü düştü. "Hayır. Bildiğin gibi istifa etti. Duyduğum kadarıyla başka bir yerde iş bulamamış."

Arthur Tuttle, geçen bahara kadar Caseham Lisesi'nin matematik öğretmeni olmakla birlikte okulun en sevilen öğretmenlerinden biriydi. Yüksek lisansımı bitirir bitirmez burada çalışmaya başladığımda beni kanatlarının altına almıştı. Art öyle biriydi. Hayatımda gördüğüm en iyi insandı, ne zaman ihtiyacım olsa ya sözleriyle ya da karısının meşhur *brownie*leriyle beni teselli etmesini bilirdi. Ayrıca okulun düzenlediği her Noel partisine Noel Baba kılığında gelirdi çünkü üzerinde o kırmızı kıyafet yokken bile Noel Baba'nın tıpatıp aynısıydı.

Ama şimdi hayatı mahvolmuştu.

"O ve Marsha nasıllar acaba?" diye mırıldandım.

"Ve çocuklar," diye ekledi Shelby. "İkisi de şimdi üniversitede, değil mi?"

Art'ın oğullarını düşününce yüzüm buruştu. Aslında onlara para yardımı yapmak istiyordum ama Art bunu asla kabul etmezdi, kaldı ki yüklü ev kredimizi ödedikten sonra geriye pek paramız kalmamıştı. Dahası Nate, asla doğmayacak çocuğumuz için para biriktirmek istiyordu.

"Haksızlık bu," diye mırıldandım. "Art yanlış bir şey yapmadı ama o kız..."

Shelby ince kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Kahvemden bir yudum daha alarak sinirimi belli etmemeye çalıştım. Shelby'ye dil dökmenin yararı olmayacaktı, hele ki sabahın bu saatinde. Art'ın istifa etmesinin sebebi de buydu işte. Ne olduğu ya da olmadığı önemli değildi. Anne babalar müdire hanımı arayıp *o adamı* çocuklarının yakınında istemediklerini söylemişlerdi. Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi insanı olan Art, kimseye tek kötülüğü dokunmamış olan Art, artık güvenilmez biriydi.

"Kız benim sınıfımda," dedim Shelby'ye.

"Aaa?"

"Altıncı ders."

Kızın sadece öğrenci listesindeki fotoğrafını görmüştüm, yaklaşık bir yıl önce okul yıllığı için çekilmişti. Yüz yüze hiç görmemiştim ama fotoğrafta son derece sıradan görünüyordu. Alelade. Tıpkı onun yaşındayken göründüğüm gibi.

"Dikkatli ol." Shelby'nin dudaklarında hafif bir tebessüm olsa da bakışlarında uyarı vardı. "O kızın ciddi sorunları var."

Söylemesine gerek yoktu. Öğrenci listemde Adeline Severson ismini görür görmez moralim bozulmuştu zaten. On yıllık öğretmenlik hayatımda bir kez olsun sınıfımdan bir öğrencinin çıkarılmasını istememiştim ama bu kez neredeyse isteyecektim.

Bu kızla ilgili içimde korkunç bir his vardı.

DÖRT

ADDIE

Okul iyi gidiyordu, ta ki öğle yemeğine kadar.

Öyle şahane filan geçmiyordu. Hayatımın en harika günü sayılmazdı. Ama idare ederdi. Okulda çocukların çoğu birbiriyle kaynaşırdı fakat başkalarıyla konuşmak gibi bir *zorunluluğumuz* yoktu. Derse giriyorduk, sandalyelerden birine oturup kırk dakika boyunca öğretmeni dinliyorduk, sonra sıradaki dersimize gidiyorduk.

Yani kimsenin benimle konuşmamasını dert etmiyordum.

Ama öğle yemeği farklıydı. Çünkü herkes gruplar hâlinde oturmuş sohbet ediyordu ve eğer o gruplardan birine dâhil değilseniz o zaman kimsenin konuşmak istemediği eziğin teki olurdunuz. İşte bugün ben tam da buydum.

Gerçi *öncesinde* de çok arkadaşım yoktu. Okul hayatımın çoğunu Hudson'la geçirmiştim. Ders programlarımızı, öğle yemeği saatimiz denk gelecek şekilde ayarlardık çünkü o da en az benim kadar yalnız olmak istemezdi. Aslında komikti çünkü ilkokuldayken Hudson'ın durumu benimkinden bile beterdi; diğerleri ona vebalı gibi davranırdı. Ben sadece tanımadığı çocuklarla konuşmakta zorlanan utangaç bir kızdım ama

öğrencilerin çoğu Hudson'a apaçık zorbalık ederdi. Hayatını kâbusa çevirmişlerdi.

Şimdi sosisli sandviç, tırtıklı patates kızartması, birkaç paket ketçap ve bir kutu çikolatalı sütten oluşan öğle yemeğimin bulunduğu tepsi elimde, yapış yapış masaların arasında ilerlerken nerede oturacağımı hiç bilmiyordum. Eskiden arkadaş olduğum birkaç çocukla göz göze geldiysem de hemen bakışlarını kaçırdılar.

Hudson da buradaydı elbette. Ama çoktan Kenzie'nin masasına yerleşmişti; dağınık sarı saçlarıyla başını ona doğru eğmiş, hararetli hararetli konuşuyordu. Hudson ciddi ciddi Kenzie'nin son *gönül eğlencesi*ydi. Artık resmî olarak birlikteydiler ve Kenzie'nin grubuna dâhil olurken beni yanına almamıştı. Onu suçlayamazdım.

Ama hiç değilse benimle tekrar konuşmasını isterdim.

"Addie! Addie, buradayım!"

Başımı çevirip bana kimin seslendiğine baktım. Ella Curtis'ti ama onu sırf sınıftaki diğer bütün kızlardan en az beş kilo daha zayıf olduğu için tanıyordum. Son iki yılda birbirimizle konuştuğumuz kelimelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ama şimdi masalardan birine oturmuş, var gücüyle bana el sallıyordu. Normalde birlikte yemek yiyeceğim biri değildi fakat beni masasına davet ettiği için inanılmaz mutlu olmuştum. Karşısına oturup tepsimi masaya bıraktım ve o gün ilk defa içtenlikle gülümsedim.

"Selam," dedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek." Ella sıska parmaklarıyla bir patates kızartması alıp üzerindeki ketçabı yaladı ama patatesi yemedi. "Kimse seninle oturmak istemediği için öylece ayakta dikildiğini görünce üzüldüm."

Ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı ama bunu kabul etmek tuhaf olurdu. Yine de hâlâ benimle konuşan birileri olmasına

seviniyordum. Belki de annem haklıydı. Belki de eninde sonunda herkes olanları unutacaktı ve artık önemi kalmayacaktı.

Ella uzun, ince telli kahverengi saçlarını omzunun üstünden atarken Kenzie'nin masasına doğru baktı. Ben de dönüp baktım ve tam da o anda Kenzie'nin başını Hudson'ın omzuna yasladığını gördüm. "Baksana, sence çıkıyorlar mı?" diye sordu Ella.

"Bilmem," diye mırıldanıp sosisli sandviçimden bir ısırık aldım. Sosisli sandviç için bile fazlasıyla işlenmiş bir tadı vardı. Kayış gibiydi.

"Hudson çok seksi." Ella ilk patates kızarmasını yalamayı bitirmişti, onu bırakıp yenisini aldı ve yalamaya başladı. "Birbirlerine çok yakışıyorlar."

Cevap olarak homurdandıysam da maalesef onunla aynı fikirdeydim. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Kenzie'nin altın sarısı saçları bile Hudson'ın beyaza çalan sarı saçlarını tamamlıyordu.

"Geçen yıl Hudson'la sen çıkmıyor muydun?" diye üsteledi Ella.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bizim aramızda hiçbir zaman o tür bir ilişki olmamıştı. Hudson ve ben ilkokulda arkadaş olmuştuk çünkü ikimiz de babamızdan utanıyorduk. Gerçi onun durumu benimkinden daha beterdi; en azından dışarıdan bakıldığında. Benim babam artık hayatta değildi ama eskiden oturma odasının ortasında kendi kusmuğunun içinde sızar kalırdı. Neyse ki okuldan kimse görmezdi. Öte yandan Hudson'ın babası okulda hademeydi. Sık sık koridorları paspaslarken çocuklara Lehçe bağırdığına tanık olurduk.

İkimiz hemen kaynaşmıştık ve ortaokulda Hudson'ın babası ortadan kaybolup daimi bir utanç kaynağı olmaktan çıktığında bile arkadaşlığımız devam etmişti. Hatta liseye geçip de Hudson kızları peşinden koşturan, futbol sahasında adından övgüyle söz ettiren biri olduğunda bile bana sadık kalmıştı. Ta ki bir gün...

Neyse, bunu düşünmek istemiyordum.

Ella şimdi üçüncü patates kızartmasını yalıyordu. Onu şaşkınlıkla izliyordum. Sanki öğle yemeğinde ketçap yiyordu da patates kızartması onun için sadece bir aracıydı. Doğrusunu isterseniz küçükken annem bana kerevize fıstık ezmesi sürüp verdiğinde ben de böyle yapardım. Ama hangi çocuk kereviz yemek isterdi ki? Patates kızartmasıysa patates kızartmasıydı!

"Okulun ilk gününden nefret ediyorum," dedi Ella. "Aslına bakarsan genel olarak okuldan nefret ediyorum. Her gün buraya gelmek ve gelecekte asla işimize yaramayacak saçma sapan şeyleri öğrenmek zorunda olmamız çok mantıksız."

"Öyle." Öğrenme kısmı beni rahatsız etmiyordu. Bugün buraya gelmek istememin sebebi bu değildi.

"Mesela trigonometri." Ella çilli burnunu kırıştırdı. "Tanrı aşkına, gerçek hayatta trigonometriyi *nerede kullanacağız?* Boş yere *bir sürü* zaman kaybediyoruz. Senin trigonometri öğretmenin kim?"

"Bayan Bennett."

İnledi. "Ay o kadın berbat biri. Bir sürü ödev verdiği yetmiyormuş gibi sınavları da aşırı zor yapıyor. En azından ben öyle duydum."

Harika. Üstelik matematik her zaman en kötü dersim olmuştu. Bu yıl sahiden müthiş başlamıştı. "Edebiyat öğretmenim de Bay Bennett."

Ella bunu duyunca kıkırdadı. "Ooo, işte bu durumu telafi eder. Kızım, Bay Bennett acayip *seksi.* O ikisi arasında çekicilik anlamında çok büyük bir uçurum var. Onun gibi bir adam nasıl olmuş da *o kadınla* evlenmiş, aklım almıyor."

Diyecek bir şey bulamadım. Bahsettiği iki öğretmeni de pek iyi tanımıyordum.

"Gerçi Bay Bennett senin tipin olmayabilir." Ella bana göz kırptı. "Sen muhtemelen Bay Tuttle'a benzeyen birini tercih ediyorsundur."

Kalbim tekledi. Bu konunun kıyısından bile geçmek istemiyordum. "Pek sayılmaz."

"Ciddiyim." Ella yalayıp durduğu patates kızarmasını elinden bıraktı ve gözlerini kocaman açarak masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Bay Tuttle'la birlikte olmak nasıldı? Kulağa iğrenç geliyor."

Meraklı bakışlarından kaçınarak gözlerimi yere indirdim. "Bay Tuttle'la aramda hiçbir şey olmadı," diye mırıldandım. "Olduğunu hiç söylemedim."

"Hı hı." Sesinden alay akıyordu. "O zaman adam neden kovuldu?"

"Bilmiyorum."

Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Bu yüzden dikkatimi önümdeki çikolatalı süte verdim. Kutunun arkasında bir bilmece yazıyordu. *Bulut, yağmurluğunun altına ne giyer?*

"Ah, hadi ama." Ella yine göz kırptı. "İtiraf edebilirsin. Zaten herkes biliyor."

Süt kutusunu elime alıp bilmecenin cevabına baktım. *Don.*

"Çok *yaşlı*," diye devam etti Ella, gür sesi çevremizdeki uğultuya boyun eğdiriyordu. "En az elli yaşında olmalı. Üstelik Noel Baba'ya benziyor! Onunla işi pişirdiğine inanamıyorum. Gerçekten bak, nasıldı?"

Şimdi anlıyordum. Ella arkadaşım olmak istemiyordu. Onun tek derdi benimle dedikodu yapmaktı, böylece herkese Bay Tuttle'la yatmamın ne kadar iğrenç olduğunu ve benden bütün ayrıntıları dinlediğini anlatabilecekti. Bu zamana dek Ella'yla arkadaş olmak istemeyişimin bir sebebi olduğunu biliyordum zaten.

"İzninle," dedim.

Masadan kalkıp tepsimi aldım. Yemeğime doğru düzgün dokunmamıştım bile ama o kadar da aç değildim zaten. Ayrıca

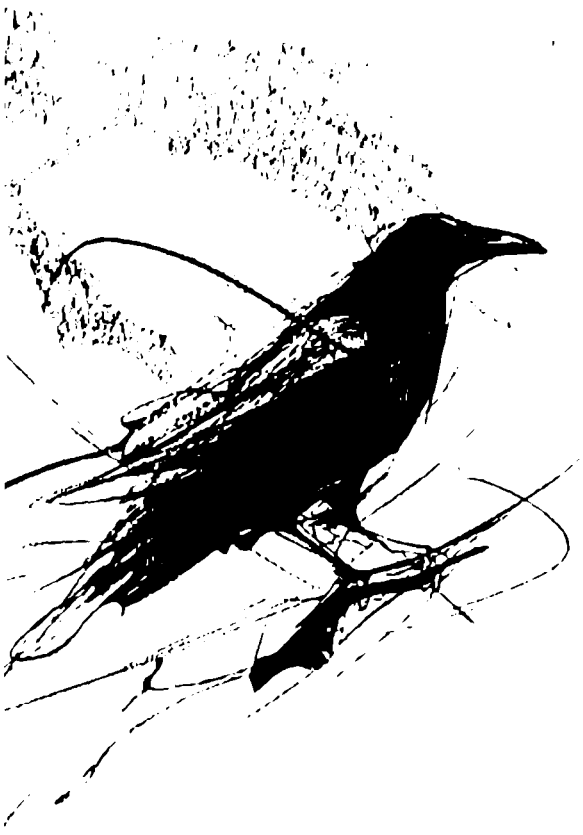
Ella *olmamış* bir şey hakkında benden bilgi koparmaya çalışırken burada oturmaya devam etmeyecektim.

Tepsimdekileri çöp kovasına döküp Ella'nın yanından uzaklaştım. Beni durdurmaya çalışmadı bile. Giderken kendi kendine kıkırdadığını duydum.

Yemekhaneden çıkarken Kenzie'nin masasının yanından geçmem gerekti. O arkadaşlarıyla koyu bir sohbete dalmıştı ama Hudson'ın başından beri Ella'yla beni izlediğini fark ettim. Açık mavi gözleri bir an için benimkilerle buluştu, sonra şimdilerde hep yaptığı gibi bakışlarını kaçırdı. Belli ki bir daha asla konuşmayacağımıza karar vermişti. O olay olmasaydı belki Bay Tuttle'la yaşanan saçmalıkların hiçbiri yaşanmazdı. Belki okulun dışlanmışı olmazdım.

Yemekhaneden hışımla çıkıp kütüphaneye gittim ve masalardan birine oturup sessizce altıncı dersi bekledim.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞ
EVE

Kocam başka bir kadınla birlikteydi.

İkimiz de personel yemekhanesindeydik ama her zamanki gibi farklı masalarda oturuyorduk. Burada çalışmaya ilk başladığımda her gün beraber yemek yerdik fakat Nate, birlikte bu kadar çok vakit geçirirsek birbirimizden bıkacağımıza dair şaka yaptığında mesajı almıştım. Dolayısıyla bugün Shelby'yle oturuyor ve o Cape Cod'da geçirdiği muhteşem yazı anlatmaya devam ederken onu yarım yamalak dinliyordum. Nate'se iki masa ötede beden eğitimi öğretmeni Ed Rice ve ilk kez gördüğüm yeni bir öğretmenle birlikte oturuyordu.

Bu yeni öğretmen üniversiteyi bitir bitirmez işe başlamış olmalıydı. Yüzünde, sekiz yıldır liselilere matematik öğreten benden söküp aldığı bir canlılık vardı. Genç, enerjik ve güzeldi. Kot pantolonla tişört giyiyor olsaydı öğrencilerden biri sanılabilirdi fakat o pembe bluzla kahverengi etek giymeyi tercih etmiş, ayaklarına da geçen hafta Target'ta yirmi beş dolara satıldığını gördüğüm kahverengi, topuklu mokasen ayakkabılardan geçirmişti.

Hayatında yediği en lezzetli karides dolmasını yapan restorana övgüler düzmekle meşgul olan Shelby'yi dirseğimle dürtüp, "Şu kim?" diye sordum.

Shelby, yemekhanenin karşı tarafında kocama cilve yapan kıza baktı. "Sanırım adı Hailey'ydi. Yeni... neydi ya, hah, Fransızca öğretmeni."

Fransızca öğretmeni demek. Ne kadar da klişe.

Shelby bana gözlerini kısarak baktı. "Endişelenmiyorsun, değil mi? Hadi ama. Nate iyi bir adam."

Buna inanmak istiyordum. Geçen sene geç saatlere kadar okulda kalmasının sebebinin, sınav kâğıtlarını okuması ya da müfredat dışı faaliyetlere gözcülük etmesi olduğuna inanmak istiyordum. Sevişmemizin ayda bir kereden ibaret olmasının, libidosunun düşüklüğünden kaynaklandığına inanmak istiyordum.

"Doğru," dedim sonunda. "Eminim haklısındır."

Ama şu Hailey denen güzel Fransızca öğretmeni şimdi elini Nate'in koluna koymuştu. Kızın gözlerini oyasım geldi. Onu kıskaçlarımdan kurtaran tek şey, müzmin bekâr Ed Rice'ın kızla flört etmeye çalışıyor gibi görünmesiydi. Fakat kızın iki adam arasında kimi seçeceği apaçık ortadaydı. Ed ondan yirmi yaş büyüktü ve kelleşmeye başlamıştı.

Neyse ki ben pişman olacağım bir şey yapamadan bir sonraki dersin zili çaldı.

Normalde Nate ve ben yemekten sonra buradan ayrı ayrı çıkardık ama bu sefer kararlı adımlarla, topuklarım zeminde gürültüyle tıkırdayarak yanına gittim. Hailey'nin daha dakikalar önce dokunduğu kolunu tuttum.

"Selam," dedim. "İlk günün nasıl geçiyor?"

Nate okulda onunla konuşmama şaşırarak bana boş boş baktı. Ama sonra hemencecik gülümsedi. "Her şey yolunda. Seninki nasıl geçiyor, hayatım?"

"Şimdilik gayet iyi."

"Harika."

Nate tek kaşını kaldırdı, besbelli neden yanına geldiğimi merak ediyordu. Hailey'nin bizi izleyip izlemediğini bilmiyordum ama izliyorsa diye Nate'i kahverengi kravatından tutup kendime doğru çektim. Kedi olsaydım üstüne işerdim ama insan olduğumdan dudağından öptüm, üstelik bizim günde üçle sınırlı, kuru öpücüklerimizden çok daha ateşli bir öpücüktü.

Nate şaşırmışa benziyordu ve her zamanki gibi önce o geri çekildi. Ardından da işaret parmağıyla alt dudağını sildi. "Pekâlâ," dedi. "Güzel bir uğurlama oldu."

Gülümsüyordu fakat bunun gerçek bir gülümseme olmadığını bilecek kadar uzun zamandır onunla evliydim. Ne var ki Hailey bunu bilmiyordu.

Sınıfım üçüncü kattaydı, bir sonraki zilin çalmasına iki dakika kala oraya vardım. Yeni öğrenciler sınıfa doluşmaya başlamış, istedikleri yere oturuyorlardı. Daha sonra yerlerini değiştirmem gerekecekti. Gençleri arkadaşlarından ayırmazsam dikkatlerini asla çekemeyeceğimi önceki deneyimlerimden biliyordum.

Fakat ben daha sınıfa giremeden önüme bir kız çıktı. Geçen yılki sınıfımda olan Jasmine Owens'tı. Ona iki dönem de A+ vermiştim. Okulun ilk günü için kot pantolonunun üzerine hoş bir bluz giymişti ve genellikle spor ayakkabı görmeye alışkın olduğum ayaklarında bu sefer önü kapalı sandaletler vardı, sandaletlerin burnunu çiçekler süslüyordu.

"Bayan Bennett," dedi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın lütfen ama dersiniz başlamadan önce sizinle konuşmak istiyordum."

"Ne oldu, Jasmine?"

Gerginlikle gülümsedi. "Üniversite başvurularımı hazırlıyordum da acaba bana referans mektubu yazabilir misiniz diye soracaktım." Ben cevap veremeden, "Siz *hep* en sevdiğim öğretmenim oldunuz," diye ekledi. "Eğitim fakültesine girmek ve sizin gibi matematik öğretmeni olmak istiyorum."

Duyduğum memnuniyetle yanaklarım kızarırken yemekhanede kapıldığım öfke de usul usul dindi. Jasmine harika bir öğrenciydi, dolayısıyla şimdiden üniversite başvurularını hazırlamaya başlamasına şaşırmamıştım. Ayrıca bir öğrencimin hayatına dokunabildiğimi duymak beni çok mutlu etmişti. Bazı günler çocuklara nefret ettikleri ve –şimdi eğri oturup doğru konuşalım– büyük ihtimalle bir daha asla kullanmayacakları bir ders öğretiyormuş gibi hissediyordum. Nihayetinde sinüs ve kosinüsün gündelik hayatta işlerine yarayacağını savunmak hayli zordu.

"Elbette," dedim Jasmine'e. "Sen bana bir e-posta gönder, detayları birlikte planlarız. Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa da mutlaka haber ver."

Bu sefer Jasmine'in yanakları kızardı. "Teşekkür ederim, Bayan Bennett. Gerçekten minnettarım."

Bu kısa konuşma bana beklenmedik bir moral oldu. Hatta bu sayede, öğrenciler yerlerini değiştirdiğim için homurdanmaya başladıklarında bile enerjim yerindeydi. Nate canları nereye isterse oraya oturmalarına izin veriyordu ama hakkını vermek lazım, onun sınıfındayken hepsi büyülenmiş gibi ona odaklanıyorlardı. Benim öyle bir cazibem yoktu belki ama iyi bir öğretmen olduğuma yürekten inanıyordum.

Alfabenin sonuna geldiğimde, birkaç hafta önce liste elime geçtiğinden beri içimi kemiren ismi neredeyse unutmuştum. "Adeline Severson," diye seslendim.

Orta boylarda bir kız öne çıkıp sıradaki boş yere oturdu. Adeline Severson, hayatımda gördüğüm en silik kızdı. Öyle ki kalabalığın içinde kaybolup giderdi. Saçları kese kâğıdı renginde deydi, yüz hatları simetrikti ama hiçbir özelliği dikkat çekmiyordu. İstese güzel olabilirdi belki ama bunun için zerre kadar çaba sarf etmiyordu. Sırasına oturup ellerini usulca önünde kenetlemesini izledim. Adı Adeline Severson olmasaydı bu kızın bana birazcık bile sıkıntı çıkarabileceğine inanmazdım.

"Addie," dedi bana.

Kaşlarımı kaldırdım.

Başparmağını ısırdı. "Bana öyle denmesini tercih ediyorum. Addie."

Bunu aklımın bir köşesine yazdım ama herkesin ona Addie dediğini biliyordum zaten. Art da bana ondan bahsederken öyle demişti. *Addie'ye sadece nazik davranıyordum. Zavallı kız, birkaç ay önce babasını kaybetmiş, Eve. Hiç bilmiyordum...*

Sınıfımda olmasını istememiştim. Art, tanıma şerefine nail olduğum en iyi insandı. Her bir öğrencisine yürekten değer veren, kendini bütünüyle işine adamış bir öğretmendi. Öyle biri olmasaydı zaten başı belaya girmezdi. Ama şimdi bu kız yüzünden hayatı mahvolmuştu.

Fakat adamakıllı kafa yorsaydım Addie Severson'ın benim sınıfımda olmasının hiçbir şeyi değiştirmediğini kolayca görebilirdim. Asıl endişelenmem gereken şey neydi, biliyor musunuz?

Addie, kocamın da öğrencisiydi.

Ayışığı Kitaplığı

ALTI

ADDIE

Okulun ilk günü genelde çok kötü geçmezdi. Yani dersler bakımından. Öğretmenler sadece yılın nasıl geçeceğini anlatırlardı. Hafta sonu ödevleri verip vermeyeceklerini, dönem boyunca bir sürü test mi yapacaklarını yoksa dönem sonunda büyük bir sınav mı patlatacaklarını söylerlerdi.

Ayrıca günün sonunda öyle çok ödevimiz de olmazdı. Belki sadece birkaç kolay alıştırma. *Kendin hakkında beş yüz kelimelik bir yazı yaz* tarzında şeyler. Televizyonun karşısına kurulup peynirli cips yerken yapabileceğim türden kolay ödevler.

Edebiyat günün son dersiydi. Aynı zamanda da en iyi olduğum dersti. Gülmeyin ama en büyük hayalim şair olmaktı. Gerçi bu çağda insanların kolaylıkla iş bulabileceği bir meslek olmadığını biliyordum; sonunda büyük ihtimalle annem gibi hemşire olurdum. Bu yılki öğretmenim Bay Bennett'tı ve herkes onu çok seviyordu. Özellikle de kızlar çünkü onlara göre *aşırı* yakışıklıydı. Ama ben genelde böyle şeyleri umursamazdım, her ne kadar Ella aksini ima etmiş olsa da.

Bizi soyadımıza göre sıraya dizen Bayan Bennett'ın aksine Bay Bennett, sınıfının karmakarışık olmasını umursamazdı. Öğrencilerin çoğu arkadaşlarının yanına oturmaya çalışıyordu

ancak benim arkadaşım olmadığından cam kenarından ikinci sıraya oturdum. Edebiyat dersinde cam kenarına oturmayı seviyordum. Bana ilham veriyordu.

Zil çaldıktan hemen sonra bir şey sandalyemi salladı. Bir an sonra birinin sandalyenin bacağını tekmelediğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda Kenzie ve yardakçılarından biri olan Bella'yı bana dik dik bakarken buldum.

"Burası benim yerim," dedi Kenzie.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ah. Ama... bugün okulun ilk günü ve kimse burada oturmuyordu, yani..."

Kenzie koyu maskarayla çerçevelediği parlak mavi gözlerini bana dikti. "Ben *hep* buraya otururum."

Ne? Bugün okulun ilk günüydü ve *daha yeni gelmiştik.* Nasıl hep burada oturabilirdi?

"Ah," dedim tekrar. "Ama–"

"Sağır mısın?" diye atıldı Bella. "Kenzie buranın onun yeri olduğunu söyledi. Kalk hadi."

Sınıfa göz gezdirdim. İyi yerlerin çoğu kapılmıştı ama kimse yanıma oturmak istemediğinden yanımdaki sıra hâlâ boştu. Kenzie buraya otururbut Bella da oraya geçecekti muhtemelen.

Hayatım zaten yeterince karışıktı ve Kenzie Montgomery gibi biriyle papaz olmak en son isteyeceğim şeydi. Bu yüzden çantamı alıp isteksiz adımlarla kalan boş sıralardan birine ilerledim. En ön sıradaydı; neredeyse Bay Bennett'ın kucağına oturmuş gibiydim. Harika.

Bay Bennett masasında oturmuş, sınıf listesine bakıyordu. Masasının üstünde bir kitap vardı, sırtına göz atınca Edgar Allan Poe'nun şiir kitabı olduğunu gördüm. Poe, bu dünyada en sevdiğim şairdi. Bugün moralimi az da olsa düzelten tek şey bu oldu.

Zil çalıp ders resmen başladığında Bay Bennett başını listeden kaldırdı. Yüzünü kırıştırarak gülümsedi, dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldığında içimde minicik bir kıpırtı hisset-

tim. Bay Bennett'ı daha önce koridorda birkaç kez görmüştüm ama o âna kadar –yarım metre ötemde gülümserken– ne denli yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Nedenini tam açıklayamıyordum fakat yüz hatlarındaki sertlikte ve gözlerindeki ışıltıda insanı çeken bir şey vardı.

Edebiyat dersinde en önde oturmak düşündüğüm kadar kötü olmayabilirdi.

Elbette adam çok yaşlıydı. Otuzlarının ortasında, hatta belki sonlarındaydı. Ve evliydi. Hem de *okulun ilk gününden* bize ödev veren bir kadınla. (Çok yanlış, çok...) Ama yine de seksi olmadığını söyleyemezdim. Bu ders işkence *olmayacaktı*, orası kesindi.

Bay Tuttle yakışıklı değildi. Kimse ona seksi demezdi. Bay Bennett'tan bile yaşlıydı ve kemerinin üstünden sarkan koca bir göbeği vardı. Ama onunla ilgili mesele bu değildi zaten.

"Merhabalar." Bay Bennett yerinden kalktı, masanın etrafından dolaşıp ön tarafına geldi ve kenarına oturdu. "On birinci sınıf edebiyat dersine hoş geldiniz. Eğer yanlışlıkla bu derse girdiyseniz kimse fark etmeden tüymenizde fayda var."

Kimse kıpırdamadı. Bana kalırsa sınıfta buraya yanlışlıkla gelen varsa bile kalmayı tercih ederdi.

"Harika." Sağ bacağının üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyordu. "O zaman sadede gelelim. Bu yıl şiir üzerine yoğunlaşacağız. O kadar çok şiir okuyacaksınız ki rüyanızda bile kafiyeli konuşacaksınız."

Bay Bennett sağ dizini sıvazladı. Onu izlerken pantolonunun diz kapağının hafifçe eprimiş olduğunu fark ettim. Acaba öğretmen olarak ne kadar kazanıyordu? Üzerindeki kıyafetler ne yeni ne de pahalıydı.

Öte yandan Bayan Bennett servet değerinde gibi görünen ayakkabılar giymişti. Ayakkabılardan pek anlamazdım ama annemde de onlara benzeyen bir çift vardı ve giymeme asla

izin vermezdi; çok pahalı olduklarını, mahvedeceğimi söylerdi. Muhtemelen haklıydı.

"Şimdi," dedi Bay Bennett, "sizden bana en sevdiğiniz şiiri söylemenizi istiyorum. Ama sadece gerçekten sevdiğiniz bir şiir varsa söyleyin. Sırf beni etkilemek için uydurmayın çünkü *anlarım*."

Birkaç el havaya kalktı, doğrusu herkesin Bay Bennett'ı etkilemeye can attığı belliydi. Özellikle de *kızların*. Adam onlara gülümsediğinde hepsi kıkırdıyordu.

Sınıftan yaklaşık bir düzine öğrenci sırayla Angelou, Dickinson ya da Shel Silverstein gibi isimler verdikten sonra Bay Bennett dikkatini birden bana çevirdi. Elimi kaldırmamıştım. Bugün elimi hiç kaldırmamıştım; bu yıl görünmez biri olmaya çalışıyordum. "Adeline?" dedi.

İnsanların tam adımı kullanmasından nefret ediyordum çünkü başım beladaymış gibi hissetmeme neden oluyordu. "Addie," diye düzelttim.

"Addie." Başıyla onayladı. "Senin en sevdiğin şiir hangisi?"

"*Annabel Lee*," dedim hiç duraksamadan. Bu şiirin masasında duran kitapta yer aldığını biliyordum ama bu yüzden söylememiştim. *Annabel Lee*'yi her zaman sevmiştim. Hem güzel hem hüzünlü hem de romantikti. Her kelimesini ezbere biliyordum.

"Ah, büyük Poe'nun bir hayranı daha!" Gerçekten sevinmiş gibiydi. "Benim favorim *Kuzgun* ama Poe'nun en tüyler ürpertici dizelerinden bazıları *Annabel Lee*'de bulunur." Sırıtmasıyla gözlerinin kenarları kırıştı. "*Orda gecelerim, uzanır beklerim, sevgilim, sevgilim, hayatım, gelinim, o azgın sahildeki, yattığın yerde seni*[1]."

Birden içim ürperdi, tıpkı şiirdeki gibi.

---

1 Çev. Melih Cevdet Anday. –*ç.n.*

Bay Bennett, sınıftaki tek kişi benmişim gibi kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Bu şiirin ne hakkında olduğunu biliyor musun, Addie?"

"Poe'nun gençliğinde sevdiği bir kız hakkında," dedim. "Çocukluk aşkıymış, ölmüş. Bu şiire kimin ilham olduğunu aslında kimse tam olarak bilmiyor, öyle okumuştum."

"Bu yıl bu şiiri çok daha detaylı konuşacağız," dedi. "Poe'nun *L* harfine olan sevgisini de. Annabel *Lee*. *Lenore*. Eu*lalie*." Bana göz kırptı. "Ade*line*."

O an okuldaki herkesin benden nefret etmesini, yemekhanede kimsenin yanıma oturmak istememesini, daha ilk günden yığınla matematik ödevi verilmiş olmasını umursamadım. Çünkü edebiyat öğretmenim de Poe'yu en az benim kadar seviyordu. Üstelik bana göz kırpmıştı.

YEDİ
EVE

Nate bugün de geç vakte kadar okulda kalacaktı. Okul gazetesinin danışmanlarından biriydi, buna ek olarak yılda iki kez yayımlanan şiir dergisiyle de ilgileniyordu, yani eli hep doluydu. Teknik olarak ben de satranç kulübünü denetliyordum ama toplantılarda bulunmam gerekmediği söylenmişti, o yüzden genellikle katılmıyordum. Okul bittiğinde ve başım böylesine zonklarken yapmayı istediğim en son şey, bir grup ergenin satranç tahtası üzerinde kale ve atları ittirip durmasını izlemekti.

Sabah okula Nate'in arabasıyla geldiğimden Shelby'den beni eve bırakmasını rica ettim. Beni kapımın önünde bıraktığında saat daha üç buçuktu. Normalde bu saatlerde ödev kâğıtlarını okumaya başlardım ama bugün okulun ilk günü olduğundan ne yapacağımı bilemiyordum. Henüz bir kadeh dolusu akşam şarabım için erken sayılırdı.

Kia'ma atlayıp yola koyuldum; nereye gideceğimden pek emin değildim ama kendimi Washington Caddesi'nde ilerlerken buldum. Massachusetts'ın her kasabasında bir Washington Caddesi, bir Liberty Caddesi ve genellikle bir de Massachusetts Caddesi bulunurdu. Bu eyalette sokak isimlerini kim koyduysa pek yaratıcı davranmamıştı.

Sonunda Caseham'ın batı sınırındaki alışveriş merkezine vardım. Otopark tıklım tıklım doluydu. Orada bir grup genç de vardı; ödev seli başlamadan önceki son öğleden sonralarının tadını çıkarıyorlardı. Onların ön kapıdan içeri girişlerini görmek duraksamama neden oldu. Okul dışında öğrencilerime rastladığımda genellikle beni gördükleri için mahcup olurlardı. Aslında umursamamalıydım ama onların yaşadığı utanç nedense bana da sirayet ediyordu.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak bir müddet arabada oturdum. Acaba Nate şu anda ne yapıyordu? Alışveriş merkezinde öğrencilerine rastlama düşüncesi onu strese sokmazdı. Büyük ihtimalle okul gazetesinin yeni editörüyle, yani parlak zekâlı Bryce Evans'la sohbet ediyordu. Bryce geçen yıl benim sınıfımdaydı ve her sınavdan yüz almıştı. Bir kez bile ödevlerini aksatmamıştı. O çocuğun alnında resmen kocaman harflerle "bir gün Sarmaşık Ligi öğrencisi olacak" yazıyordu.

Ona kadar saydım, ardından ondan geriye doğru saydım. Bunu üç kez tekrarladıktan sonra omuzlarım biraz gevşedi.

Açık mavi çantamı alıp arabadan indim. Çanta o kadar büyüktü ki Nate hep şaka yollu omurgamı yamultacağını söylerdi. Neyse ki bugün neredeyse boştu da omurgam güvendeydi.

Otomatik kapıdan içeri girer girmez pretzel standından gelen tarçınlı şeker kokusu burnuma doldu. Kocaman bir kutu pretzel almayı çok isterdim ki liseli olsaydım hiç düşünmeden alırdım da. Ama metabolizmam artık eskisi gibi çalışmıyordu, bu yüzden pretzel standının ve de Godiva çikolatalarının yanından geçerken nefesimi tuttum. Evet, çikolata kaplı bir çilek harika olurdu ama bugün kaderimde öyle bir şey yemek yoktu.

Yürümeye devam ettim, ta ki Footsies adında bir mağazaya ulaşana kadar.

Bir süre öylece önünde durdum. Vitrinde Christian Louboutin marka topuklular ve çizmeler sergileniyordu; içlerinden biri siyah rugandı ama topuğu altın rengiydi. Gözüm ayaklarımdaki

Jimmy Choolara kaydı. Nate'e almayacağımı söylediysem de iki hafta önce almıştım. Gerçi kredi kartı ekstresini görünce anlayacaktı.

Topuklu ayakkabılara bayılıyordum. Bir elli dokuzluk boyumla hep kısa tarafta olmuştum ve öğrencilerimden kısa olmaktan nefret ediyordum. Sekiz santimlik topuklular boyumu uzatarak özgüvenimi artırıyordu. Dahası boyu bir seksen olan kocama, boynumu kıracak kadar uzatmak zorunda kalmadan bakabilmek hoşuma gidiyordu.

Hem bu ayakkabılar dışında son derece uslu durmuştum. Neredeyse her alışveriş sitesinde sepetim ayakkabılarla doluydu ama önemli olan şu ki o ürünlerin hiçbirini satın almamıştım. Ayakkabıları sepete atıyor fakat hiçbir zaman alışverişi tamamlamıyordum. O hâlde arada sırada kendime bir güzellik yapmam neden sorun olsundu ki?

Footsies lüks fakat büyük bir mağazaydı ve içeride yalnızca genç bir kadın görevli vardı, arka taraftaki kasanın başında oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Alışveriş merkezi gençlerle dolu olmasına rağmen bu dükkândaki müşteri sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Çünkü burası Doc Martens ya da gençlerin tercih ettiği diğer ayakkabı markalarını satmıyordu. Burası, benim gibi "yaşını başını almışlar" için ayakkabılar satıyordu.

Kasadaki kız yardım etmeye yeltenmeyince içeride kendi başıma gezinmeye başladım. Christian Louboutin topuklular mağazanın içindeki bir vitrinde sergileniyordu, içlerine baktığımda benim ayak numaramla aynı olduklarını gördüm: Otuz yedi.

Ayakkabıları vitrinden alıp bir koltuğa oturdum ve sabahtan beri ayağımda olan ayakkabıları çıkarıp çoraplı ayaklarımı yepyeni topuklulara geçirdim. Ayaklarıma tam oturduklarında kendimi Külkedisi gibi hissettim. Ne topuğumu ne parmaklarımı sıkmışlardı. Bu ayakkabıları tüm gün giyebilirdim.

Aslında gayet mantıklı bir alışveriş olurdu.

Hem neden almayacaktım ki? Bütün yaz çalışmıştım. Bir ödülü hak ediyordum. Nedenini bilmiyordum ama ayakkabı satın almak bana inanılmaz keyif veriyordu. En çok hangi kısmını sevdiğimi bile bilmiyordum; ayakkabıları kasaya götürürken yaşadığım heyecanı mı, kasiyer onları okuturken duyduğum sabırsızlığı mı yoksa onları dolabımda diğer ayakkabılarımın yanına koyduğumda hissettiğim tatmini mi? Bir de onları ilk kez dışarıda giydiğim an var tabii. Dış görünüşüm sıradan olabilirdi –bilhassa da kocama kıyasla– ama böyle ayakkabılar bana kendimi alımlı hissettiriyordu. Sanki göz kamaştırıcı Nathaniel Bennett'la evlenebilecek kadar güzelmişim gibi.

Ama sonra topuklulardan birini ters çevirdim ve etiketini gördüm. Vay canına. Nate bunu kesinlikle *onaylamazdı*.

Vücudumu saran dopamin fırtınası bir anda dindi. Ne kadar istesem de bu ayakkabılar asla bana ait olmayacaktı. Kredi kartı ekstresi geldiğinde kocama hesap vermek zorunda olmasam bile bir ayakkabıya bu kadar para harcamanın hiçbir mantıklı yanı yoktu. Ayaklarıma bakarken içimi hüzün kapladı. Bu ayakkabıları istiyordum.

Hem de nasıl...

Bakışlarım satış görevlisine kaydı, hâlâ bankoda oturuyordu. Kasada bir çift ayakkabı almış bir kadın vardı, dolayısıyla kızın dikkati onun üzerindeydi. Kadın çantasının içinde cüzdanını arıyordu. Muhtemelen çekle filan ödeme yapmaya çalışacaktı. İşleri hemen bitecek gibi görünmüyordu.

Benim koca çantamsa bomboştu.

Kendime engel olamadan topukluları gök mavisi çantama atıverdim. Sanki oraya aitlermiş gibi tam sığdılar. Fermuarı çektiğimde çantada olduklarını anlamak imkânsızdı. Ayrıca çoğu ayakkabı, mağazadan çıkarıldığında alarmı tetiklemiyordu. Emniyet etiketleri yoktu.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda bacaklarım titredi ve gerisin geri yerime oturdum. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Bu

ayakkabıları gerçekten *çalacak* mıydım? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Şey, uzun zamandır yapmamıştım.

Yakalanmazdım. Satış görevlisi bir kere bile benden tarafa bakmamıştı, yaşlı kadın artık ayakkabılarının parasını ödediğinden tekrar telefonuna dönmüştü. Ruhu bile duymadan buradan çıkıp gidebilirdim. Üstelik içeride hiç kamera görmemiştim.

Gerçekten yapacak mıydım?

Sanırım evet.

Bu sefer daha başarılı kalktım, bacaklarım titrese de ayakta kalmayı başardım. Aynı şekilde titreyen ellerimden biriyle çamur kahvesi cansız saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yaşlı kadın, satın aldığı ayakkabının poşetini yamru yumru sağ eliyle sımsıkı tutmuş, kapıya doğru ağır aksak yürüyordu. Peşine takılarak çıkışa yöneldim. Arkama baktığımda satış görevlisinin tekrar telefonuna daldığını gördüm. Ayakkabılarla dışarı çıktığımı asla fark etmeyecekti. Bu işten paçayı sıyıracaktım ve Nate de kredi kartı ekstresi yüzünden söylenemeyecekti.

Tam içimden kendimi tebrik ettiğim sırada mağazanın alarmı öttü.

SEKİZ

ADDIE

Okuldan sonra hemen eve döndüm çünkü annem öyle yapmamı söylemişti.

Bisikletim yanımda olmadığından ve ev –özellikle de ağır çantamla– yürüyemeyeceğim kadar uzakta olduğundan servise bindim. On birinci ve on ikinci sınıfların büyük kısmı artık okula kendi arabalarıyla geldiklerinden servisteki çocukların çoğu benden küçüktü. Yazın on altıma basmış, sürücü adayı belgemi almıştım ama annem ne kadar yalvarsam da sürüş derslerine hazır olmadığıma karar vermişti. Yine de birkaç kez bizim arabayı otoparkta kullanmama müsaade etmişti. Bu da bir şeydi.

Hudson'ın artık arabası vardı. On altısına neredeyse on ay önce, biz hâlâ konuşuyorken girmişti. Ehliyetini almak için deli gibi sabırsızlanıyordu. Her zaman olduğu gibi planlarına beni de dâhil etmişti. *Bundan böyle seni okula ben bırakacağım, Addie.*

Araba hurdalıktan bulduğu parçalardan toplanmışa benziyordu ve yaz boyu ya da okuldan sonra çalıştığı işlerden kazandığı parayla aldığından emindim. Fakat yeni sevgilisi Kenzie'nin o arabaya binmek konusunda en ufak bir çekincesi yoktu.

Eve vardığımda daha anahtarı çantamdan çıkaramadan annem kapıyı açtı. Belli ki gözü kapıda, beni bekliyordu. Gri

bir tayt giymişti ve atkuyruğu şeklinde topladığı kırlaşmaya başlamış saçları dağılmıştı.

"Okul nasıl geçti?" diye sordu ben daha içeri bile giremeden.

"Harikaydı," dedim. "Hayatımın en güzel okul günüydü."

"Ukalalık etme."

Çantamı kapının yanına bıraktım, gerçi ödevim olduğu için odama götürmem gerekiyordu. Hem Bay Bennett hem de Bayan Bennett bugün ödev vermişlerdi. Ama en azından edebiyat ödevini yapmak için sabırsızlanıyordum. Yaz tatilinde neler yaptığımızı şiir formatında yazmamızı istemişti.

Annem gerginlikle ellerini ovuşturuyor, bunu yapmasından nefret ettiğimi bildiği hâlde her adımımda peşimden geliyordu. "Hiç arkadaş edindin mi?"

İnledim. "Hayır."

"Peki, Hudson'la konuştun mu?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Aranızda ne olduğunu anlamıyorum," dedi annem, fazla dar görünen taytının belini çekiştirerek. "Hudson çok iyi bir çocuk. Eskiden ayrılmaz ikiliydiniz."

"Bilmiyorum."

"Annesini aramamı ister misin?"

Yine inledim. Bayan Jankowski'yi aramasını kesinlikle *istemiyordum*. Kadın kocasından daha iyi İngilizce konuşuyordu ama ondan daha az tuhaf değildi. Dahası Hudson'ın benimle neden konuşmadığını gayet iyi biliyordum. Fakat annem bunu asla öğrenmemeliydi.

"Boş ver," dedim. "Hem zaten futbol yüzünden sürekli meşgul."

Neyse ki annem üstelemedi ve bu bile başlı başına bir başarıydı. Birkaç yıl öncesine kadar aramız gayet iyiydi. Babamsa tam bir deli fişekti; içtiğinde sinir küpüne dönüşür, en küçük şeye patlardı. Ama o artık yoktu ve annem de tedirgin birine dönüşmüştü. Gerçi en azından babam gibi içtiğini sanmıyordum.

Hayır, içmediğini biliyordum. Asla içmezdi.

Tek kaşını kaldırdı. "Bay Tuttle okulda mıydı?"

"Hayır." Gözlerimi yere indirdim. "O... kovuldu ya da istifa etti, bilmiyorum. Ama artık yok."

"Ya."

Annemin rahatladığı belliydi. Ona matematik öğretmenimle aramda hiçbir şey geçmediğini söylediğimde pek çok insan gibi bana inanmamıştı. Bunun sebebi belki de her seferinde hikâyemi insanların aklına şüphe düşürecek şekilde değiştirmemdi.

Şimdi yine soracak gibi bakıyordu ama sorarsa Tanrı şahidim olsun avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Artık bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ona gerçeği söylemiştim. Müdüre gerçeği söylemiştim. Polislere anlatılacak her şeyi anlatmıştım.

Tamam, her şeyi değil.

Sonuçta o kadar da salak değildim.

DOKUZ

EVE

Mağazada alarm çalıyordu. Alarmın sesi bütün mağazayı inletiyordu, öyle ki alışveriş merkezindeki herkesin duymamış olması imkânsızdı.

Tanrım, o ayakkabıları asla almamalıydım. Ne düşünüyordum ki? Fazlasıyla ayakkabım vardı zaten. Daha iki hafta önce yeni bir çift satın almıştım. Açgözlülükten başka bir şey değildi bu. Ama bunları çok istemiştim...

Benim *sorunum* neydi? *Hastaydım.* Nate haklıydı; bir problemim vardı.

Güvenlik görevlilerinden biri koşarak mağazaya doğru geliyordu. Hırsızlık yaparken yakalananlarla ilgili nasıl bir politika izlediklerini bilmiyordum ama bu durum hiç iyi olmamıştı. Hakkımda dava açılırsa işim bundan nasıl etkilenirdi? *Kovulabilirdim.*

Nate öğrenince ne diyecekti? Büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bu yaşananlardan sonra yüzüne bakamazdım.

Çantamı göğsüme bastırdım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Satış görevlisi de telaşla çıkışa doğru koşuyordu ve bana göz ucuyla bile bakmadan yanımdan geçip gitti.

İşte o sırada bir şey kafama dank etti. Ben henüz kapıdan geçmemiştim. Mağazadan çıkan tek kişi, az önce ayakkabı alan yaşlı kadındı.

"Çok özür dilerim!" diye seslendi satış görevlisi. "Ayakkabınızın etiketini çıkarmayı unuttum!" Mahcubiyet dolu bir ifadeyle güvenlik görevlisine baktı. "Benim hatam. Hanımefendi ayakkabıların parasını ödedi."

Satış görevlisi, şaşkına dönmüş yaşlı kadını kasaya götürüp emniyet etiketini çıkarırken ben bir köşede yaprak gibi titriyordum. Ayakkabılarda emniyet etiketi olduğundan haberim yoktu. Çıkış kapısından ilk ben geçmiş olsaydım alarm çalacak ve güvenlik görevlisi çantamdaki çalıntı ayakkabıları bulacaktı.

Ucuz yırtmıştım.

Satış görevlisi meşgulken ayakkabıları çantamdan çıkarıp ait oldukları yere geri koydum. Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyordum. Az kalsın bir çift ayakkabı yüzünden hayatımı mahvedecektim. Gözümü nasıl bu kadar karartabilmiştim?

Eve dönerken arabayı bir yere çarpmamak için bütün dikkatimi toplamam gerekti. Bütün bedenim uğulduyordu ama iyi anlamda değil. Böyle saçma bir şeye hiç kalkışmamalıydım. Onca yıl geçmesine rağmen hiç değişmemiştim demek ki. Bazen kendimi artık bir yetişkin olduğuma inandırmaya çalışıyordum ama hâlâ on beş yaşında gibi hissederken nasıl yetişkin olabilirdim?

Eve vardığımda Nate'in arabasını garaj yolunda görünce derin bir oh çektim. Bir kez olsun ne zaman döneceğini merak etmeme gerek kalmayacaktı. İçeri girdiğimde burnuma domates sosu kokusu doldu. Erken geldiği gibi yemek yapmaya da başlamıştı.

Çantamı portmantoya asıp mutfağa geçtim. Nate ocağın başındaydı, mavi gömleğinin kollarını sıvamış, önündeki tencereyi karıştırıyordu. Ona hırsızlıktan tutuklandığımı söylediğim

başka bir hayatı hayal ettim. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu haltı yememiştim.

Nate geldiğimi fark edince bana dönüp gülümsedi. Gülümsediğinde inanılmaz yakışıklı oluyordu. Bunca zamandır birlikte olmamıza rağmen hâlâ böyle düşünüyordum. Kim düşünmezdi ki?

"Yemeğe başladım," dedi. "Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki olmaz," dedim. "Hatta çok sevindim. Gerçekten çok düşüncelisin." Ben de ona gülümsedim ama benim gülümsememin onunki kadar etkili olmadığını gayet iyi biliyordum. "Sen dünyanın en iyi kocasısın."

Güldü, sonra dikkatini tekrar domates sosuna çevirdi. "Böyle düşünmene sevindim."

Birden içim gıcıklandı. Belki de o pahalı ayakkabıyı çalarken yakalanmaktan son anda kurtulmanın neden olduğu adrenalindendi ama Nate'i istedim. Ayın ilk cumartesi günü olmamasına rağmen hemen oracıkta onu istedim.

Kocama arkasından yaklaşıp kollarımı kaslı gövdesine doladım. Dudaklarımı ensesine bastırdım. "Nate..."

Yine güldü. "Eve, ne yapıyorsun? Burada bize ziyafet hazırlamaya çalışıyorum."

"Bütün gün seni düşündüm." Bedeni kasılsa bile ellerimi yavaşça aşağı indirdim. "Belki yemek yapmaya kısa bir ara verirsin..."

Nazikçe kollarımın arasından sıyrıldı. Birden dejavu hissine kapıldım. "Hayatım, açlıktan ölüyorum. Önce yemeğimizi yiyelim, olur mu?"

"Peki." Kollarımı ona tekrar dolamaya yeltenmedim ama elimi omzuna koyarak yakınında kaldım. "Yemekten sonra o zaman?"

"Koca bir tabak ziti yedikten sonra mı? Kulağa hiç de seksi gelmiyor."

Elbette. Bir bahane daha. Artık şaşırmaz olmuştum.

Eğilip burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Bu gece, daha sonra. Söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

Bu seferki kahkahası koftu. "Aman Tanrım, sanki karımla sevişmek istemiyormuşum gibi konuşuyorsun! Sadece uzun bir gündü. Karnımı doyurup kitap okuyarak biraz gevşemek istiyorum, hepsi bu."

Daha sonra yatakta ona dokunmak istediğimde bahanesi bu olacaktı: *Uzun bir gündü ve çok yorgunum. Yarına bırakalım, olur mu, Eve?* Belki buna baş ağrısı da eşlik ederdi. Bir yerden sonra insan istemeye bile utanıyordu ki o da bunu gayet iyi biliyordu. Öyle olmasını umuyordu.

ON
ADDIE

Ortaokuldan bu yana aldığım beden eğitimi derslerinin toplamında en fazla beş kez terlemişimdir.

Yalnızca bize tur attırdıklarında terlerdim. Ama ne zaman spor yapmamız gerekse büyük fiziksel çaba gerektiren şeylerden kaçınmayı başarırdım. En büyük yeteneğim buydu. Ne yapayım? Pek atletik biri sayılmazdım.

Bugün voleybol oynuyorduk ki bu, fazla bir şey yapmadan öylece durmak istiyorsanız harika bir spordu. Topa uzanmak için herhangi bir hamle yapsaydım eminim terlerdim. Ama ben sadece kenarda dikilip topa hamle yapıyormuş gibi rol kesiyordum.

Ne yazık ki beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Cavanaugh, terleyip terlemediğimize bakmaksızın dersten sonra mutlaka duş almamızı istiyordu. Beden eğitimi dersinin açık ara en nefret ettiğim kısmıydı bu.

Aynı beden eğitimi sınıfında olduğum Kenzie Montgomery gibi görünseydim umumi alanda duş almayı o kadar da dert etmezdim. Ama ne yazık ki ben bendim, o yüzden beden eğitimi dersinden sonraki duş için tek hedefim hızlıca girip çıkmak oluyordu. Hatta ıslanmadan girip çıkabilmek en ideali olurdu.

Maalesef o kadar şanslı değildim; soyunma odasında üstümü çıkardığım anda arkamdan kıkırtılar yükseldi. Hemen havlumu kapıp vücuduma sardım ama gülüşmeler kesilmedi. Başımı çevirip baktığımda Kenzie ve yardakçılarından birinin beni izlediğini gördüm.

Okul başlayalı yaklaşık iki hafta oluyordu. Bu iki haftada sosyal ilişkilerim milim ilerlememişti. Hâlâ herkes bana vebalıymışım gibi davranıyor, benden uzak duruyordu. Tabii soyunma odasında bana güldükleri zaman hariç.

Kenzie ve arkadaşı bana bakarak kıkırdamaya devam ediyorlardı. Bu kadar komik olan neydi? Yani tamam, havlumu sardığım memelerim yok denecek kadar küçüktü ama bunun *kahkaha atacak* kadar komik olduğunu sanmıyordum.

"Addie," dedi Kenzie. "*Jilet* diye bir şey var, duymuşsundur belki..."

En azından artık neden güldüğünü öğrenmiştim. Havlumun altından görünen bacaklarıma baktım ve evet, itiraf etmeliydim ki epey kıllılardı. Eylül gelir gelmez batı Massachusetts'ta sıcaklık düşmüştü ve şort giyme fırsatım da olmadığından (bugün bedende tayt giymiştim) bacaklarımı tıraş etme gereği duymamıştım. Muhtemelen bütün kışı böyle geçirirdim. Hem neden geçirmeyecektim ki? Sonuçta bacaklarıma bakacak bir erkek arkadaşım yoktu.

Ama anlaşılan Kenzie için tıraş olmalıymışım.

Ona aldırış etmemeye çalışarak hızla duşun yolunu tuttum. Her zamanki gibi girmemle çıkmam bir oldu, ardından havlumu bedenime ve kıllı bacaklarıma tekrar sarıp soyunma odasına döndüm. Bugünlerde beni ayakta tutan tek şey Bay Bennett'ın edebiyat dersiydi. Günün son dersi olması da daha bir hevesle beklememe neden oluyordu.

Sanırım Bay Bennett da beni seviyordu. Matematik dersinde Bayan Bennett benden ümidi kesmiş gibiydi (ki bu gayet anlaşılırdı çünkü derste olup bitenlerin çoğunu anlamıyordum)

ama Bay Bennett verdiğim her yanıtı coşkuyla onaylıyordu. Bay Tuttle bile zamanında onun kadar teşvik edici değildi.

Hem bu tamamen farklı bir durumdu. Artık Bay Tuttle'ı düşünmeyecektim.

Edebiyat dersi için sınıfa girdiğimde Bay Bennett her zamanki gibi masasında oturuyordu. Açık mavi gömlek giymiş, koyu mavi kravat takmıştı. Bütün öğretmenler kravat takmazdı ama Bay Bennett'ın takmasını seviyordum, ona yakışıyordu. Öğrenciler birer ikişer sınıfa girerken başını kaldırıp gülümsedi. İşini gerçekten seven bir öğretmendi. Diğer öğretmenlerim bazen okulda olmak onlar için işkenceymiş gibi davranırlardı.

Gerçi ben de zaman zaman öyle hissetmiyor değildim. Ama Bay Bennett'ın burada olmak istemesi, *benim* de burada olmak istememe neden oluyordu.

Öğrenciler yerlerini aldıktan sonra Bay Bennett masasının etrafından dolanarak ön tarafa geldi ve her zamanki gibi masanın kenarına oturdu. Ellerini yine dizlerinin üstüne koydu. Boğumlarının genişliği dikkatimden kaçmamıştı.

"Yazdığınız şiirleri okuyup not verdim," dedi. "Ders bitince kâğıtlarınızı geri vereceğim ama şunu söyleyeyim, çabanızı beğendim. Gelgelelim şiirlerin illaki kafiyeli olması gerekmediğini tekrar hatırlatmak istiyorum. Yalnız..." Gözleri üçüncü sıradaki Austin Vargas'a takıldı. "Bilginiz olsun, *kustum* kelimesi *yellendim* kelimesiyle kafiyeli değil, tamam mı?"

Sınıftan kahkahalar yükseldi. Açıkçası Austin'in böyle bir şiir yazmasına hiç şaşırmamıştım. Hatta sınıftaki birçok kişiden aynını yapmasını beklerdim. Bu dersi ciddiye almamaları canımı sıkıyordu. Ben asla onlardan biri olmayacaktım.

Dersin sonunda Bay Bennett sıraların arasında dolaşarak şiirlerimizi dağıttı, her birinin üstüne yorumlar yazmıştı. Midemde kelebekler uçuşuyordu; şiirimi nasıl bulduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Çok kişisel bir şiirdi ve yalnızca bir

sayfa olmasına rağmen saatlerimi vermiştim. Ne kadar emek harcadığımı fark etmiş olmasını umuyordum.

Fakat Bay Bennett sırama geldiğinde şiirimin yazılı olduğu kâğıdı aldı, ters çevirerek önüme koydu, sonra işaret parmağıyla üzerine iki kez vurdu.

Sayfaya şaşkınlıkla baktım. Diğer bütün şiirleri düz teslim etmiş, bir tek benimkini ters çevirmişti. Yanlışlıkla mı yapmıştı?

Yavaşça kâğıdı elime alıp çevirdim. Sayfanın en üstüne kırmızı kalemle yazılmış el yazısını hemen tanıdım: *Dersten sonra yanıma gel.*

Bu hiç iyi değildi.

Neden dersten sonra benimle konuşmak istiyordu? Yoksa şiiri *kopyaladığımı* mı sanıyordu? Böyle bir şeyi asla yapmazdım. O şiiri *ruhumun* derinliklerinden söküp çıkarmıştım.

Ama nedense şiirimden rahatsız olmuştu. *Dersten sonra* benimle konuşmak istiyordu. Söyleyeceklerini duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

ON BİR
EVE

Okuldan sonra markete uğramış, sebze reyonunda avokadoları mıncıklıyordum ki onu gördüm.

Art Tuttle.

Boğazlı kazak giymişti ve bu bana biraz fazla salaş göründü. Nate okula her zaman gömlek ve kravatla giderdi. Art onun kadar resmî giyinmese de hep şık bir gömlek giyerdi. Boğazlı kazak, üzerinde emanet gibi duruyordu. Üstelik Noel Baba göbeğine fazla dar gelmişti. Daha da tuhaf olanı, parmak arası terlik giymiş olmasıydı ve tabii ki ayaklarında beyaz çoraplar vardı. Sağ elinde, içi portakal dolu bir poşet taşıyordu. Bu da bana garip geldi çünkü onu tanıdığımdan beri bir kere bile portakal yediğini görmemiştim. Oysa birlikte sayısız öğle yemeği, birkaç da akşam yemeği yemiştik.

"Eve." Gülümsedi ama dişlerini göstermedi. Açıkçası bu da tuhaftı çünkü Art hep dişlerini göstererek gülümserdi. "Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim." Gülümsediysem de yüzümde eğreti durdu, sanki gülümsemeyi unutmuştum. "*Sen* nasılsın, Art?"

Art'a rastlarsam onunla bu şekilde, sanki o akıl hastanesinde ziyaretine gittiğim biriymiş gibi başımı yana yatırarak konuş-

mayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ona acıyormuşum gibi davranmayacaktım.

Ne var ki *acıyordum.*

Her şey geçen yıl ikinci döneminin ortasında başlamıştı. Olayları başlatan da o Addie Severson denen *kızdı.* Bütün hikâyeyi bilmiyordum ama bir anda herkes Art Tuttle'ın onuncu sınıflardan bir kızla birlikteliğini konuşur olmuştu. O söylentiyi ilk duyduğumda biri mideme yumruk atmış gibi hissetmiştim. Art benim için baba gibiydi, bilhassa da öz babamla neredeyse hiç konuşmadığım düşünülürse. Diğer öğretmenlerin bazı kız öğrencilerle uygunsuz şeyler yaptıklarına dair dedikodular duymuştum ama Art'tan bunu hiç beklemezdim. Hem de hiç.

Fakat ortadaki kanıtlar son derece şüpheliydi. Addie matematikte zorlanıyordu –şimdiye kadar gördüklerimden sonra bu hiç de şaşırtıcı gelmiyordu– ve Art, kendi vaktinden ayırarak kıza ücretsiz özel ders veriyordu. Onu birkaç kez evine yemeğe davet etmişti. Arabasıyla evine bıraktığı da olmuştu.

Üstelik Addie sorunlu bir çocuktu. Alkolik bir babanın kızıydı, öyle ki adam sonbahar döneminde içkiden ölmüştü. Herkes Addie'nin, sapık bir öğretmenin açık bir hedefi olduğunu düşünüyordu.

Ama sonra...

Sonra başka bir şey daha olmuştu.

Addie, Art'ı hiçbir şeyle suçlamamıştı. Fakat Art'ın itibarı yerle bir olmuştu kere. Artık Caseham Lisesi'nde çalışamaz hâle gelmişti. *Herhangi* bir yerde iş bulabilirse şanslıydı.

"Daha iyi günlerim olmuştu," dedi. Avucuna öksürdü, ciğerleri tıkanmış gibi hırıltılı bir öksürüktü bu. "Okulu özlüyorum."

"Biz de seni özlüyoruz." En iyi avokadoyu bulma çabamı bir kenara bırakıp bütün dikkatimi ona verdim. "Başına gelenler çok adaletsizdi. İstifa etmek zorunda mıydın?"

Derin bir soluk verdi. "Yapma Eve, öyle olmak zorundaydı biliyorsun. Elbette istifa edecektim. O olaydan sonra herkesin

bana bakışı değişmişti. Veliler yaygara koparmasaydı bile orada kalamazdım."

Haklıydı elbette. Ama bu, olanların adil olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Yeni bir iş bulabildin mi peki?"

"Henüz değil." İç çekip kısa, ak saçlarını kaşıdı. "Bir sürü başvuru yaptım ama durum pek parlak görünmüyor. Eskaza iş bulabilirsem taşınmam gerekebilir çünkü batı Massachusetts'ta bulamayacağım kesin. New England sınırları içinde bir yer bulabilirsem kendimi şanslı sayacağım."

Aslında maddi durumunu sorasım vardı ama onu utandırmak istemiyordum. Cevabın iç karartıcı olacağından şüphem yoktu. Hem işsizdi hem de üniversiteye giden iki oğlu vardı, nasıl olmasındı?

"Marsha nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi.

Eşi Marsha, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşta çalışıyordu, yani kazandığı para onları geçindirmeye yetmezdi. Bildiğim kadarıyla Addie'yle arasında bir şey olmadığına inanıyordu ama yine de böyle bir durumun evliliklerini nasıl etkilediğini merak ediyordum. Gerçekten iyi bir çifttiler fakat bu tür ithamlar en sağlam evlilikleri bile sarsmaya yeterdi.

"Benim sınıfımda," dedim bir anda.

Art'ın kaşları birden havaya kalktı. "Ne?"

Yüzümü buruşturdum. Bu konuyu açmak istememiştim ama ortadaki bariz meseleden bahsetmemek de zordu. Yani hayatını mahveden kızdan.

"Addie Severson," dedim. "Bu yıl trigonometri dersinde benim öğrencim."

"Ya," demekle yetindi.

Yuvarlak yüzüne dikkatle bakıp ifadesini çözmeye çalıştım. Kızın nasıl olduğunu merak mı ediyordu? Sormak istiyordu da yanlış anlaşılmaktan mı çekiniyordu? Düşünceler beynimde dönüp dururken bir şeyi fark ettim:

Dünyadaki herkes gibi ben de hâlâ Art Tuttle'ın tamamen masum olduğundan emin değildim.

Onun iyi kalpli biri olduğunu biliyordum, sapık ihtiyarın teki değildi. Ama bu olayda aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Sonuçta nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Her gün okul çıkışı o kızla sınıfta baş başa vakit geçirirken insanların ne düşüneceğini nasıl tahmin edememişti?

"Fena değil," dedim sonunda. "En parlak öğrencim sayılmaz."

Art, aklaşmış kalın kaşlarını çattı. "Evet, sayılmaz."

Bir süre orada öylece dikildik; o elindeki portakal poşeti, boğazlı kazağı, parmak arası terliklerin içine giydiği çoraplarıyla, bense olgunlaşmış bir iki avokado eklemem gereken alışveriş sepetimle. Daha önce konuşacak konu bulmakta hiç zorlanmazdık fakat şimdi aramızdaki sessizlik neredeyse boğucuydu. Onu ve eşini yemeğe davet etmek istediysem de sözcükler dilimden dökülmek bilmedi.

Her hâlükârda neden istifa etmek zorunda hissettiğini anlayabiliyordum.

"Neyse," dedim, "seni gördüğüme sevindim, Art."

"Ben de öyle, Eve." Başıyla avokadoları işaret etti. "Püf noktası şu, parmağını bastırdığında hafifçe göçmesi lazım ama fazla da yumuşak olmamalı."

"Teşekkürler." Şimdi bile bana bir şeyler öğretiyordu. "Ayrıca... bol şanslar. Her konuda."

Avokado yığınına geri döndüm. Aralarından kahverengi olan birini seçtim, parmaklarımı bastırdığımda hafifçe göçecekmiş gibi duruyordu. Tam kıvamını test edecekken birden bir el kolumu sımsıkı kavradı. Art'ın hâlâ arkamda olduğunu ve beni tuttuğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Tombul parmakları çıplak tenime batıyordu ve o an tek düşünebildiğim, eğer şu anda bir markette olmasaydık çığlık atacağımdı.

"Eve, bekle," diye fısıldadı kulağıma. "Beni dinlemen gerekiyor. Çok önemli."

ON İKİ

ADDIE

Dersten sonra yanıma gel.

Bu dört kelimenin iyi bir şeye öncülük ettiği olmuş mudur? Sanmıyordum. Olmamıştır.

Neyse ki günün son dersiydi ve bitmesine çok az kalmıştı, dolayısıyla panik içinde geçireceğim süre sadece on dakikaydı. Zil çalınca herkes sırasından kalkıp sınıftan çıkarken ben olduğum yerde kaldım. Bay Bennett da öyle.

Cesaretimi toplayıp bakışlarımı ona çevirdim. Bana hayal kırıklığına uğramış gibi mi bakıyordu? Anlayamıyordum. *Dersten sonra yanıma gel* gerçekten kötü bir cümleydi ama daha kötüleri de vardı. Bay Tuttle olayı zamanında ders sonunu bile beklememişlerdi. Müdür beni doğrudan biyoloji sınıfından çıkarıp neler olduğunu sormuştu.

"Addie?"

O kadar dalmıştım ki sınıfta yalnızca ikimizin kaldığını fark etmemiştim bile. Sanki bende bir tuhaflık olduğunu düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım.

"Affedersiniz. Bir an dalmışım." Bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve şiirimi elimde sımsıkı tutarak masasına doğru ilerledim. "Şey, eee, sorun nedir?"

"Sorun mu?" dedi. Şimdi Bay Bennett'a daha yakın olduğumdan her gün tıraş olmasa sakala dönüşecek koyu benekleri görebiliyordum. "Hiçbir sorun yok. Tam tersi."

Şiirimin üst kısmına kırmızı kalemle yazılmış nota baktım. "Nasıl yani?"

"Yani," dedi yavaşça, "şiirin harikaydı."

Şiirin harikaydı. Bu iki kelime, *dersten sonra yanıma gel*den katbekat güzeldi. Bu aptal okul yılı başladığından beri ilk kez içimde minicik bir mutluluk kıpırtısı hissettim. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Kâğıdı elimden aldı. "Betimlemelerin muazzam. *Yumrukları yanardağdı sanki, her darbesinde dudaklarından lavlar fışkırıyordu.* Addie, çok etkilendim. Bu tam anlamıyla lirik bir başyapıt."

"Teşekkür ederim." Başımı yere eğdim, ilham kaynağımı düşünmemeye çalışıyordum: Babamın eve sarhoş ve öfkeli geldiği geceler. "Minnettarım."

"Bence bunu yayımlamalısın."

Başımı birden kaldırdım. "Ne?"

"Ciddiyim." Hafifçe gülümsedi. "Şiirin gerçekten çok iyi, onu dünyayla paylaşmalısın. Okulun şiir dergisinin danışman öğretmeni benim."

Şiir dergisi *Yansımalar*'ı biliyordum. Hep katılmak istemiştim ama şiirlerimi saçma bulurlar diye korkmuştum. Sonuçta ben şiir yazmaktan ne anlardım ki? Tek yaptığım, yatak odamda ebru desenli defterime bir şeyler karalamaktı. Ama hayatımda ilk defa gerçekten bilgili biri bana yetenekli olduğumu söylüyordu.

"Olabilir... siz öyle diyorsanız," dedim temkinli bir edayla.

Başını heyecanla aşağı yukarı salladı. "Diyorum. Dergide çalışmaktan keyif alacağını düşünüyorum. Hem arkadaş edinmene de yardımcı olur."

Aman Tanrım. Bay Bennett bu yıl arkadaş edinmekte zorlandığımı biliyor olabilir miydi? Bu o kadar utanç vericiydi ki anlatamam. Gerçi düşününce elbette biliyordu. Bay Tuttle'la skandalımı duymayan kalmamıştı. Onun bilmeyebileceğini düşünmek aptallık olurdu.

İfademi görünce çabucak ekledi. "Demek istediğim, senin gibi öğrencilerle tanışmanı sağlar. Benzer ilgi alanları olanlarla."

Bay Bennett kibardı; diğer öğretmenler de dâhil olmak üzere bu yıl bana iyi davranan tek kişiydi. Kendimi ezik gibi hissetmeyeyim diye uğraşıyor, bu da hoşuma gidiyordu ama ben gerçekten eziğin tekiydim. Onun lisedeyken böyle sorunlar yaşamadığından emindim. Yani, adama baksanıza. Hiç şüphesiz etrafı hep ağzının içine bakan kızlarla çevrili olmuştu.

Sonra aklıma geldi. Belki de şiirimi gerçekten beğenmemişti. Belki de sırf bana acıdığı için bu güzel sözleri söylüyordu. Belki de gerçekten yetenekli olan çocuklar şiirimi okuyunca bana güleceklerdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim sonunda.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bence çok seversin."

"Ben..." Elimdeki şiire baktım, bayıldığını söylediği şiire. "Emin değilim."

"Bir seferliğine toplantıya gel," dedi gözlerime bakarak. Gözlerinin kahvesini sevmiştim; çikolata gibiydi. "Sonrasında diğerlerine katılmak zorunda değilsin. Ama bence katılmak isteyeceksin."

Bir anda kendimi bu teklifi kabul ederken buldum. Fakat kafamın içinde bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyip duruyordu.

ON ÜÇ
EVE

Arkamı döndüğümde Art bu kez bana fazlasıyla yakındı. O kadar ki göz aklarındaki kılcal damarları görebiliyordum. Nefesinden gelen viski kokusunu alabiliyordum. İşte o anda başına gelenlerin onu birçok yönden mahvettiğini fark ettim.

"Eve." Sesi biraz boğuktu. "Sana bir şey söylemem lazım."

"Art," dedim kısık sesle. Söyleyeceği şeyi duymak istediğimden emin değildim.

"Bak," dedi, "Addie Severson konusunda dikkatli olmalısın."

Kan çanağına dönmüş gözlerine bakarken ağzım kurudu. "Art, seni eve bırakayım mı?"

"Hayır, derdim bu değil!" Yüzü öfkeyle gerildi. "Bak, sırf onun iyiliği için sustum ama o kız iyi değil. Senin... senin bilmediğin şeyler var."

"Art..."

"Bunu duyman lazım, Eve." Sağ gözünün altında bir kas seğirdi. Onu hiç böyle görmemiştim. Gerçi içiyorsa bu hâline şaşırmamalıydım. "Sen de benim gibisin, yardıma ihtiyacı olan öğrencilere yardım edersin. Ama onun etrafındayken çok dikkatli olmalısın. O... yani Addie sorunlu bir kız."

"Dikkatli olacağım," dedim kısık sesle.

Art sonunda kolumu bıraktı ve sanki tüm bedeni birden gevşedi. Gözlerini yere indirdi, omuzları düştü. Elimi uzatıp omzuna koydum.

"Seni eve bırakmama izin ver, olur mu?" dedim. Buraya arabasıyla gelmiş olmalıydı ama bu hâlde araç kullanabileceğini sanmıyordum.

"Tamam," dedi neredeyse pes etmiş gibi.

Mükemmel avokado arayışımdan vazgeçip Art'ı otoparka götürdüm. Onu evine bıraktığımda neyse ki karısı evdeydi. "Sarhoş" kelimesini kullanmamaya çalışarak durumu ona açıkladım. En kötü kısmıysa Marsha'nın bir gram bile şaşırmış görünmemesiydi. Belli ki Addie Severson meselesi patladığından bu yana hayatları tepetaklak olmuştu.

Addie sorunlu bir kız.

Art'ın içinde Addie'ye karşı öfke biriktirdiğinden kuşkum yoktu. Ama aynı zamanda kimse *beni* onunla ilişki yaşamakla suçlamayacaktı. O kız benim sınıfımdaydı ve ona da diğer öğrencilerime davrandığım gibi davranacaktım. Ne eksik ne fazla.

ON DÖRT

ADDIE

Ayışığı Kitaplığı

Bugün –Bay Bennett'ın beni davet etmesinden iki gün sonra ve ben hâlâ bulutların üstünde uçarken– *Yansımalar* adlı şiir dergisinin ilk toplantısına katılacaktım. Bu haber, neredeyse her şeyi yoluna koyacak kadar güzeldi.

Neredeyse.

Her ne kadar toplantıyı dört gözle bekliyor olsam da okul başladığından beri her gün öğle yemeğini tek başıma yemek içimi hâlâ acıtıyordu. Tanıdığım birkaç öğrencinin masasına oturduğumda bana şöyle bir bakıp yokmuşum gibi davranmışlardı. O yüzden boş bir masa bulmak daha az acı vericiydi.

Annem okulun nasıl gittiğini sorduğunda her şey yavaş yavaş yoluna giriyormuş gibi davranıyordum. Sanki arkadaş edinmeye başlamışım gibi. Ama bu düpedüz yalandı. Herkes Bay Tuttle'ı çok severdi ve yaşananların tek sorumlusu olarak beni görüyorlardı; onların gözünde hem suçlu hem de iğrenç bir insandım. Yani hâlâ beni dışlıyorlardı. Muhtemelen sonsuza dek de dışlayacaklardı.

Bugün de her zamanki gibi öğle yemeğinde yalnızdım ama bu sayede matematik dersinde olup bitenleri anlamaya çalışmak için biraz zamanım olmuştu. Önümde trigonometri kitabı

açıktı, okuyordum ama sanki Yunanca yazılmış gibi geliyordu. Hatta gerçekten Yunanca semboller vardı. Ortasından çizgi geçen daire gibi mesela. Artık her ne demekse.

Bay Tuttle'ın özel dersleri olmadan bu dönemi geçmem imkânsız görünüyordu. Dönem başlayalı daha birkaç hafta oluyordu ama ben şimdiden umudu kesmiştim. Bayan Bennett'ın, Bay Tuttle'ın aksine benim için elinden gelenin fazlasını yapmayacağı da gayet açıktı.

Tam ben belirli bir denklem çizmenin neden bu garip dalgalı çizgileri oluşturduğunu anlamaya çalışırken biri kolumu sarstı. Başımı kaldırıp baktığımda Kenzie Montgomery elinde yemek tepsisiyle tepemde dikiliyordu. Kenzie'nin benimle öğle yemeği yemek isteyecek hâli olmadığından sonu kesin kötü bir şeye varacaktı.

"Hey," dedi. "Bir kişi koca masayı kaplayamaz. Kalk buradan."

Yemek tepsime baktım. Hamburgerimden sadece beş ısırık almıştım, patatesin de çoğu duruyordu. "Ama ben–"

"*Kalk!*" Bu sefer konuşan Kenzie'nin yardakçısı Bella'ydı. Daha doğrusu yardakçılarından biri. Arkasında ufak çaplı bir ordu misali dizilmiş birkaç kız daha vardı. "Koca masayı işgal etmişsin. Ne kadar bencilsin, Addie."

"Şey, ama..." Boş sandalyelere göz gezdirdim. "Boş yerlere oturabilirsiniz."

"Olmaz, özel konuşacağımız şeyler var." Kenzie tepsisini masaya koyup benimkini kenara itti. "O yüzden kalkman gerek."

Ne diyeceğimi bilmesem de ağzımı açtım. Ama tek kelime edemeden Kenzie tepsimi aldı, Bella da ders kitabımı kaptı. Onlara şaşkınlıkla bakakaldım.

"Hey!" diye bağırdım.

"Nerede oturmak istiyorsun?" diye sordu Kenzie. Tepsimi o kadar hoyratça almıştı ki çikolatalı sütüm devrilmişti ve şimdi

kahverengi sıvı peçeteleri ıslatıyordu. "Karar ver yoksa her şeyini çöpe atarız."

Yüreğim ağzımda atıyordu. Bir şekilde ona kafa tutmalıydım ama nasıl? Ne yapmam gerekiyordu? Yemekhanenin ortasında onunla kavga mı edecektim? Aklıma ona edebileceğim herhangi bir hakaret de gelmiyordu. Çünkü bu kız kelimenin tam anlamıyla kusursuzdu.

"Hey." Kalabalığın arkasından gelen ses fazlasıyla tanıdıktı. Hudson Jankowski grubu yararak ön tarafa geldi. "Neler oluyor burada?"

Kenzie suratını buruşturdu. "Addie koca masayı işgal etmiş ve kalkmıyor."

Hudson masaya baktı, ardından gök mavisi gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki artık beni tanımıyormuş gibiydi ama sonra, "Neden yerinden kalkması gerekiyor ki?" deyince bir an umuda kapıldım.

Kenzie burnundan soludu. "Yoksa *sen* onunla mı oturmak istiyorsun?"

Yerimden kıpırdamadan Hudson'ın beni savunmasını bekledim. *Addie benim en yakın arkadaşım ve onunla oturmaktan mutlu olurum. Kimse benimle konuşmazken yanımda bir tek o vardı.* Fakat bunların yerine Hudson, "Hadi, Kenzie. Şurada başka bir masa var," dedi.

"Bu masa atıştırmalık otomatının hemen dibinde," diye mızmızlandı Kenzie. "Hem neden *biz* gitmek zorundayız? O burada tek başına oturuyor."

Bu tartışmayı daha fazla dinlemek istemiyordum. Hudson bana birazcık arka çıkmış olabilirdi ama istediğim şekilde değildi. Artık arkadaş olmadığımıza karar vermişti ve bu, canımı her şeyden daha fazla yakıyordu.

Bu yüzden yerimden kalktım ve matematik kitabımı Bella'nın elinden çekip aldım. "Peki," dedim. "Masa sizin olsun."

Kenzie tek kaşını kaldırdı. "Yemeğini istemiyor musun?"

Ona iştahımın kaçtığını söylemek istedim fakat ağzımı açarsam ağlamaya başlayacağımı biliyordum. Siz de takdir edersiniz ki yapabileceğim en kötü şey bu olurdu. Bu yüzden başımı dik tutarak yemekhaneden çıktım. Bir an için Hudson'ın bana seslendiğini duydum sandım ama bana öyle gelmiş olmalıydı çünkü bunu yapacağını hiç sanmıyordum.

ON BEŞ
ADDIE

Şiir dergisi toplantısına yetişmeye çalışırken Kenzie'yle Hudson'a rastladım.

Aslında rastlamaktan ziyade onları gördüm. Hudson'ın futbol antrenmanı vardı, Kenzie'nin de muhtemelen amigo kız provası ama belli ki gitmeden önce, dördüncü kattaki sessiz sakin köşelerden birinde baş başa birkaç dakika geçirmeye karar vermişlerdi.

Sarının hemen hemen aynı tonundaki kusursuz saçlarıyla birbirlerine çok yakışıyorlardı. Bir zamanlar Hudson'la aramızda bir şeyler yaşanmış olsaydı biz muhtemelen bu kadar yakışmazdık. Gerçi hiç öyle bir şey olmamıştı. Ama bir dönem... Eh, Hudson Jankowski hakkında birkaç kötü şiir yazmışlığım vardı. Bütün vaktimizi birlikte geçirirdik, o benim en yakın arkadaşımdı, yine de odamda yalnız kaldığımda hayalini kurduğum kişi hep o olurdu.

Şimdiyse Kenzie'yle birlikteydi. Öpüşmüyorlardı ama birbirlerine çok yakındılar, usul usul konuşuyorlardı.

İşin garibi, eskiden onunla birlikte Kenzie ve yardakçılarıyla dalga geçerdik. *Arkadaşı olabilmek için odalarında ona bir türbe*

yapmalılar, derdi Hudson. *Ayrıca kazandıkları her paranın yüzde yirmisini ona vermeliler.*

Ama gerçekten çok güzel, demiştim bir keresinde Hudson'a. Hudson da midesi bulanır gibi yapmıştı. Gerçi o zamanlar daha on üç yaşındaydı. Şimdi Kenzie'nin gözlerinin içine bakarken pek kusacak gibi görünmüyordu.

Of, öpüşmek üzereydiler. Bunu izleyemezdim.

Gözüm duvara yaslanmış iki sırt çantasına takıldı. Siyah, ucuz olan Hudson'ınkiydi. Kenzie'ninkiyse deri işlemeliydi, üzerine türlü rozet ve aksesuar takmıştı. Ön yüzünde elmastan harflerle *Kenzie* yazan anahtarlık gibi. Acaba özel yapım mıydı? O anahtarlıkta bir iki anahtarın sallandığını fark ettim. Biri evinin anahtarıydı.

Başımı kaldırıp tekrar Kenzie'yle Hudson'a baktım. Hâlâ konuşuyorlardı, tamamen birbirlerine odaklanmışlardı. Hudson'ın bir gün onun yardakçılarından biri olacağını hatta daha da kötüsü, *sevgilisi* olacağını hiç düşünmezdim. Sessizce anahtarlığı çantasının fermuarından çıkarıp cebime attım.

Oradan uzaklaşırken Kenzie'nin arkamdan bağırmasını bekliyordum. Zaten benden nefret ediyordu ve anahtarlığını aldığımı gördüyse bu, bardağı taşıran son damla olurdu. Ya müdüre söylerse? Neden yine başımı belaya sokma riskine girmiştim ki?

Fakat Kenzie beni görmemişti. Merdiveni inip üçüncü kata vardığımda yakalanmadan paçayı yırttığımı fark ettim.

Şiir dergisi toplantısının yapılacağı salona girdiğimde anahtarlık hâlâ cebimdeydi. İçeride az kişi görünce şaşırdım. Bay Bennett'ın ne kadar sevildiği düşünülürse salonun dolup taşmasını beklerdim. Gerçi aynı zamanda okul gazetesinde de görev alıyordu. Orada onunla flört etmek kızlara yetiyor olmalıydı. Her neyse, burada az kişi olması işime gelirdi. Böyleyken daha az göz korkutucuydu.

Salona girdiğimde Bay Bennett başka bir öğrenciyle konuşuyordu ama beni görür görmez yüzünde o harika gülümsemesi belirdi. Öğrenciyle olan sohbetini sonlandırıp koşarak yanıma geldi.

"Addie!" dedi. "Gelmene çok sevindim!"

Heyecanı beni o kadar duygulandırdı ki ancak başımla onaylayabildim.

"İçeri gir hadi," dedi çünkü hâlâ kapının eşiğinde dikiliyordum. "Gördüğün gibi fazla kişi yok ama burada olan herkes çok özverilidir. Gel, seni baş editörümüzle tanıştırayım."

Beni son sınıfta olduğunu bildiğim bir kızın yanına götürdü. Yanılmıyorsam adı Mary'ydi. Kapkara saçları başının alt kısmında kısacık, üst kısmında uzun ve dağınıktı, gözlerine düşüyordu. Fermuarını boynuna kadar çektiği bir kapüşonlu giymişti ve önünde spiralli bir defter duruyordu. Defterin açık sayfasında siyah karalamalar ve yarım kalmış iskeletler vardı. Kız beni görünce yüzünü buruşturdu.

"Merhaba, Mary," dedim, adını bilmemden etkilenmesini umarak.

Ama kız hiç de etkilenmişe *benzemiyordu*. "Benim adım *Lotus*. Mary değil. Oradan bakınca Mary'ye mi benziyorum?"

Cevap beklediğini sanmasam da başımı iki yana salladım. Gerçek adının Mary olduğundan emindim ama ona Lotus dememi istiyorsa derdim.

"Lotus, Addie'ye burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğretmeni istiyorum," dedi Bay Bennett. "Ayrıca Addie muazzam bir şiir yazdı." Bana göz kırptı. "İlk sayfada yayımlayabiliriz diye düşünüyorum."

Buzhaneden farksız bu kıza beni sevdirmek istiyorsa yanlış sözcükleri seçmişti ama yine de övgüsü bacaklarımın titremesine neden oldu. Hayatım boyunca vasat bir öğrenci olmuştum ve şimdi ilk defa bir konuda iyi olabileceğimi hissediyordum.

Annemin karşısına geçip şair olmak istediğimi söylediğimi hayal edebiliyordum. Kadın düşüp bayılırdı.

Lotus/Mary'nin yanındaki sandalyeye oturdum. Pek memnun görünmese de bana dönüp gönülsüzce, "Göster bakalım şu şiirini," dedi.

Sırt çantamı karıştırıp okul notlarımı derlediğim beş santim kalınlığındaki dosyayı çıkardım. Her zaman düzenli olmuştum ve çalışmalarımı renkli sekmelerle ayırmayı severdim. Edebiyat bölümünü açmamla babam hakkında yazdığım şiiri bulmam bir oldu. Bunu kimseye söylememiştim ama bu şiir, yıllar içinde onunla ilgili yazdığım onlarca öfkeli şiir arasından en iyisiydi.

Şiiri Lotus'a uzattım, o da gözlerini kısarak sayfayı inceledi. Kleopatra'nınkini andıran siyah bir göz makyajı yapmıştı. Okumayı bitirdiğinde, "Son derece iç karartıcı," dedi.

Bu bir övgü müydü değil miydi anlayamadım. "Biliyorum."

"Peki, gerçek mi bu?"

Başımı yavaşça sallayarak onayladım.

Lotus içini çekti. "Tamam, şey, gayet iyi. Belki biraz oynayabilirsin. Bay Bennett bu konuda sana yardımcı olur. Güzel fikirler veriyor. Hatta ben de yardım edebilirim. Mesela kızın yüzünden akan kanla iyi bir renk teması oluşturmuşsun ama daha da ileri götürebilirsin. Daha fazla renk katsan fena olmaz, anlatabiliyor muyum?"

Hevesle başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, kesinlikle."

Bana uzun uzun baktı. "Bay Tuttle'la birlikte olan sen değil miydin?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır."

"Evet, sendin. Addie Severson, değil mi?"

"Evet ama..." Başparmağımın ucunu ısırdım. "Aramızda şey olmadı. Her şey yanlış anlaşılmadan ibaretti."

"Peki, o zaman adam neden kovuldu?"

Birden göğsüm sıkıştı. Her şey benim suçumdu ama elimden gelen bir şey yoktu. Durumu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. "Bilmiyorum," dedim.

"Bayağı iğrenç biri." Kayıtsız bir tavırla defterine karalamalar çizmeye başladı. Çapraz kemikler çizmişti ve tekrar tekrar etraflarından geçiyordu. "O adamla nasıl yatabildiğini aklım almıyor. *Herkes* ondan daha iyidir."

"Onunla yatmadım."

Bana inanmıyormuş gibi omzunu silkti. Bir an için Lotus'la arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm ama artık emin değildim. Adım temizleyemeyeceğim kadar lekelenmişti, zaten bu yüzden okul değiştirmek istemiştim. Belki hâlâ çok geç değildi. Belki baharda başka bir okula geçebilirdim.

Ama sonra sınıfın öbür ucundaki Bay Bennett'ı gördüm. Göz göze geldik ve coşkulu bir tavırla *çok iyi* işareti yaptı. Ona Caseham Lisesi'nden ayrılacağımı söylediğimi, bu yüzden nüsrana uğradığını hayal ettim.

Fakat beni burada kalmaya asıl ikna eden şey Kenzie'nin cebimdeki anahtarlığıydı.

ON ALTI

EVE

Nate o akşam okuldan eve geldiğinde keyfi yerindeydi.

Kapıdan içeri girerken ıslık çalıyordu ve önceden belirlenmiş üç öpüşme zamanımızdan biri olmamasına rağmen doğruca kanepede oturduğum yere gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. Fakat önceki tecrübelerime dayanarak fazla umutlanmamam gerektiğini biliyordum.

"Güzel bir gün müydü?" diye sordum.

"Harikaydı." Kısa bir duraksamanın ardından, "Bugün şiir dergisinin toplantısı vardı," diye ekledi. "Doğuştan yetenekli o kadar çok çocuk var ki. Hatta kızlardan birinin şiirleri, Carol Ann Duffy'nin tarzını andırıyor."

Artık o her kimse. Nate oldu olası kendini şair addetmişti. Yıllar önce bir şiir kitabı yayımlamıştı ama anne babası ve beş arkadaşı dışında kitabı alan olmamıştı. Belki Shakespeare'in döneminde işler başkaydı fakat şimdilerde şairlikten para kazanmak mümkün değildi.

Yine de birlikteliğimizin ilk zamanlarında romantikti. Benim için şiirler yazardı. *Benim hakkımda.* Sonra kayıkla gölde gezmek gibi son derece romantik yerlerde bunları bana okurdu.

O anlarda kendimi tanrıça gibi hissederdim; adına şiirler yazılmayı hak eden bir kadın gibi.

O şiirlerden bazılarını saklamıştım. Gardırobumun kuytu köşesindeki bir ayakkabı kutusunda duruyorlardı. Eskiden onları tekrar tekrar okurdum ama yıllardır dokunmamıştım. Şimdi onlara bakmak içimi acıtıyordu. Nate uzun zamandır benim hakkımda şiir yazmamıştı. Galiba bir daha asla yazmayacaktı.

"Akşam yemeğinde ne istersin?" diye sordu. "Makarna yapabilirim."

Kucağımdaki kâğıt yığınına baktım. Yarısından fazlasını okumuştum. Öğrenciyle ilgili bir endişem olmadığı sürece bütün cevapları kontrol etmezdim. Ama Addie Severson'ın bütün cevaplarını kontrol etmiştim. Şu an başarı oranı yüzde elliydi ve bu, ilk sınav için hiç de iyiye işaret değildi. Bu geri bildirime hemen ihtiyacı vardı.

"Aslında," dedim, "bu akşam Shelby'yle yemeğe çıkacağım."

Yalan dilimden şıp diye dökülüvermişti.

Nate ilgisiz bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Akşamları dışarı çıkmamı severdi. Eve döndüğümde yemeğin nasıl geçtiğini soracaktı, iyi geçtiğini söylediğimde daha fazla üstelemeyecekti. Gerçekten onunla olup olmadığımı kontrol etmek için Shelby'yi aramayacaktı ki bu iyi bir şeydi. Çünkü Shelby, onun yanında olmam gerektiğini bilmiyordu.

"Senin bir planın var mı?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Heyecan verici bir planım yok. Ama... ilham geldi gibi. Belki biraz yazı yazarım."

"O zaman ayak altında dolanmayayım. Yazmaya çalışırken seni rahatsız etmek istemem."

"Sen beni hiçbir zaman rahatsız etmezsin, sevgilim."

Kocam doğru cümleleri kurmakta ustaydı.

Bir saat sonra bütün ödevleri okumayı bitirmiş, kapıya yönelmiştim. Henüz eylül ayında olmamıza rağmen hava serindi, bu yüzden ceketimi aldım ve ayaklarıma da yedi santim topuğu

olan Manolo botlarımı giydim. Felsefem şuydu: Ayakkabılar sizi en az yedi santim daha uzun göstermiyorsa onları giymenin manası yoktu. O zaman çorapla gezerdiniz daha iyiydi.

Kapı eşiğinde duraksayıp Nate'e veda etsem mi diye düşündüm. Ama kendini yatak odasına kapamıştı ve eğer odaklandıysa onu bölmek istemiyordum. Vedalaşmadan çıkmamı sorun etmezdi.

Arabayla Simon's Shoes'a gitmek yirmi dakika sürüyordu. Kia marka otomobilime atladım ve yolu ezbere bildiğimden navigasyonu açmadan yola koyuldum. Radyoda dans müzikleri çalıyor, basla birlikte koltuklar titriyordu. Müzik mi kulaklarımda uğulduyordu yoksa nabzım mı anlamak zordu; belki de ikisi birdendi.

Ayakkabı mağazasına vardığımda güneş batmak üzereydi. Mağazayla birlikte bitişiğindeki pizzacıya da ait olan otoparka park ettim. Arabadan inerken yağlı domates sosu ve erimiş peynirin kokusu burnuma dolunca midem guruldadı. Henüz akşam yemeği yememiştim. Belki sonra pizzacıya uğrardım.

Simon's Shoes'un kapısında duraksayıp mağazanın saatlerini gösteren tabelayı inceledim. Salı günleri yedide kapanıyordu. Kol saatime baktığımda 18.50 olduğunu gördüm.

Tam zamanında gelmiştim.

Kapıyı iterek açıp içeri girdiğimde az kalsın elinde çok fazla ayakkabı kutusu taşıyan orta yaşlı bir kadına çarpıyordum. En az dört kutu vardı. Dört yeni çift ayakkabı. İstemsizce kıskançlığa kapıldım. Kadına gülümsediğimde o da özür diler gibi bakıp, "Sanırım kapanmak üzereler," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Elimi çabuk tutarım."

Mağaza neredeyse boştu; kasanın önünde yalnızca bir müşteri kalmıştı. Hemen tasarım ayakkabıların olduğu reyona yöneldim ve buraya aşina olduğumdan kendi numaramdaki ayakkabıları elimle koymuş gibi buldum. Az kalsın alışveriş merkezinden

çalarken yakalanacağım Christian Louboutin ayakkabılara çok benzer bir çift vardı ama bunlar daha ucuzdu.

Belki de satın almalıydım. Küçük bir ödülü hak ediyordum; okulun ilk günü giydiklerimden beri kendime yeni bir çift ayakkabı almamıştım. Nate'in anlamaması için farklı bir kredi kartı kullanabilirdim.

En azından ayakkabıları deneyebilirdim. Ne de olsa denemesi bedavaydı.

"Bunlar sende harika durur."

Bu ses, koyu kahverengi Rockport ayakkabılar giymiş bir adama aitti. Başımı kaldırıp satış görevlisine baktım; tepemde durmuş, elimdeki ayakkabılara beğeniyle bakıyordu.

Depo tarafını işaret etti. "Numarası doğru mu yoksa başka bir çift mi getireyim?"

"Bunlar olur..."

Ayakkabıları ellerimden nazikçe aldı. "İzin verir misin?"

Uysal bir tavırla müşterilerin ayakkabıları denemesi için yerleştirilmiş ahşap banka oturdum. Satış görevlisi benden önce davranarak eğilip botlarımın fermuarını açtı ve botları ayaklarımdan çıkardı. Kolları kaslıydı, elleri güçlü görünüyordu ve parmakları, ayağımın kemerinde gerekenden fazla oyalandı. Sonra topuklulardan birini alıp ayağıma geçirdi.

"Külkedisi," dedi yandan yandan gülerek. Sağ ön dişinin ucu kırılmıştı ama bunun dışında dişleri beyazdı ve gayet bakımlı görünüyordu. "Mükemmel oldu. Bence bunları kesin almalısın."

"Hımm," dedim. "Eminim bunu her müşterine söylüyorsundur."

"Kesinlikle hayır."

Omzunun üzerinden baktım. İçeri ilk girdiğim zamanın aksine mağaza şimdi karanlıktı. Kapıdaki tabela, mağazanın kapandığını göstermek üzere ters çevrilmişti. Yani bu, bizi içeri kilitlediği anlamına geliyordu.

Sağ elini dizime koydu, sonra uyluğuma kadar çıkardı. "Eee, ne diyorsun?"

"Sanırım..." Nefesim boğazımda düğümlendi. "Beni ikna etmen gerekebilir."

İşte o zaman uzanıp beni yakaladı.

Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

ON YEDİ

EVE

Tanrım, harika öpüşüyordu. Öyle ki dizlerimin bağı çözülmüştü. Eskiden Nate'in iyi öpüştüğünü düşünürdüm ama yanılmışım. Bu adam ondan katbekat daha iyiydi.

"Eve," diye mırıldandı. "Geleceğinden emin değildim."

"Sence bu fırsatı kaçırır mıyım? Asla."

Jay'in dudakları kıvrılırken gözleri de arzuyla parlıyordu. Kocam bana böyle bakmayalı epey olmuştu ve itiraf etmeliyim ki bu bakış ayaklarımı yerden kesiyordu. Son üç aydır her hafta buraya gelmemin sebebi de buydu zaten. Üstelik bu konuda hiç suçluluk duymuyordum.

Şey, tamam, *azıcık* duyuyordum. Fakat kocam bana dokunmaktan korkuyormuş gibi davranmasaydı ben de böyle bir şeye kalkışmazdım.

Jay başını çevirip her an birinin bizi öpüşürken görebileceği sokağa baktı. Sonra elini uzatıp beni oturduğum yerden kaldırdı. Ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp peşinden depoya gittim.

Ayakkabı yığınlarının arasında seviştik. Küçücük bir alandı ama bu, her şeyi daha da ateşli kılıyordu. Gerçi az önce bir topuklu ayakkabının üzerine düşmüştüm ve az kalsın topuğu derime saplanıyordu. Jay bunun için özür dilemişti. Genelde

nazik olmaya çalışırdı ama bir haftadır görüşmediğimizden şimdi birbirimizin kıyafetlerini parçalayarak çıkaracak hâle gelmiştik.

Sevişmemiz, bir ayakkabı mağazasının deposunda sevişmek ne kadar sürebilirse o kadar sürdü. Garip olan şu ki, bittiğinde o ayakkabıları artık o kadar da istemiyordum. İkimiz de soğuk, sert zemine sırtüstü uzanıp nefesimizi toplamaya çalıştık. Jay maraton koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı ve başını çevirip bana baktığında cildi terden ışıl ışıl parlıyordu.

"Haftamın en güzel kısmı buydu," dedi. Beni kendine çekip bir kez daha öptü. "Bütün gün bu anı düşündüm. Geleceğinden emin değildim."

Doğruldum ve ikinci raftaki bir ayakkabı kutusunun kenarından sarkan sütyenimi aldım. Ona, bunun benim haftamın da en güzel kısmı olduğunu söylemek istemedim. Üstelik bu kadar da değildi; bu kaçamaklarımız olmasaydı kendimi okul binasının çatısından atardım.

Her şey yaklaşık dört ay önce başlamıştı. Başta gayet masumdu. Buraya ayakkabı almaya gelmiştim. Her nedense doğru bir ayakkabının her şeyi düzelteceğini düşünüyordum. Sanki mükemmel topuklularla eve girersem Nate birden beni yine çekici bulacakmış gibi geliyordu.

İki ayakkabı arasında kalmıştım: Biri Stuart Weitzman marka ince bantlı sandalet, diğeriyse Cole Haan marka siyah, deri topukluydu. Yalnızca birini alacak param vardı ve ikisi arasından seçmeye çalışıyordum. Hangisinin Nate'in beni tekrar sevmesini sağlayacağına karar veremeden orada bir saatten fazla oturmuştum. En sonunda satış görevlisi yanıma gelmişti.

Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama başta çıkaramamıştım. Elbette, her kadının dikkatini çekecek türden bir adamdı. Nate kadar yakışıklıydı ama farklı bir biçimde. Nate daha ince, daha uzunken o daha iri yapılı, daha kaslıydı. Üzerime eğilip yürek parçalayıcı bir kibarlıkla, *Birkaç dakikaya kapatıyoruz. Sizi kasaya alayım mı?* demişti.

Birden her şey çok fazla gelmişti. Kendimi tutamayıp gözyaşlarına boğulmuştum.

Jay mağazayı kapamıştı ve sonraki iki saat boyunca dertleşmiştik. Ona her şeyi değilse de yeterince şey anlatmıştım. Bana kocamın beni çekici bulmamasına anlam veremediğini söylemişti. Sadece kibarlık ettiğini sanıyordum, ta ki beni öpene kadar.

Bir ayakkabı satıcısına sırılsıklam âşık olmam son derece ironikti.

Jay, çalmaya başlayan telefonunu gelişigüzel kenara attığı keten pantolonunun cebinden çıkardı. Ekrandaki ismi görünce derin bir nefes aldı ve bana kısa bir bakış attıktan sonra telefonu açtı. Telefon kulağına yakın olmasına rağmen hattın diğer ucundan gelen kadın sesini duyabiliyordum ama ne söylediğini seçemiyordum.

"Kusura bakma," diye mırıldandı Jay. "Sayım yüzünden işim uzadı."

Jay başka bir kadına yalan söylediğini duymamı istemiyordu fakat bu kaçınılmazdı. En azından ona biraz mahremiyet tanımak adına başımı çevirdim.

"Yarım saate evde olurum," dedi dağınık saçlarını daha da karıştırarak. "Bu saatte trafik az olur... Yok, akşam yemeğini dert etme. Yandaki dükkândan pizza alırım."

İkimiz de pizza alacaksak restorana ondan sonra girmem gerekecekti. Bu konuda paranoyaklık derecesinde katıydı. Yalanlarının ortaya çıkmasını istemiyordu. Doğrusu ben de istemiyordum.

"Evet," dedi telefona. "Tamam. Evet... tabii. Eve gelince hallederim." Duraksayıp göz ucuyla bana baktı. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapadığında boynu kıpkırmızıydı. "Siktir, kusura bakma lütfen, Eve."

"Sorun değil," dedim ama bu arama, neden asla birlikte olamayacağımızı bana bir kere daha hatırlatmıştı.

Seks sonrası mutluluğum yavaşça dağıldı. Aylardır Jay'le gizli kapaklı buluşuyordum ama bu buluşmalar bir kere bile Nate'in beni aramasıyla ya da mesaj atmasıyla bölünmemişti. Sanki evden uzak olmam işine geliyordu.

Jay alt dudağının kenarını ısırdı. "Haftaya yine görüşür müyüz?"

"Elbette," dedim. Haftamın en güzel ânı buydu, asla kaçırmazdım.

Etrafımızı saran ayakkabı kutuları arasında üzerimizi giyinirken bu anların benim için ne kadar kıymetli olduğunu düşündüm. Sadece haftamın en güzel kısmı değildi, benim için *her şeydi.* Jay'le kaçabilmeyi dilemediğim bir gün bile geçmiyordu.

Fakat içten içe bu işin felaketle sonuçlanacağını biliyordum.

ON SEKİZ
ADDIE

Bugünkü *Yansımalar* toplantısı sona ererken Bay Bennett parmağıyla beni yanına çağırdı. "Addie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Birkaç haftadır şiir dergisi toplantılarına katılıyordum ve nihayet bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmeye başlamıştım. Lotus bazen toplantı çıkışı beni bekliyordu, birlikte bisikletlerimizi bıraktığımız yere kadar yürüyorduk ama benden hoşlanıp hoşlanmadığından hâlâ emin değildim. Bazen benden nefret ettiğini ve fırsatını bulsa beni bir kaşık suda boğacağını düşünüyordum ama onun dışında bana keyifle katlanıyordu. Her hâlükârda ona bensiz gitmesini işaret ettim fakat bakışlarından Bay Bennett'ın benimle ne konuşmak istediğini merak ettiğini görebiliyordum. Lotus, Bay Bennett'a resmen tapıyordu.

Bay Bennett masasındaki kâğıtları düzenlerken ben de sınıfta bekledim. Herkes çıktıktan sonra kâğıtları kenara bırakıp bana gülümsedi. "Addie," dedi. "Bil bakalım ne oldu?"

Bay Bennett'ın gülümserken gözlerinin kısılmasına bayılıyordum. Onun sınıfında geçirdiğim bir ayda iki farklı gülümsemesi olduğunu fark etmiştim. Biri, sınıfta öğrencileri teşvik etmek için kullandığı gülümsemeydi ama o pek içten değildi.

Gözleri kısıldığındaysa işte o zaman gerçekten mutlu olduğunu anlıyordum.

"Güzel bir haber mi?" diye sordum.

"Eyalet çapında bir şiir yarışması var," dedi avuçlarını ovuşturarak. "Her yıl tüm sınıflarımdan bir şiir gönderme hakkım oluyor. Bu yıl senin şiirini göndermek istiyorum."

Ağzım açık kaldı. Bay Bennett birçok sınıfa ders veriyordu, dahası dergideki öğrenciler arasından seçme şansı vardı. Mesela Lotus inanılmaz yetenekli bir şairdi. Yazdığı şiirler benimkilerden çok daha iyiydi. Bay Bennett *aklını mı kaçırmıştı?* Yoksa beni Lotus'la mı karıştırıyordu? "Benimkini mi?" diye ciyakladım sonunda.

Sevinçle gülümsedi. "Evet! *Oradaydı* şiirini göndermek istiyorum. Şimdiye dek okuduğum en dokunaklı şiirlerden biriydi."

Babam hakkında yazdığım şiiri diyordu. O an boğazıma bir yumru oturdu. Bay Bennett'ın övgülerine alışmaya başlamıştım ama bu kadarı fazlaydı. Belki de haddinden *fazlaydı.* Aşırı övgüden patlayacakmış gibi hissediyordum. Hani bir insan açlıktan kırılırken aniden bir sürü yiyecek bulur da fazla yemekten ölür ya, onun gibi bir histi.

"Emin misiniz?" dedim.

"Addie." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Son zil çaldıktan sonra bir ara gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı; şimdi kollarındaki koyu kılları görebiliyordum. Sınıfımdaki erkeklerin hiçbirinin kolları bu kadar kıllı değildi. Hudson'ın biraz kılı vardı ama saçları gibi açık sarıydılar. "Addie, kendine inanmalısın. Çünkü ben sana inanıyorum."

"Şey," diye mırıldandım.

"Şiirin harika." Kahverengi gözlerini gözlerime dikti. "*Sen* harikasın, tamam mı? Daha on altı yaşında olmana rağmen bu işte ustasın."

Bu sözleri başkası söyleseydi benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. Ama Bay Bennett harika olduğumu söylediğinde

ona inandım. Sanki gerçekten bir konuda iyi olabilirmişim gibi, her ne kadar şairlik saçma ve geleceği olmayan bir meslek olsa da ve annemin söylediği gibi hemşire olmam daha mantıklı görünse de.

"Ben matematikte harika değilim," deyiverdim birden.

Bunu söylediğim için aptal gibi hissettim ama her nedense Bay Bennett kahkahayı bastı. Başını geriye atıp içtenlikle güldü. Arka dişlerinden birinde gümüş dolgu olduğunu gördüm. "Yoksa karım sana kök mü söktürüyor?" dedi.

Omzumu silktim. "Onun suçu değil. Matematikte berbatım."

"Nasıl biri olduğunu biliyorum. Katı, öyle değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım; karısı hakkında kötü bir şey söylemek istemiyordum. Fakat gerçek şu ki Bay Bennett okulun en sevilen öğretmenlerinden biriyken Bayan Bennett yalnızca matematik öğrencileri arasında popülerdi. Gerçekten çok katıydı ve konuyu hemen kavrayamayan çocuklara hiç sabrı yoktu.

Ama insanların onun hakkında söylediği en kötü şey, Bay Bennett'ın onunla neden evlendiğini anlamadıklarıydı. Bay Bennett okulun en yakışıklı, en sevilen öğretmeniydi. Bayan Bennett da güzeldi ama kocasıyla aynı seviyede değildi. Ve kesinlikle *sevilmiyordu*. Hatta dürüst olmak gerekirse biraz da...

Eh, tam bir sürtüktü. Hah, söyledim işte.

"Eşim çok kesindir," dedi Bay Bennett. "Yalnızca mantık ve akılla ilgilenir. Bizim gibi hayalci değildir. Onun için kelimeler, yalnızca fayda sağladıkları sürece değerlidir."

"Sorun değil," dedim. "Sadece daha çok çalışmam gerekiyor." Bir de bir mucize olması için dua etmem.

"Eğer sana fazla sert davranırsa," dedi. "Bana söyle. Cidden diyorum."

Ona bunu asla söylemezdim.

"Seni çok iyi anlıyorum," diye ekledi. "Lisedeyken benim de matematiğim berbattı. Biyolojim de."

"Gerçekten mi?" Bunlar hiç sevmediğim iki dersti.

Gülümsediğinde gözleri yine kısıldı ki buna bayılmaya başlamıştım. "Ah, evet. Kurbağa kesmeyi reddetmiştim çünkü bunun yanlış olduğunu düşünüyordum. Öğretmen beni dersten bırakacaktı, o yüzden fazladan bir proje yaparak güç bela geçtim!"

Bay Bennett'ı daha fazla sevebileceğimi sanmazken beni yine can evimden vurmuştu.

"Her neyse..." Kolundaki saate baktı ve zamanı görünce şaşırdı. "Affedersin, bu kadar geç olduğunu fark etmedim. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Teklifine o kadar şaşırdım ki az kalsın çantamı düşürüyordum. Gerçekten beni eve bırakmayı mı teklif etmişti? Bay Tuttle olayından haberi yok muydu? Bana gerçekten değer veren bir öğretmenle daha aynı arabada görülmem imkânsızdı. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmasına asla izin vermeyecektim.

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedim. "Bisikletimle geldim."

"Emin misin? Hiç sorun değil."

"Eminim."

Omuz silkti. "Pekâlâ. O zaman yarın görüşürüz."

O kadar umursamaz görünüyordu ki acaba fazla mı tepki verdim diye düşündüm. Sonuçta alt tarafı beni eve bırakmak istemişti. Zaman zaman başka öğrenciler de öğretmenlerinin arabalarına *biniyordu* ve öğretmenler bu yüzden kovulmuyor ya da adlarına kara çalınmıyordu. Belki de her şeyi fazla büyütmüştüm.

Ama fikrimi değiştirmek için artık çok geçti, bu yüzden çantamı alıp sınıftan çıktım, çıkar çıkmaz da Lotus'la karşı karşıya geldim. Duvara yaslanmıştı, çantası Doc Martens ayakkabılarının dibinde duruyordu, yüzündeyse biraz çılgın bir ifade vardı.

"Hey, beni bekleme demiştim."

Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. "Kızım, neydi şimdi *bu*?"

"Ah." Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Eyalet çapında bir şiir yarışması varmış, Bay Bennett da benim şiirlerimden birini göndermek istiyor. Yani, öyle işte."

"Bir dakika." Soluğu kesildi. "Massachusetts Şiir Yarışması mı?"

"Sanırım?"

Lotus sessizce küfretti. "Bu tam bir saçmalık, biliyorsun değil mi?"

Bilmiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Dişlerini sıktı. Lotus'un bir sürü küçük, keskin görünüşlü dişi vardı. "O yarışma çok prestijli ve Bay Bennett okuldan sadece bir şiir gönderebiliyor."

"Evet..."

"Ama sen daha çaylaksın." Kat kat rimel sürdüğü kirpiklerini kırpıştırdı. "Yani, çaylak olarak iyisin ama dergide senden daha iyi en az üç kişi var. Ben son sınıfım, ayrıca Bay Bennett benim şiirlerimden birini hiç seçmedi."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Kararı ben vermedim."

"Evet ama bu *kötü* bir karar." Gözlerini kıstı. "Gidip ona bunun kötü bir karar olduğunu söylemelisin. Sırf gözdesi olduğun için seni seçmemeli."

Bay Bennett'a benimkinden daha iyi şiirler olabileceğini söylemiştim zaten ama o benim şiirimi göndermekte ısrar etmişti. "Benden ne yapmamı istiyorsun, Lotus?"

"İçeri dönüp ona başka birinin şiirini seçmesi gerektiğini söylemeni istiyorum."

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilemedim: Bay Bennett'ın benim şiirimi göndereceğini söylemesi mi yoksa Lotus'un benden istediği şey mi?

"Öyle bir şey yapmayacağım," dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Okulun kaybetmesini mi istiyorsun?"

"Kaybetmemizi istemiyorum ama Bay Bennett şiirimi boşuna seçmedi. Kazanabileceğimi düşünüyor olmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Hıh, gerçekten şiirini bu yüzden seçtiğini mi sanıyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Evet..."

"Bay Tuttle'ı kovdurman yetmedi, şimdi sıra Bay Bennett'a mı geldi?"

Yüzümü ateş bastı. Lotus'la arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama fena hâlde yanılmıştım. "Eve gitmem gerek," diye mırıldandım. "Haftaya görüşürüz. *Mary.*"

Çantamın askılarına sıkıca sarılmış hâlde Lotus'un yanından uzaklaşırken kafamın içinde binbir düşünce dolanıyordu. En derin korkularımı gün yüzüne çıkarmasına sinir olmuştum. Bay Bennett'ın seçebileceği birçok şiir vardı. Neden benimkini seçmişti? Dürüst olmak gerekirse kendi şiirimin en iyisi olduğunu ben bile düşünmüyordum. Lotus'un yazdıkları da dâhil olmak üzere bir sürü harika seçenek vardı.

O hâlde neden benimkini seçmişti?

Lotus haklı olabilir miydi? Bay Bennett'ın bu yarışmaya daha zayıf bir şiiri seçmesinin altında bir art niyet yatıyor olabilir miydi? Kayırma mı yapıyordu? Yoksa kayırmanın da ötesi mi vardı?

En kötüsüyse Lotus'un haklı olma ihtimali karşısında heyecandan içimin titremesiydi.

ON DOKUZ
EVE

Bugün benim doğum günümdü.

Otuz yaşına basmıştım ve bu da bir tür dönüm noktası sayılırdı. Gerçi son sekiz yıldır –Caseham Lisesi'nde öğretmenliğe başladığımdan beri– hayatım pek değişmemişti. Zaman öyle hızlı akıp gitmişti ki... Öğretmenliğe başladığım gün daha dün gibiydi fakat artık onuncu yılıma merdiven dayamıştım.

Yirmili yaşlarım sona ermişti. Otuzlarım da göz açıp kapayıncaya kadar geçecekti ve kırk olacaktım. Sonra bir gün doksan yaşında yatağımda yatarken hayatımın nereye gittiğini sorgulayacaktım.

Dolabın önünde durmuş, doğum günümde hangi ayakkabıyı giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Okula gideceğim için sandalet giyemezdim, gerçi ekim ayının ortasında zaten sandalet giymezdim. Dolabın alt kısmında yan yana dizili ayakkabılara göz gezdirdim, sonra duraksadım. Nate banyoda tıraş oluyordu; en az birkaç dakika daha orada olacaktı.

Fırsattan istifade dolabın yanına sıkıştırdığım büyük valizi çıkardım. Banyonun kapısına bir kere daha göz attıktan sonra fermuarını açtım. İçindekileri görünce iç çekmeden edemedim.

Valizde onlarca ayakkabı vardı.

Nate bu zuladan habersizdi. Dolaptaki ayakkabılarımın sayısını bile fazla buluyordu. Ayakkabılara ne kadar para harcadığımı görmek için kredi kartı ekstrelerini kontrol ediyordu ve bu konuda bir sorunum olduğunu düşünüyordu. Bu valizi öğrenirse beni akıl hastanesine yatırırdı.

Yani fazla vaktim yoktu.

En sevdiğim Louis Vuitton stilettolarımı çıkardım. Gerçi yalnızca bir çift Louis Vuitton'um vardı çünkü fiyatları dudak uçuklatıyordu. Siyah rugandan, zarif hatlı, sivri topuklu bir ayakkabıydı. Nate'in böyle bir alışverişi asla onaylamayacağını bildiğimden kredi kartıyla değil, nakit parayla almıştım. Bunları saklıyor, yalnızca özel günlerde giyiyordum.

Ayakkabıları aceleyle ayağıma geçirdim, sonra valizi tekrar yerine tıktım. Tam da o sırada Nate banyodan çıktı. Beline beyaz bir havlu sarmıştı ve Jay kadar kaslı olmasa da inanılmaz yakışıklıydı. Her şeye rağmen kocamdan hâlâ çok etkileniyordum.

Tek sorun, onun aynı hisleri paylaşmıyor oluşuydu.

Üzerimde yalnızca sütyen ve külotlu çorap vardı. Bu fırsatı değerlendirerek Louis Vuitton stilettolarımla ona doğru yürüdüm. Onun ayakları çıplak, bende de bu topuklular varken aramızdaki boy farkı neredeyse kapanmıştı. Başımı ona doğru kaldırdığımda dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

Parmağımı göğsünde gezdirdim. "Bana küçük bir doğum günü hediyesi vermeye ne dersin?"

Gerildi. "*Şimdi mi?*"

"Evet. Hızlıca hallederiz."

"Eve." Gözlerini devirdi. "Ciddi olamazsın."

Tabii ya. Doğum günümde kocamın benimle sevişmek isteyeceğini düşünmek... ne kadar da aptalcaydı.

Beni her reddedişinde olduğu gibi içim yine utançla doldu. Neyse ki dışarıda beni isteyen bir adam vardı. Belki de sorun bende değil, ondaydı. Belki aseksüeldi. Böyle bir şey vardı, değil mi?

Gerçi ilk tanıştığımızda hiç de aseksüel gibi davranmıyordu. O zamanlar bana resmen doyamıyordu.

Yüzümdeki ifadeyi fark edince, "Yeni duş aldım ve birazdan okula gitmemiz gerek. Ama bu akşam seni yemeğe çıkaracağım," diye ekledi.

Hediyemle ilgili hâlâ tek kelime etmemişti ve artık almadığını düşünmeye başlıyordum. Birkaç yıl önce, kazandığımız paraları ortak harcadığımızdan hediyelerin anlamsız olduğunu söylemişti. Nitekim son üç yıldır da bana hediye almamıştı. Sanırım akşam yemeği doğum günü hediyem oluyordu.

"Bu gece harika geçecek." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni bir kez daha öptü, dudaklarını dudaklarıma sıkıca bastırsa da dilini hiç devreye sokmadı. "Nereye gitmek istersen oraya gidelim."

"Harika," dedim ve sanırım bunu alaycı bir tonla söylememeyi başardım.

Nate giyinirken telefonum mesaj sesiyle öttü. Masanın üzerinden aldığımda Snapflash'ten bir mesaj geldiğini gördüm. Bu uygulamayı yaklaşık dört ay önce indirmiştim; mesajlar ve görseller açıldıktan altmış saniye sonra otomatik olarak silindiğinden öğrenciler bunu kullanıyorlardı. Ebeveynlerinin ne yaptıklarını öğrenmesini istemeyen çocuklar için tam bir nimetti.

Son birkaç aydır görüşmeye başladığım yakışıklı ayakkabı satıcısıyla iletişim kurmak için de harika bir yoldu.

Nefesimi tutarak mesajı açtım. Jay'e sadece önemli bir şey olursa bana yazmasını söylemiştim ama mesajı görünce gülümsememe engel olamadım:

İyi ki doğdun! Keşke bugünü birlikte geçirebilseydik.

Ekrandan silinene kadar altmış saniye boyunca mesaja baktım. Sabah uyandığımdan beri ilk defa içtenlikle gülüm-

sedim. Her ne kadar onun bana mesaj atması tehlikeli olsa da günümün en güzel ânı bu olmuştu. Cevap yazdım:

Birkaç saniye sonra bir mesaj daha geldi:

Sana bir hediyem var.

"Eve?"

Az kalsın telefonu elimden düşürüyordum. Nate üstünü giymiş, merakla bana bakıyordu. Gerçi hâlâ sütyen ve külotlu çorapla dolandığım düşünülürse bu bakış normaldi. "Evet?" dedim.

"Çıkmamız gerek." Saatini işaret etti. "Geç kalacaksın."

Nate'in attığı sabırsız bakışlar altında dolaptan rastgele bir elbise alıp üstüme geçirdim. Telefonumu tekrar elime aldığımda Jay'in mesajı silinmişti. Yenisi de gelmemişti.

YİRMİ
ADDIE

Bu sefer beden eğitimi dersinde gerçekten terlemiştim.

Dersin başından beri koşuyorduk ki bu benim en sevmediğim şeydi. Tam elli tur atmamız gerekiyordu. Kenzie'nin bunun yarısı kadar bile koşmadığından emindim ama Bayan Cavanaugh'a turunu tamamladığını söylediğinde öğretmen onu tribüne yollamıştı. Ben kırk sekizinci turdan sonra pilimin bittiğini söylediğimdeyse başını sallayıp koşmaya devam etmemi söylemişti.

O yüzden bugün dersten sonra duş alacağım için mutluydum. Eve gitmeden önce hâlâ üç dersim olduğuna inanamıyordum. Gerçi asıl sorun, eve gittiğimde bütün akşam kanepede yayılamayacak olmamdı. Bugün annemin izin günüydü ve ben eve döner dönmez babamın mezarını ziyarete gitmemizi istiyordu. *Gitmeyeli iki ay oldu*, diye hatırlatmıştı. Sanki babam mezarında kolundaki saatin takvimine bakıp bunca zamandır neden onu ziyaret etmediğimizi merak ediyormuş gibi.

Neyse ne. On sekizime bastıktan sonra bir daha o mezarlığa adımımı atmayacaktım.

Hızlıca duşumu aldım. Kızların alay konusu olmamak için son zamanlarda bacaklarımı daha sık tıraş etmeye çalışıyordum ama bir yandan da beden eğitimi dersi için bacaklarımı tıraş

etmek bana çok saçma geliyordu. Hele de bacaklarım pürüzsüz ya da kıllı olduğu için benimle dalga geçerlerken. Ne yazık ki bugün bacaklarım biraz kıllıydı, bu yüzden elimi mümkün olduğunca çabuk tutmaya çalıştım.

Kot pantolonumu ve büyük beden *sweatshirt*ümü almak üzere soyunma odasına döndüm. Ama dolabımın önüne vardığımda kilidi açıktı.

İçim panikle dolarken dolabın kapağını hızlıca açtım. Neyse ki çantam hâlâ yerindeydi. Spor şortum, külotum ve terli tişörtüm de hâlâ çantamın üstünde duruyordu. Ama hepsi buydu. Okula gelirken giydiğim kıyafetler ortada yoktu.

İşte o sırada koridorun öbür ucunda duran Kenzie'yle arkadaşlarını gördüm, bana bakarak kıkırdıyorlardı.

Omuzlarımı dikleştirip onlara döndüm. "Lütfen kıyafetlerimi geri verir misiniz?"

Kenzie kocaman mavi gözlerini bana dikti. Çoktan giyinmiş, bir sonraki derse gitmeye hazırdı. "Ne oldu? Dolabında kıyafetler var ya. Gün boyu onları giymiyor muydun zaten?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır, giymiyordum. Bak, kıyafetlerime ihtiyacım var, tamam mı?"

"Aklıma bir fikir geldi," dedi. "Neden bununla ilgili bir *şiir* yazmıyorsun? Bu konuda iyi değil misin?" Manikürlü parmaklarından biriyle çenesine pat pat vurdu. "Vay başıma gelenler, kıyafetlerim gitti, şimdi görecek herkes kıllı dizimi."

Kenzie'nin arkadaşları kahkahalara boğuldu, ardından hep birlikte çıkışa yöneldiler. Bir an için Kenzie'nin arkasından koşup sarı saçlarını tuttuğum gibi yolasım geldi. Bunu yaparsam gülmeyi keseceğinden emindim. Tabii ben de muhtemelen okuldan atılırdım.

Beni durduran tek şey, Bay Bennett'ın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek oldu.

Tekrar dolabıma dönüp seçeneklerimi tarttım. Terli spor kıyafetlerimi geri giymeyi hiç ama hiç istemiyordum. Fakat

başka ne yapabilirdim? Derse havluyla mı gidecektim? Diğer öğrencilerin hepsi bir sonraki derslerine gitmişti bile ve birkaç saniye içinde yeni grup soyunma odasına doluşacaktı.

Kenzie'nin kıyafetlerimi çöpe atmamış olabileceğini düşünerek soyunma odasını aramaya karar verdim. Her yere baktım ama ne pantolonumdan ne de *sweatshirt*ümden iz vardı. Ancak duş alanına yaklaştığımda köşede duran kıyafet yığını gözüme ilişti. Hemen koşup baktığımda sabah giydiğim kıyafetler olduğunu gördüm. Sırılsıklamlardı.

Yani seçeneklerim şimdi iyice daralmıştı.

Yeni grup soyunma odasına doluşmaya başlıyordu. Islak kıyafetlerimi giyemezdim, dolayısıyla spor şortumu ve ter kokan tişörtümü geri giymek zorundaydım. Tişört iğrenç kokuyordu ama başka ne yapabilirdim ki?

En kötüsü de neydi, biliyor musunuz? Sıradaki dersim matematikti.

Derse gitmek üzere üçüncü kata çıkarken koridorlar boştu. Tişörtüm hâlâ kurumamıştı ve sinir bozucu biçimde tenime yapışıyordu. Üstüne üstlük sırılsıklam kot pantolonumla *sweatshirt*ümü ne yapacağımı bilemeyip çantama tıkmıştım, bu yüzden çanta şimdi –hiç abartmıyorum– yüz kilo olmuştu.

Kapıdan baktığımda Bayan Bennett'ın derse başladığını gördüm. Tahtaya bir şeyler yazıyordu, sonra sınıfa dönüp konuşmaya başladı. Of, bu ders rezalet geçecekti. Bir an için dersi ekmeyi bile düşündüm ama dönemin başında mazeretsiz devamsızlık yaptığımız takdirde notumuzdan on puan kıracağını açık açık söylemişti (yani derse girmezsem yıl sonu notumdan on puan düşecekti). O yüzden kapıyı açıp terli tişörtüm ve spor şortumla içeri girdim.

Bayan Bennett başını çevirip bana baktı. Hiç mutlu *görünmüyordu*. Zaten genelde mutlu görünmezdi ama şu an her zamankinden daha somurtkandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Spor kıyafetlerimden ve bacağımdaki kıllardan hiç etkilenmemişti.

"Bize katılmana çok sevindik, Addie," dedi alaycı bir tavırla.

"Affedersiniz," diye mırıldandım. Sessizce yerime geçip oturdum.

Bayan Bennett'ın dersi anlatmaya devam edeceğini sanmıştım ama hâlâ gözünü ayırmadan bana bakıyordu. Ne istediğini anlayamadım. Evet, geç kalmıştım ama artık bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. Zamanı geriye sarmamı falan mı bekliyordu? Dünyanın etrafında tersine uçup on dakika öncesine gitmemi ve derse zamanında gelmemi mi istiyordu? Beklediği bu muydu?

"Ödevin nerede, Addie?" dedi sabırsızca.

Ah.

Çantamın içinde ödevimi buldum. Fakat kâğıdı çıkarırken büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Kâğıt dosyamda değildi çünkü öğle arasında üzerinde çalışıyordum ve ne yazık ki sırılsıklam giysilerimi çantaya attığımda kâğıt da ıslanmıştı. Okunmaz hâldeydi ama başka seçeneğim olmadığından mecburen bu şekilde teslim ettim.

"Cidden mi, Addie?" dedi Bayan Bennett, ıslak ödevime bakarken.

"Islanmış," dedim bir zavallı gibi.

"Görebiliyorum." Kâğıdı eline alıp buruşturdu ve çöpe attı. "Buna not veremeyeceğime göre yarın yeniden yap getir, tamam mı?"

İnlememek için kendimi çok zor tuttum. Ödevi ilk seferinde yapmak bile işkenceden farksızdı. Şimdi *tekrar* mı yapacaktım? Üstelik bu dersten sonra da ödev verecekti. Ama ne yapabilirdim ki? Ödevlerden eksik not almak gibi bir lüksüm yoktu. Kazanabileceğim her puana ihtiyacım vardı. "Tamam, hanımefendi," dedim.

Bayan Bennett bana sert bir bakış attı, sonra dersi anlatmaya geri döndü. Benden herkesten fazla nefret ettiğini söylerdim ama dürüst olmak gerekirse öğrencilerin *hiçbirini* seviyor gibi görünmüyordu. Genel olarak mutsuz biriydi. Açıkçası bazen Bay Bennett adına üzülüyordum.

YİRMİ BİR

EVE

Doğum günüm pek de harika geçmiyordu.

Sabah kocam tüm yakınlaşma girişimlerimi bertaraf etmişti, çorabımın biri kaçmıştı ve Addie Severson bana "hanımefendi" demişti. Bugünün tek güzel tarafı, Jay'den gelen mesajdı. Bir de bana aldığını söylediği hediye.

Boş saatimde ailemden gelen cevapsız çağrıya döndüm. Onlarla konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Yanılmıyorsam en son Babalar Günü'nde konuşmuştuk. Artık iyice bayramdan bayrama arayıp hâl hatır soran bir aileye dönüşmüştük. Yani büyük ihtimalle sonraki konuşmamız Noel'de olacaktı.

Onları en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile. Sanırım üç yıl önceydi.

"Eve," dedi annem telefonu açtığında. Sesi yankı yapıyordu, hoparlör açık gibiydi. "Babanla birlikte doğum gününü kutlamak istedik."

"Teşekkür ederim," dedim donuk bir sesle.

"Merhaba, Evie," dedi babam. "İyi ki doğdun, tatlım."

"Teşekkür ederim."

Birbirimize o kadar mesafeliydik ki konuşmalarımız tam bir nezaket tiyatrosuna dönüşmüştü. Oysa küçükken onlara çok yakındım.

"Bu akşam özel bir planın var mı?" diye sordu annem.

"Nate beni yemeğe götürecek."

"Nate nasıl?" Annemin bu soruyu sorarken yüzünü buruşturduğunu hayal ettim.

"İyi."

"Bir... haber var mı?"

Hamile olup olmadığımı merak ediyordu. Gerçi hamile olmamı isteyip istemediği de belli değildi. Torun isterdi belki ama bizim ilişkimiz bu kadar mesafeliyken onları görme şansı olur muydu? Hem Nate'ten çocuğum olması fikrini de pek sevmediğinden emindim.

"Yok," dedim.

"Ah." İçini çekti. Rahatlamış gibiydi. "Şey, iyi olmana sevindim. Noel'de New Jersey'ye gelir misiniz, ne diyorsun?"

"Belki." Son iki Noel'i Nate'in ailesiyle geçirmiştik. Teknik olarak bu yıl benim ailemin sırasıydı ama onları görmek, beni yargılamalarını dinlemek falan hiç içimden gelmiyordu. "Haber veririm," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu. Ailemle aramda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki... Ama en mühimi, dile getirmekten en çok kaçındığım şu cümleydi:

Haklıydınız. Onunla asla evlenmemeliydim.

YİRMİ İKİ

ADDIE

Aman Tanrım, bu aptal spor kıyafetleriyle bir dakika daha geçirirsem kendimi camdan atacaktım.

Hiç değilse artık terden ıslak değillerdi. Ama kuruduktan sonra sertleşmişlerdi. Üstelik kötü kokuyordum. Duş almış olmama rağmen kıyafetlerim leş gibi kokuyordu ve insanlar bana burunlarını kırıştırarak bakıyorlardı. Bay Tuttle'la yatan kız olarak anılmam yetmiyormuş gibi şimdi bir de "Bay Tuttle'la yatan kokarca kız" olmuştum.

Dahası ıslak giysilerim çantamı ve içindekileri mahvetmişti. Son dersime girmeden önce lavaboda bu kıyafetleri sıkıp suyunu çıkarmaya çalıştım. Ama işe yaramadığı gibi tişörtüme de su sıçradı. Kıyafetleri tekrar çantama tıkıştırdım ve yine geç kalmamak için sınıfa koştum.

Zil çaldıktan sadece birkaç saniye sonra Bay Bennett'ın sınıfına vardım. O tam masasından kalkmış, sınıfın kapısını kapamak üzereyken kapıda belirdim. Üzerimde gezinen kahverengi gözleri şokla büyüyünce utançtan yerin dibine girdim. En sevdiğim öğretmen olan Bay Bennett, beni kötü kokulu, pis spor kıyafetlerimle ve tıraşsız bacaklarımla görmüştü.

Bayan Bennett'ın matematik dersinde bana bağırması kötüydü tabii ama bu bin kat beterdi. İçimde bir şeyler ölmüş gibi hissediyordum.

"Addie?" Bay Bennett kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim yutkunarak. Bir an evvel yerime oturup ders bitene kadar yok olmak istiyordum. Sadece kırk dakika kalmıştı, sonra bu berbat gün nihayet sona erecekti.

Bay Bennett çenesini ovuşturdu, cevabımı kabul etse mi diye düşünüyor gibiydi. Sonunda masasına döndü, bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı ve sonra kâğıdı bana uzattı.

"Bugün erken çık," dedi. Sesi, arkasındaki kalabalığın uğultusu arasında duyulmayacak kadar kısıktı. "Bir sorun çıkarırlarsa bu notu göster."

"Ne?" deyiverdim.

"Zor bir gün geçirdiğin belli," dedi anlayışla. "O yüzden sana bu dersi ekme izni veriyorum. Bu akşam ödev de yok. Sadece dinlen."

"Ama..." Olanları aklım almıyordu fakat aynı zamanda onunla tartışmak da istemiyordum. Eve gitmek *istiyordum*. Giysilerim pisti, ter içindeydi ve başım zonklamaya başlamıştı. "Tamam. Şey, teşekkür ederim."

Bana göz kırptı. "Önemli değil."

Bay Bennett bana her göz kırptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Fakat bu, onun beni iğrenç hâlimle görmesini daha da katlanılmaz kılıyordu.

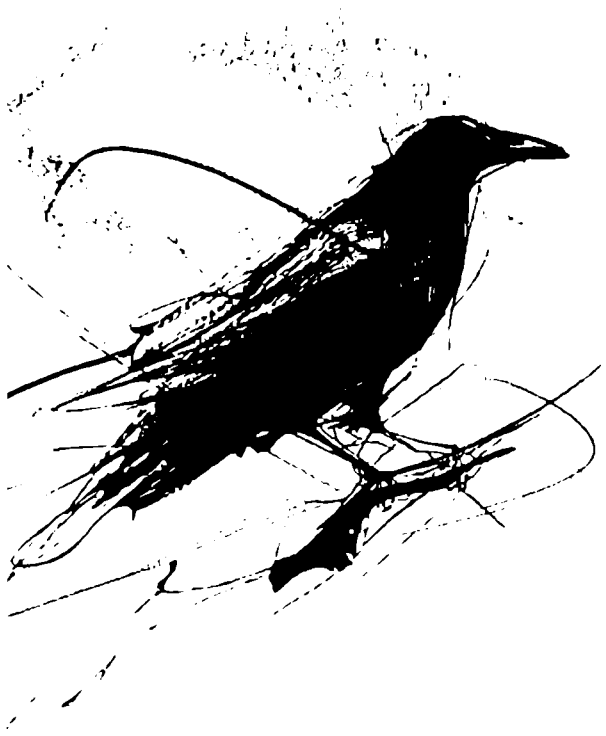
Yazdığı izin kâğıdını alıp cebime koydum ancak buna gerek kalmayacaktı. Okuldan erken çıkıp bisikletime atladım ve var gücümle pedal çevirdim. Tek istediğim bir an evvel eve gidip üzerimi değiştirmekti.

Ama eve gitmedim.

Kenzie Montgomery'nin nerede oturduğunu biliyordum. Bütün öğrencilerin adreslerinin yazılı olduğu bir rehber vardı ve

onun anahtarlığını "ödünç" aldıktan sonra adresine bakmıştım. Bizim eve giden yolun üstünde olduğunu görünce uğrayıp göz atmıştım. Göz atmaktan zarar gelmezdi.

Bugün bir kez daha göz atmaya karar verdim.

YİRMİ ÜÇ

ADDIE

Tabii ki Kenzie'nin evi benimkinden çok daha büyüktü. Resmen malikâneydi.

Hatta benim evim gibi iki üç tanesi, Kenzie'nin evine rahatlıkla sığardı. Bahçesi bile bizimkinden daha güzeldi: Diğer herkesin çimleri sonbahar ilerledikçe solarken onlarınki yemyeşil ve gürdü. Yapay çim mi serdirmişlerdi acaba? Böyle bir şey var mıydı gerçekten?

Bisikletimi evlerine giden yürüme yolunun yakınında durdurdum. Evin pencereleri karanlıktı. Annesinin de babasının da sorumluluk gerektiren meslekleri vardı; avukat ya da CEO gibi bir şeylerdi. Kenzie, sadece en yakın arkadaşlarının katılabildiği parti planları yaparken anne babasının hiç evde olmadığından bahsederdi. Yalnızca okulun ayrıcalıklı tayfası Kenzie'nin evine girebilmişti. Hudson ve ben eskiden o partilerle dalga geçerdik. Şimdi muhtemelen onur konuğu filandı.

Çantamı sırtımdan indirdim. Elimi küçük gözüne atıp içinden Kenzie'nin çantasından arakladığımdan beri yanımda taşıdığım anahtarlığı çıkardım. Yapmayı düşündüğüm şey çok riskliydi. Kenzie'nin anne babası evde olmayabilirdi ama bu, evde gelişmiş bir güvenlik sistemi olmadığı anlamına gelmezdi.

Ya da kapıdan içeri girdiğim anda bir pitbull üzerime atlardı. Böylesi tam da benim şansım olurdu.

Hayır. Buna değmezdi. Bir pitbull tarafından parçalanırsam hayatım yoluna girmezdi.

Böylece eve doğru pedal çevirmeye devam ettim. Vardığımda annem kanepede oturmuş, kitap okuyordu. Okumayı çok severdi ki bu bir zamanlar babamı çıldırtırdı. *Kitaplarınla vakit geçirmeyi benimle vakit geçirmeye tercih ediyorsun.* Bunun doğru olduğunu sanmıyordum ama doğruysa annemi suçlayabilir miydiniz?

"Addie." Beni görünce kitabının arasına ayraç koydu. Ben hep sayfanın köşesini kıvırırdım ama annem bundan nefret ederdi. Kitaplarına bebek gibi davranırdı. "Erken geldin. Babanı ziyarete gitmeye hazır mısın?"

Annemin bugün o pislik herifin mezarını ziyaret etme planı tamamen aklımdan çıkmıştı. Günüm gittikçe daha da beter bir hâl alıyordu. Hele ki annem kanepeden kalkıp beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Okula cidden böyle mi gittin?" diye sorduğunda iyiden iyiye çöktüm.

"Evet," diye kestirip attım çünkü olanları anlatmak istemiyordum. Yaşamak yeterince utanç vericiydi, bir de başkasıyla paylaşamazdım. Annemle bile.

Gözlerini devirdi. "Mezarlığa böyle gidemezsin. Hadi, git üstünü değiştir."

Çantamı yere bıraktım. "Hayır. Değiştirmeyeceğim."

"Böyle gelemezsin."

"İyi, o zaman gelmem."

"Adeline!" diye çıkıştı annem. "Böyle konuşarak çok ayıp ediyorsun!"

"Ciddiyim." Ter kokan tişörtümün eteğini çekiştirdim. "Babam ayyaşın tekiydi. Üstelik seni döverdi. Onu ziyaret etmemizi hak etmiyor."

Babam korkunç biriydi. Çocukluğumun büyük kısmında hep sarhoştu. İnsanlar Hudson'ın babasıyla alay ederlerdi ama yine de ben onun babasını kendi babama tercih ederdim, hem de Lehçe küfürleriyle beraber. Benim babamın hiçbir zaman düzenli bir işi olmamıştı. Ne zaman biri ona şans tanısa işe sarhoş giderek kendini kovdurturdu. Çocukluğum boyunca bizi annem geçindirmişti.

Annem arayıp babamı merdivenin dibinde cansız yatarken bulduğunu söylediğinde Hudson'ın evinde ders çalışıyordum. En ufak bir üzüntü bile duymamıştım.

"Addie," dedi annem sessizce, yüzündeki çizgiler derinleşmişti, "ne olursa olsun o senin baban."

Oturma odasında durduğum yerden kıpırdamadım. Değişmeyecektim. O adam için değil. Annem beni zorlarsa belki giderdim ama on sekizime girdikten sonra bir daha asla o mezarlığa ayak basmayacaktım.

"Pekâlâ." Annemin omuzları düştü. "Gitmek zorunda değiliz."

Şok olmuştum. Annem normalde çok inatçıydı, dolayısıyla önümüzdeki bir saati tartışarak geçireceğimizi düşünmüştüm. Bu kadar kolay vazgeçtiğine inanamıyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama lütfen üstünü değiştir. Berbat kokuyorsun."

"Tamam..."

Gülümsedi. "Bu akşam dışarıda yiyelim. Biraz değişiklik ikimize de iyi gelir."

Onunla tamamen aynı fikirdeydim.

YİRMİ DÖRT

EVE

Doğum günü yemeğim için Louis Vuitton stilettolarımı ve bedenimi saran kırmızı elbisemi giydim. Belki dünyanın en kıvrımlı kadını değildim ama formumu koruyordum ve bu elbise hatlarımı harika gösteriyordu, Jay bayılırdı. Fakat Nate'in oturmuş, televizyon izlediği salona girdiğimde bana göz ucuyla bile bakmadı.

"Hazır mısın?" diye sordu. Sabah işe giderken giydiği gömlekle kumaş pantolonu bile değiştirmemişti fakat dürüst olmak gerekirse o hep inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

"Hazırım." Girişteki masanın üzerine bıraktığım çantamı aldım. "Bu akşam Maggiano's'a gidebiliriz diye düşündüm."

Nate yüzüme, az önce ona akşam yemeğini İtalya'da yiyelim demişim gibi baktı. "Maggiano's mu? Orası biraz uzak değil mi? Üstelik pahalı da."

"Bugün benim doğum günüm," diyecek oldum ama tartışmak istemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse kırk beş dakika boyunca onunla arabada dip dibe oturma düşüncesi beni de heyecanlandırmıyordu. "Peki. Piazza'ya ne dersin?"

Piazza, buradan on dakika uzaklıkta, popüler bir İtalyan restoranıydı. Ucuzdu ve hızlıydı. Özel bir gece için gitmek

isteyeceğim türde bir yer değildi ama içimden bir ses bu gecenin zaten özel olmayacağını söylüyordu. Dolayısıyla orası daha uygun olurdu.

"Olur," dedi.

Her zamanki gibi direksiyona Nate geçti. Radyodan klasik müzik istasyonunu açtı ve sesi birbirimizle konuşmamıza gerek kalmayacağı kadar yükseltti. Evliliğimizin ilk zamanlarında gelecekteki doğum günlerimin bu adamla nasıl geçeceğini düşünürdüm. O zamanlar bana o kadar düşkündü ki otuz, kırk hatta seksen yaşında bile birbirimize dokunmadan duramayacağımızı hayal ederdim. Ucuz bir İtalyan restoranında doğum günü yemeğine giderken konuşacak konu bulmaya çalışacağımız hiç aklıma gelmezdi.

"Bu yıl şiir dergisinde gerçekten muazzam yetenekler var," dedi.

"Öyle mi? Harika," dedim ama aslında umurumda değildi.

"Ham duyguları o kadar yoğun ki. Öylesine etkileyici bir şeyi ancak bir ergen yazabilir."

Başımla onayladım. "Hormonlar. Her şeyi o kadar yoğun hissetmenin nasıl olduğunu hatırlayamıyorum bile. Ama hissettiğimi biliyorum."

Sonrasında kocam sessizliğe gömülüp düşüncelere daldı. Son zamanlarda aklı hep başka bir yerde gibiydi. İkimiz de aynı işi yapıyorduk, yani konuşacak bir şey bulmak kolay olmalıydı ama olmuyordu. İki yabancıya dönüşmüştük.

Belki de suç bendeydi. Belki de onunla bağ kurmak için daha fazla çabalamalıydım. Birlikteliğimizin ilk zamanlarında parka gidip bir ağacın altına otururduk, o da bana şiir okurdu. Şimdi böyle bir şey önerse gözlerimi devirmekten geri duramazdım. Bana yazdığı şiirleri severdim çünkü içinden geliyordu ama genel olarak şiirle aram yoktu. Çok aptalca buluyordum, bilhassa da kafiyesiz olanları... Sonuçta ben matematik öğ-

retmeniydim. Onunla parkta oturup ikinci derece denklemler çözmeyi tercih ederdim.

Acaba bu sefer hafta sonu parka gidip şiir okumayı ben mi önerseydim? Jay'le ilişkimi de bitirmeliydim. Evliliğimi kurtarmak istiyorsam bunun yolu başka bir adamla yatmak değildi.

Kararımı vermiştim: Yarın, yani otuzuncu yaşımın ikinci gününde, her şeyi yoluna koyacaktım. Nate'le daha çok zaman geçirecek, Jay'e ilişkimizin bittiğini söyleyecektim.

Piazza'ya vardığımızda Nate otoparkın en ucundaki boş yere park etti. Burası restorana en uzak noktaydı. Hep böyle yapardı. Kapının önünde onlarca yer varken o gider, bir kilometre öteye park ederdi.

"Biraz daha yakına park edebilir misin?" dedim.

Kaşlarını çattı. "O niye? Park ettim zaten."

"İyi de daha yakın yerler vardı."

"Arabayı buradan çıkarıp iki metre öteye tekrar park etmemi mi istiyorsun gerçekten?"

"İki metre değil. Hem sen on santim topuk giymiyorsun."

Bakışları Louis Vuitton stilettolarıma kaydı. "Sana kim topuklu giy dedi?" Gözlerini kıstı. "Yeni mi bunlar? Pahalı duruyorlar."

"Alalı yıllar oldu. Geçen sene doğum günümde giymiştim." İçten içe Jay'in bu ayakkabıları tanıyacağını düşünmeden edemedim.

"Kesin öyledir," diye homurdandı.

Arabadan indi, ben de inip ona yetişmeye çalıştım ama bu ayakkabılarla zordu. Muhteşem görünüyorlardı fakat kimse onlara rahat diyemezdi. "Bu da ne demek şimdi?"

Nate yavaşlamadı bile. "Kredi kartı ekstresi gelince ne kadar yeni olduklarını öğreniriz, değil mi?"

Ona haksızlık ettiğini söylemek istedim ama gerçek şu ki o kartta birkaç sürpriz daha olacaktı. Kredi kartını onun ödemesinden nefret ediyordum. Evlendiğimizden beri böyleydi;

kazandığımız bütün parayı ortak harcıyorduk. Onun haberi olmadan hiçbir şey yapamaz yahut alamazdım.

Ona kendime ait bir kredi kartı ve ayrı bir banka hesabı istediğimi söylemek, evliliğimiz için doğru adım olmayabilirdi. Fakat artık böyle şeyleri eskisi kadar umursadığını sanmıyordum. Eskiden yalnız dışarı çıktığımda bana nereye gittiğimi, ne yapacağımı sorardı, şimdiyse umurunda bile değildi. Aksine, evde olmamam onu mutlu ediyordu.

Restorana vardığımızda en azından kapıyı benim için açtı. Menüdeki en afili tatlıyı sipariş etmeye karar vermiştim. Sabahtan beri aldığım tek doğum günü hediyesinin, Shelby'nin Cape Cod'dan getirdiği anahtarlık olduğu düşünülürse bir ödülü hak ediyordum.

"İki kişilik masa," dedi Nate görevliye. Görevli yirmili yaşlarında, dolgun memeleri olan sarışın bir genç kızdı ve Nate'in en azından kızın memelerine bakmıyor oluşuna sevinmiştim.

"Bugün benim doğum günüm," dedim birden.

Bunu neden söylediğimi ben de bilmiyordum. Nate'in yüzü utançla gerildi ama sanırım günün bitmesine birkaç saat kalmışken bir kişinin olsun bunun benim için özel bir gün olduğunu bilmesini istemiştim. Fakat görevlinin kısa bir gülümsemeyle, "İyi ki doğdunuz," deyip geçmesi ve bizi zaten götüreceği masaya götürmesi çok da tatmin edici olmadı. Bizi üzerinde süsler bulunan özel bir doğum günü masasına filan oturtmamıştı, gerçi öyle bir beklentim de yoktu zaten.

Daha yeni oturmuşken Nate birden kaskatı kesildi. Kahverengi gözleri kocaman açılmış, salonun öbür ucuna bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neye bakıyorsun?"

"Ne? Hiçbir şeye."

Bir şeye baktığı kesindi ama söylemek istemiyordu. Çalışanlardan birinin tuvaletten ellerini yıkamadan çıktığını mı görmüştü? Ona sormadan aldığım bir ayakkabıyı birinin ayağında mı fark etmişti?

Sonunda, "Öğrencilerimden biri," dedi. "Addie Severson. Yanındaki annesi olmalı."

Bu kez ben kaskatı kesildim. "Addie'nin senin öğrencin olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Son dersi benimle."

Addie'nin Nate'in sınıfında olmasının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Birden Art Tuttle'ın markette söyledikleri aklıma geldi. *O kız iyi değil.*

"Gerçekten yetenekli," dedi Nate. "İleride büyük bir şair olabilir."

"Şairlik pek mantıklı bir kariyer sayılmaz."

Nate'in yüzü düştü. Alınmıştı ama ne bekliyordu ki? Şairlik, gelecek vadeden bir meslek *değildi.*

"Bence hoşuna gidebilir," dedi. "Lirik bir zihni var. Hem onun da en sevdiği şair Poe. Gerçi o *Annabel Lee*'yi tercih ediyor."

Kocam hakkında bildiğim bir şey varsa o da en sevdiği şairin Edgar Allan Poe, Poe'nun en sevdiği şiirinin de *Kuzgun* olduğuydu. Nathaniel Bennett hakkında bilinmesi gereken beş önemli bilgiyi yazacak olsaydım ilk sırada kesinlikle bu olurdu.

Daha yemeklerimizi söylememiştik bile ama ben şimdiden bu yemeğin bir an evvel bitmesini istiyordum.

"Bak," dedim, "Addie konusunda dikkatli olmalısın. Art Tuttle'a ne olduğunu gördün. Sadece o kıza iyi davranmak istemişti ama sonra olanlar oldu."

Nate'in gözleri karardı. "Art Tuttle'ın sapığın teki olmadığını düşünüyorsan körsün demektir."

Bunu duyunca içim öfkeyle doldu. Art sapık *değildi.* Okulda işe başladığımda bana yardım eli uzatan ilk kişi oydu. Bir kez olsun ne beni rahatsız edecek bir şey söylemiş ne de uygunsuz bir davranışta bulunmuştu. Art benim için sadece iyi bir arkadaştı. Addie'ye özel ders verdiğini biliyordum, hatta okul çıkışı arabaya birlikte bindiklerini bile görmüştüm ama hiçbir zaman kötü bir şey düşünmemiştim. Kimse düşünmemişti.

Ta ki bir komşusu, Addie'yi Art'ın evinin arka tarafında gizlice dolanırken görüp polisi arayana kadar. On beş yaşındaki bir öğrencinin gece vakti evinin çevresinde dolanması, orta yaşlı bir öğretmen için hiç de iyi bir görüntü değildi.

Ama sonuç olarak kimse Art'ın kötü bir şey yaptığına dair bir kanıt bulamamıştı. Kulağa ne kadar saçma gelse de tek suçu "fazla düşünceli" olmasıydı. Addie'nin özel derse verecek parası olmadığını biliyordu, bu yüzden ona matematik dersi konusunda yardımcı olmak istemişti. Yağmurda ya da karda bisiklet sürmesin diye onu birkaç kez evine bırakmıştı. Akşam yemekleri de tamamen masumdu; Addie ve annesini, eşi ve kendisiyle birlikte yemeğe davet etmişti.

Addie'nin onun evinin önünde bulunması, Art'ın açıklayamadığı tek şeydi. Bu konu hakkında konuştuğumuzda başını önüne eğmişti. *Babasını yeni kaybettiği için ona iyi davranmaya çalışıyordum ama sanırım bana fazla bağlandı. Beni saplantı hâline getirdi.*

Ona inanmıştım. Sorunlu bir ergenin böyle davranması hiç şaşırtıcı değildi.

"Sadece kızın sorunlu olduğunu söylüyorum," dedim Nate'e. "Babasını yeni kaybetti. Ona fazla yakın davranan herkese tutunuyor."

"Yani kızı toplumdan tamamen izole mi etmeliyiz?"

"Ben öyle bir şey demedim!"

Tam da o sırada garsonumuz su bardaklarını getirince lafım yarıda kaldı. Buradaki diğer bütün garsonlar gibi genç ve alımlıydı. Neredeyse yarım saat boyunca spesiyallerini anlattı ve Nate her soru sorduğunda elini onun omzuna koyarak cevap verdi. Kadınların gözümün önünde kocama kur yapmasından usanmaya başlamıştım.

Garson nihayet bizi yalnız bıraktığında kaldığım yerden devam ettim. "Sadece dikkatli ol diyorum. O kızın kendi yaşıtı

arkadaşlara ihtiyacı var, kırkına merdiven dayamış bir öğretmene değil."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Nate.

Fakat suratındaki ifadeden moralinin bozulduğunu açıkça görebiliyordum. Neden bu kadar kızdığını anlamamıştım. Tek istediğim, onu Art Tuttle'ın düştüğü duruma düşmekten korumaktı.

YİRMİ BEŞ

ADDIE

Bay Bennett Piazza'ya girdikten sonra başka hiçbir şeye odaklanamaz olmuştum.

Şöyle söyleyeyim, salonun bir köşesinde Lil Nas X konseri olsa fark etmezdim. O kadar dalgındım. Annem benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben sürekli "Ne?" diyordum. Bu da onu sinirlendirmeye başlamıştı.

"Addie!" diye çıkıştı.

"Ne?" diye yineledim.

Derin bir iç çekti. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

Önümdeki tabağa baktım. Domatesli, pesto soslu yalancı pizza söylemiştim ama pek lezzetli değildi. Yine de normalde olsa şimdiye çoktan silip süpürmüştüm. Oysa şimdi ancak incecik bir dilimini yiyebilmiştim.

"Aç değilim," dedim sonunda.

Bay Bennett bir tür ravioli söylemişti. Buradan ne olduğunu seçemiyordum ve yanına gidip soramazdım da. Ama neli olduğunu çok merak ediyordum. Peynirli mi yoksa mantarlı mıydı? Bay Bennett mantar sever miydi? Yoksa benim gibi insanların mantar yemesini acayip mi bulurdu?

İçeri girdiğinden beri onu izlediğimi belli etmemeye çalışıyordum. Ama bu hiç kolay değildi. O kadar yakışıklıydı ki restoranda onu izleyen tek kişinin ben olmadığımdan emindim. Garson kesinlikle ona kur yapıyordu, hatta bir ara elini omzuna koyduğunu görmüştüm. Bay Bennett bundan pek hoşlanmamış gibiydi ama emin olamamıştım. Yine de güzel memeli garsondan etkilenmemiş olması hoşuma gitmişti.

Dikkatimi çeken bir diğer şey de Bay Bennett'ın Bayan Bennett'la pek eğlenmiyor oluşuydu. Bayan Bennett bu dünyada en sevdiğim insan değildi. Özellikle de matematik en zayıf dersimken bana hiç kolaylık sağlamaması ona olan nefretimi daha da körüklüyordu. Ama Bay Bennett'ın onu sevdiğini sanıyordum. Sonuçta evliydiler. Üstelik iri gözlerini belirginleştiren dumanlı göz makyajı ve şirin, ince vücudunu saran kırmızı elbisesiyle sinir bozucu derecede güzel görünüyordu. Yani Bay Bennett'ın onu beğenmemesi mümkün değildi fakat restorana geleli en az yirmi dakika olmasına rağmen birbirleriyle neredeyse tek kelime konuşmamışlardı.

Bay Bennett'la akşam yemeğine çıksaydım konuşacak tonla konumuz olurdu. Yanımda bir şiir kitabı getirirdim –mesela Poe– ve onun her bir şiir hakkındaki düşüncelerini dinlemekten büyük keyif alırdım. Her gün derste bunu yapıyor olsak da hiç sıkılmazdım. Milyar yıl geçse bile.

Bayan Bennett, kocasının ne kadar muhteşem biri olduğunu fark etmiyor muydu? Bugün kıyafetlerim ıslandığında gözümün yaşına bakmadan beni sınıfta tutmuş, yetmezmiş gibi bir de ödevimi tekrar yapmamı istemişti. Sanki acı çekmeyi *hak ettiğimi* düşünüyordu. Rahatsızlığımı fark edip beni eve gönderen tek kişi Bay Bennett olmuştu. Bayan Bennett, bu kadar iyi kalpli ve düşünceli bir adamla evli olmanın kıymetini bilmiyordu çünkü kendisi, Bay Bennett'ın tam tersiydi.

"Madem daha fazla yemeyeceksin," dedi annem, "o zaman hesabı isteyelim."

Gitmek istemiyordum. Burada otururken kendimi Bay Bennett'la akşam yemeği yiyormuş gibi hissediyordum. Tabii bu çok saçmaydı çünkü adam restoranın öbür ucunda oturuyordu ve burada olduğumun farkında bile değildi. Ama birlikte yemek yemekten ne kadar uzak olursak olalım, yine de gitmek istemiyordum.

"Dur," dedim anneme, "önce tuvalete gideyim, sonra biraz daha yerim."

Annem bana kuşkulu gözlerle baksa da ne diyebilirdi ki? Tuvalete gidemeyeceğimi mi söyleyecekti? Yön tabelalarını takip ederek tuvaletlerin olduğu kuytu koridora girdim. Kadınlar tuvaletinin önünde uzun bir kuyruk vardı ama böylesi daha iyiydi, bana vakit kazandıracaktı. Özellikle de gerçekten tuvalete gitme ihtiyacım yokken.

Telefonumla oyalandığım sırada tanıdık bir ses, "Addie?" dedi.

Arkamda Bay Bennett'ı görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Sanırım o da tuvalete gelmişti. Aynı frekansta olduğumuzu *biliyordum*.

"Selam," dedim utangaçça. Son görüşmemizden bu yana duş almış, üzerime temiz bir kot pantolon geçirmiştim. Her ne kadar ben pek emin olmasam da annemin cilt tonuma çok yakıştığını söylediği pembe gömleğimi bile giymiştim.

"Seni içeride gördüm," dedi. "Yanındaki annen mi?"

Bay Bennett'ın kalabalık bir restoranda bile beni fark etmiş olması içimi kıpır kıpır etti. "Şey, evet."

Böyle baş başa konuşmamızın doğru olduğundan emin değildim. Biri bizi birlikte görürse yanlış anlayabilirdi. Bay Bennett'ın, Bay Tuttle'ın durumuna düşmesini asla istemezdim.

Başını yana yatırdı. "İyi misin? Okuldayken kötü bir gün geçiriyor gibiydin."

Bugün için kötü demek az kalırdı fakat şu anda Kenzie ve arkadaşlarından yakınmak istemiyordum. Bay Bennett'ın beni,

popüler çocuklar tarafından zorbalığa uğrayan bir zavallı gibi görmesini istemiyordum. "Bir nevi öyleydi," dedim.

"Ne oldu?"

"Önemli bir mesele değil," dedim gülümseyerek. Olanlar beni hiç etkilememiş gibi davranmaya çalışıyordum ama bu yalandı tabii. "Beden dersinde çocuklardan biri kıyafetlerimi duş kabinine atmış, o yüzden hepsi sırılsıklam olmuştu."

Bay Bennett yüzünü buruşturdu. "Tanrım, korkunç bir şey bu. Kim yapmış?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bana söyleyebilirsin." Ben konuşmayınca tek kaşını kaldırdı. "Kimseye söylemem."

Bay Bennett'la bir sır paylaşma düşüncesi hoşuma gitse de ona söyleyemezdim. Ne olursa olsun o hâlâ bir öğretmendi, gidip Kenzie'yle konuşabilirdi. Kenzie'yi ispiyonlarsam bana daha da bileneceğini biliyordum. Bu hâliyle bile onunla başa çıkmak zorken istediğim son şey benden daha fazla nefret etmesiydi.

"Bilmiyorum," dedim tekrar.

Bay Bennett kahverengi gözlerini benimkilere dikince yine heyecandan içim titredi. Ama neden böyle olduğunu bilmiyordum. Belki de uzun zaman sonra ilk kez bir öğretmenin –ya da *herhangi birinin*– benim tarafımda olması hoşuma gitmişti. Bay Tuttle meselesi yüzünden herkes benden nefret ediyormuş gibi hissediyordum.

"Şöyle yapalım," dedi. "Sınıfın geri kalanı, ev ödevi olarak bugün derste okuduğumuz bir şiiri çözümleyecek. Ama ben sana özel bir ödev vermek istiyorum."

Eğer bunu Bayan Bennett –ya da başka herhangi bir öğretmen– söyleseydi muhtemelen tüylerim diken diken olurdu. Ama şimdi meraklanmıştım. "Peki..."

"Eşyalarını alan kişiye öfke dolu bir mektup yazmanı istiyorum," dedi. İtiraz edecek oldum ama hemen, "Şiir değil,

mektup. İsim kullanmana gerek yok. Sadece öfkeni dışa vur. Bu kişiye ne yapmak isterdin? İçini kâğıda dök," diye ekledi.

"Ne yapmak mı isterdim?"

Başıyla onayladı. "Evet. Bir intikam mektubu yaz. Şayet bu kişiyle beş dakika yalnız kalabilseydin ve kimse bundan haberdar olmasaydı ne yapardın? Bana bunu yaz."

Kenzie'nin evinin anahtarının çantamda olduğunu bilmiyordu. Odasına gizlice girip dolabında bekleseydim neler olabileceğini hayal ettim. Gerçekten de onunla beş dakika yalnız kalabilirdim. Ve o beş dakikada intikamımı bir güzel alırdım.

Dudaklarımda hafif bir sırıtış belirdi. "Tamam."

Yazacaklarımı şimdiden hayal edebiliyordum:

Her şeyin var. Üstelik tanıdığım en harika adamla birliktesin. Ama hiçbirini hak etmiyorsun. Hak ettiğin tek şey gözlerinin oyulması. Hayır, bu bile sana fazla.

"Her neyse," dedi. "Annenle güzel bir akşam geçiriyor gibisin."

"Evet." Dirseğimin arkasını ovuşturdum. "Şey, umarım siz de Bayan Bennett'la güzel bir akşam geçiriyorsunuzdur."

Bir an için gözleri karardı. "Bugün onun doğum günü."

Ne demek istediğinden pek emin olamadım. "Öyle mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Yani fena değil. En azından yemek güzel."

Aman Tanrım. *Haklıymışım.*

Bay Bennett eşiyle iyi zaman geçirmiyordu. Kadının sınıfta çizdiği portre, gerçek hâline düşündüğümden daha yakındı. Eve döndüğünde okulda olduğundan bambaşka, sevgi dolu birine dönüşmüyordu. O gerçekten de berbat biriydi. Ben onun öğrencisi olmaktan ne kadar mutsuzsam Bay Bennett da onunla evli olmaktan o kadar mutsuzdu.

Bu yüzden boş erkekler tuvaletine girip sonra hemen karısının yanına dönmek yerine son beş dakikadır koridorda benimle konuşuyordu.

Tam o sırada önümdeki kişi tuvaletten çıktı ve sıra bana geldi. Ama burada durup Bay Bennett'la konuşmaya devam etmeyi tercih ederdim. Acaba arkamdaki kişinin öne geçmesine izin mi verseydim?

Fakat ben bu teklifi yapamadan Bay Bennett gülümsedi. "Seni alıkoymak istemem, Addie. Yarın derste görüşürüz. O mektubu da unutma."

Bay Bennett erkekler tuvaletine girerken içimi hafif bir pişmanlık sardı. O an şunu fark ettim ki Kenzie'ye ne kadar öfkeli olsam da Bay Bennett'ı bu kadar mutsuz ettiği için Bayan Bennett'a daha da öfkeliydim.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ ALTI

EVE

Nate önce yemekte, ardından da eve dönüş yolunda her zamankinden daha dalgın görünüyordu. Garaj kapısından içeri girer girmez abartılı biçimde esnedi.

"Tanrım," dedi. "Yorgunluktan geberiyorum, Eve."

Seksten kaçmak için bulduğu bahaneler gittikçe yaratıcılıktan uzaklaşıyordu. Böyle giderse bir dahaki sefere başının ağrıdığını söyleyecekti. "Önemli değil," dedim. "Git yat, bu gece yırttın."

Kaşlarını kaldırdı. "Yırttım mı?"

"Yani bu gece sevişmemize gerek yok demek istedim."

Nate biraz afallamış gibiydi. "Eğer sevişmek istiyorsan..."

Doğum günümde kocamla büyük, duygusal bir kavgaya tutuşmak en son isteyeceğim şeydi. Bu yüzden başımı iki yana sallamakla yetindim. "Ben de yorgunum. Yukarıda buluşuruz."

İşte, otuz yaşına bastığım ilk gün böyle sonuçlanacaktı. Akşam dokuz buçuk gibi rekor bir saatte uyuyacaktım.

Nate yukarı çıkarken çantamın içindeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda Snapflash'ten mesaj geldiğini gördüm. Bana bu uygulama üzerinden mesaj atan tek bir adam vardı ve gecenin başında onunla ilişkimi bitirmeye yemin etmiştim.

Kapının önüne senin için bir hediye bıraktım.

Ekrandan silinmeden önceki altmış saniye boyunca mesaja bakarak gülümsedim. Sonra merdivenden yukarı göz atarak Nate'in yatak odasına girdiğinden emin oldum. Ardından gidip ön kapıyı açtım.

Kapının önünde bir ayakkabı kutusu vardı.

Kimse görmeden kutuyu verandadan aldım. Jay bunu buraya biz akşam yemeğindeyken bırakmış olmalıydı çünkü biz evden çıkarken kesinlikle burada değildi.

Kutunun kapağını kaldırdığımda soluğum kesildi.

Sam Edelman marka parlak kırmızı topuklu ayakkabılardı. Onları birkaç hafta önce mağazada görüp hayran kalmış, son çift ortadan kaybolunca büyük hayal kırıklığına uğramıştım çünkü paramı güç bela denkleştirmiştim.

Fakat artık nereye kaybolduklarını biliyordum. Durumu iyi olmamasına rağmen Jay elindekini avucundakini birleştirerek bana bayılacağımı bildiği bir doğum günü hediyesi almıştı.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi:

Gördün mü?

[redacted]

Beğeneceğini biliyordum.

Gözlerim doldu. Hayat inanılmaz adaletsizdi. Sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım ve kalbimin gerçekten ait olduğu adamla birlikte olma şansım yoktu.

Tam yeni ayakkabılarımı denemek üzereydim ki kapının dışından bir ses geldi. Kalbim tekledi. Komşuların görmesi umurumda bile değildi; Jay'in o kapının ardında olmasını her şeyden çok istiyordum.

Hemen kapıyı açtım; onu kocaman, sulu bir öpücükle karşılamaya hazırdım. Fakat dışarıya baktığımda kimseyi göremedim. Verandanın ışığını saymazsak her yer karanlıktı.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Bu kez daha kısık bir sesle, "Jay?" dedim.

Yine karşılık alamadım.

Çok garipti. Kapının hemen ardından ses geldiğini duyduğuma emindim. Bu yüzden karşımda kimseyi bulamamak beni hayrete düşürmüştü. Ama belli ki yanılmıştım.

Sonuçta dışarıda kimse yoktu.

YİRMİ YEDİ

ADDIE

Günün sonunda dolabıma gittiğimde kilidi kırıktı.

Bir an için gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde dolaba bakakaldım. Kilit hâlâ yerinde duruyordu ama mili bir cıvata kesiciyle kesilmişti. Duyduğuma göre, okul yönetimi dolabınızda uyuşturucu olduğundan şüphelenirse bunu yapıyordu fakat kim benim için böyle bir şey düşünürdü ki?

Dolabı açtığım anda kim olduğunu anladım.

Dolabım ağzına kadar tıraş köpüğüyle doluydu.

O kadar ki görünce soluğum kesildi. İçeride kitaplar, kâğıtlar ve montum da vardı ama şu an dolap sadece tıraş köpüğüyle doluymuş gibi görünüyordu. Oradan bir şey alacaksam ellerimi yaklaşık on litrelik köpüğün içine daldırmam gerekecekti.

Birçok öğrenci bu manzaraya tanık olmuştu ve kıkır kıkır gülmelerine bakılırsa onlar için hayli komik bir sahneydi. Neden böyle bir şeye maruz kaldığımı tahmin etmek zor değildi. Haftada iki kez bacaklarımı almama rağmen Kenzie, beden eğitimi dersinde bacaklarımı tıraş etmemle ilgili iğneleyici yorumlar yapıp duruyordu.

"Vay canına." Daha arkamı dönmeden sesin kime ait olduğunu anladım. "Bunca tıraş köpüğü bayağı işini görür. Biri sana büyük iyilik yapmış."

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdıktan sonra dönüp Kenzie'ye baktım. Bella'yla birlikte dolabımı izliyorlardı, diğer öğrencilerden çok daha yakınımdaydılar. Bu felaketi gördüğüm ânı yakalamak için ne zamandır orada bekliyorlardı acaba? Hayatları bu kadar küçük şeylerle dolu olduğu için onlara acımalıydım ama hayır, asıl kendime acıyordum.

Kenzie neden bana böyle davranıyordu? Hudson'ın beni ondan daha çok sevdiğini mi düşünüyordu yoksa? Bu imkânsızdı. Ne de olsa Hudson *onunla* çıkıyordu. Arkadaşça bile olsa bana karşı hâlâ bir şeyler hissetmesi beni fazlasıyla şaşırtırdı. Benimle *konuşmuyordu* bile.

Etrafımda bir kalabalık toplanmıştı. Herkes ne yapacağımı merak ediyordu. Esasında hepsi dolabı tıraş köpüğüyle dolu olan kişi kendisi olmadığı için mutluydu. Kimse Kenzie Montgomery'nin hedefi olmak istemezdi. Ama ben öyleydim ve bunu hak edecek ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Kalabalığın arasından bir yetişkin sesi geldi. "İzin verin!" Tanrı'ya şükür. "Çekilir misiniz lütfen?"

Nihayet duruma müdahale edebilecek bir yetişkin geldiği için rahatlamıştım fakat kalabalığı yararak öne çıkan kişiyi görünce sevincim balon gibi söndü. Gelen Bayan Bennett'tı, yani olabilecek en kötü kişi. Dolabımı görünce sanırım sinirlendi. Sinirli *olmadığı* hâline hiç denk gelmediğimden aradaki farkı anlamak zordu.

"Addie!" dedi. "Burada ne oluyor?"

Kenzie yerinden kımıldamamıştı. Cesur olduğunu sanabilirdiniz ama aslında onu ele vermeyeceğimi biliyordu. Bunca insanın gözü önünde onu ispiyonlamak sosyal intihar olurdu.

Bu olayı atlatabilmemin tek yolu sessiz kalmaktı. Hem zaten her şeyi inkâr ederdi ve herkes de ona inanırdı.

Ayrıca evinin anahtarı bendeydi. İntikam alabilirdim.

Bayan Bennett kollarını göğsünde kavuşturdu, yanıtımı bekliyordu. "Addie..."

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Sanırım biri dolabımı tıraş köpüğüyle doldurmuş."

"Kim?" diye üsteledi.

Omzumu silktim.

Başını yana yatırdı. "Gerçekten mi? Dolabının kilidini kırıp içini tıraş köpüğüyle dolduranın kim olduğuna dair en ufak bir fikrin yok mu?"

Yavaşça başımı iki yana salladım.

Bayan Bennett, rezil oluşumu izleyen kalabalığa göz gezdirdi. "Hepiniz. Derhâl evlerinize gidin." Boncuk gözlerini tekrar bana çevirdi; kocasının yumuşacık kahverengi gözlerinden ne kadar farklıydılar. "Ve *sen*. Temizle şunu, Addie."

Cidden ama, bu kadının derdi neydi? Çok *acımasızdı*. Lanet olası bir şairle, okulun en iyi öğretmeniyle evliyken kendisi neden böyleydi? Neden hep bu kadar zalimdi?

En azından çocukların bana aval aval bakmayı bırakmasını sağlamıştı ki bu da bir şeydi. Gerçi Kenzie ve arkadaşları hâlâ koridorun sonunda beni izliyorlardı. Kıkırtıları kulaklarıma dolarken içinde bulunduğum durumu değerlendirdim. Tıraş köpüğüyle dolu bir dolabı ne yapacaktım? Temizliğe nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Üstüne üstlük kitaplarım mahvolmuştu.

Galiba tıraş köpüğünü avuç avuç toplamam gerekecekti. Keşke dolaba hortum tutabilseydim. Elimde hiçbir temizlik malzemesi de yoktu. Evde olsam daha kolay olurdu ama lisemin koridorunun ortasında bu kadar tıraş köpüğünü nasıl temizleyecektim?

"Ne bekliyorsun?" diye bağırdı Kenzie. "Sana bir jilet mi getirelim?"

Bella buna güldü. "Aman ha, sakın ona jilet vermeyin. Bileklerini keser filan!"

Kenzie, Bella'ya bir şey dedi ama tam duyamadım. Sanki, "Keserse kessin," gibi bir şeydi.

Ne zaman *bundan daha kötü bir gün geçiremem* desem daha kötüsünü yaşıyordum.

Utançtan iyice yerin dibine geçeyim diye olsa gerek, Hudson da Kenzie'nin küçük grubuna katıldı. Üzerinde futbol forması vardı ama henüz çamur içinde değildi, demek ki antrenmana gidiyordu. Eminim tıraş köpüğüyle dolu dolabımı gördüğüm ânı kaçırmak istememişti. Kim bilir, belki de kilidi kesen oydu? Kenzie'nin bunu bizzat yaptığına pek ihtimal vermiyordum.

"Ne oluyor?" diye sordu Hudson. Mavi gözleri uzun zamandır ilk kez doğrudan bana bakıyordu.

Kenzie kıkırdadı. "Addie ufak bir *sorun* yaşıyor. Neyse, biz antrenmana geç kalmayalım."

Kaşları çatılan Hudson bana bakmayı sürdürdü. İlkokul yıllarında çok fazla zorbalığa uğramıştı. Bir keresinde sabah yağmur yağdıktan sonra okulun bahçesi tamamen çamur içinde kalmıştı ve birkaç çocuk onu itmiş, Hudson da yüzüstü çamura düşmüştü. Ama hiç karşılık vermemişti. Her zamanki gibi sessizce durumu kabullenmişti. Bense onu yerden kaldırıp tuvalete götürmüş, üstünü başını temizlemiştim.

Beklenmedik biçimde Hudson, Kenzie'ye katılmak yerine tıraş köpüğüyle dolu dolabımın önünde dikildiğim yere geldi. Bir an için arkadaşlığımız bozulmamış olsaydı tıpkı onun bana yapacağı gibi kollarımı omuzlarına dolayıp ona sımsıkı sarılmak istedim. "Addie? Ne oluyor?"

"Hiç," dedim kısık sesle. "Sadece bunu temizlemem gerek."

Gözleri dolabımı dolduran tıraş köpüğünün üzerinde gezindi. "Tanrım."

"Evet."

Hudson, Kenzie ve arkadaşlarının durduğu yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Temizlemene yardım edeyim."

Aylar sonra ilk kez benimle bu kadar uzun konuşuyordu. İyi niyetliydi ama bana yardım edemeyeceğini biliyor olmalıydı. Kenzie buna izin vermezdi.

Tam da o sırada Kenzie'nin sesi yankılandı. "Hudson! Antrenmana gitmemiz gerek!"

"Git," dedim. "Yoksa kız arkadaşın sana çok kızacak."

Hudson'ın gözleri karardı. "O benim patronum değil. Yardım edeceğim."

"Hudson!" diye bağırdı Kenzie. Yanımıza gelmedi ama sesi koridoru dolduruyordu. "Hemen gelmezsen geç kalacağız!"

"Siktir et onu," diye mırıldandı Hudson. "Hadi, birlikte hızlıca hallederiz."

Kenzie'ye baktığımda gözleri öfkeden alev saçıyordu. Ona hiçbir zararım dokunmadığı hâlde dolabımın kilidini kırıp içini mahvetmişti. Erkek arkadaşını çalarsam yapabileceklerini tahmin bile edemiyordum.

"Bak," dedim, "senin antrenmanın var. Gitmen gerek."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Sana yardım edeceğim. Yardım etmek istiyorum."

"Ama aksine, durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Afalladı. İyi bir insan olup eski dostuna yardım etmeye çalışıyordu ancak haklı olduğumu anlamalıydı. Kenzie her geçen saniye daha da öfkeleniyordu ve Hudson'ın bana yardım etmesine izin verirsem sonuçları ağır olurdu. Bu pisliği kendi başıma temizlemem ne kadar zor olursa olsun en doğrusuydu.

"Addie..." dedi Hudson.

"Ciddiyim. Antrenmana git. Düşünmen yeter."

Hudson hoşnut görünmese de Kenzie'ye katılmak üzere arkasını döndü. Fakat tam koridorun sonunda köşeyi dönecekken son bir kez bana baktı. Çok üzgün görünüyordu.

Doğrusu bu beni şaşırttı. Sonuçta Hudson artık okulun en popüler çocuklarından biriydi. Hayatı şimdi, iki ezik olarak takıldığımız zamankine kıyasla çok daha iyiydi. Ama bir an için sadece ikimizin olduğu günleri özleyip özlemediğini merak ettim. Belki o da beni, benim onu özlediğim kadar özlüyordu.

Gelgelelim bir daha asla arkadaş olamayacaktık. Aramız bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Hudson babamı öldürmeme yardım ettiğinde o gemi kaçmıştı.

YİRMİ SEKİZ
ADDIE

Sonuç olarak bir sürü kâğıt havlu aldım.

Gerçi en iyisi bir hortum bulup dolabı yıkamak olurdu. Alt kısımdaki kitaplarımı alıp yere koydum. Neyse ki çoğu tıraş köpüğü saldırısından sağ kurtulmuştu. *Buna da şükür.*

Hudson yardım etseydi işim çok daha hızlı biterdi. Elbette öyle olurdu. Onu göndermek içimi paramparça etmişti. Özellikle de o, bir yıl önce yaşananlardan sonra ilk kez bana zeytin dalı uzatmışken.

O günü asla unutamayacaktım. Hayatımın en güzel ve en kötü günüydü.

Dolabımdaki tıraş köpüğünü temizlerken gözlerimi yumdum ve babamın eve yine sarhoş geldiği o akşamı hatırladım. Aslında saat geç sayılmazdı ama babam için saatin bir önemi yoktu. Öğlen ikide bile zil zurna sarhoş olabilirdi.

Hudson o sırada bizdeydi, birlikte ders çalışıyorduk. Genelde birlikte çalışırdık. Artık futbol antrenmanları ve yarı zamanlı işi olsa da vakit buldukça uğrardı. Hudson'ın en iyi olduğu ders matematik, en zayıf olduğu dersse edebiyattı. Benim de tam tersiydi. Bu yüzden birbirimize yardımcı olmaya çalışırdık.

Babamın alt katta bağırdığını duyunca Hudson endişelenmişti. Ona, *Duymazdan gel*, dediğimi hatırlıyordum. *Muhtemelen birazdan sızar.*

Ama öyle olmamıştı.

Babam bağıra çağıra yukarı çıkmıştı. Hudson'ı kapısı kapalı odamda bulunca da deliye dönmüştü. Arkadaş olduğumuzu, ders çalışmaktan başka bir şey yapmadığımızı ve Hudson'ın çocukluğumuzdan beri bize gelip gittiğini bilmesine rağmen benim bir sürtük olduğumu, Hudson'ın da beni kullandığını söyleyip durmuştu. Bir türlü *susmak* bilmiyordu.

Sonunda Hudson ona karşı çıkmıştı. Neredeyse bir buçuk yıldır futbol antrenmanları yapıyordu ve yazın bayağı boy atmıştı, artık babamdan uzundu. Tepesine dikilip alçak sesle, *Addie'yle böyle konuşamazsın*, demişti.

Azıcık sağduyusu olan biri o noktada geri adım atardı ama bir şişe viski içmiş birinden sağduyu beklenemezdi. Hudson'ın tepkisi onu daha da öfkelendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

İkisi koridorda bağrışıp dururken ilk hamle babamdan gelmiş, Hudson'ı göğsünden itmişti. Karşılık olarak Hudson'ın ne yapacağını bilmiyordum. Elini yumruk yapmış olmasına rağmen babama sahiden yumruk atar mıydı, bilmiyordum.

Sonunda babamı iten ben oldum.

Merdivene ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim bile. Babam geriye doğru sendeleyip merdivenden yuvarlandığında şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Merdivenin dibinden gelen o korkunç çarpma sesini duyunca Hudson da ben de irkilmiştik. Koşarak aşağı indiğimizde babamı boynu tuhaf bir açıyla bükülmüş hâlde yerde yatarken bulmuştuk.

Hudson paniğe kapılmıştı. Hayatı boyunca zorbalığa maruz kalmasına karşın tek damla gözyaşı dökmemişti fakat ilk defa ağlayacak gibi görünüyordu. *Öldü, Addie! Onu biz öldürdük!*

Gerçekten öldüğünden emin değildim ama gidip bakmayacaktım. Ayrıca hak ettiğini bulduğu için de üzülecek değildim.

Buradan gitmeliyiz, demiştim Hudson'a.

Bana yaşaran gözlerini kırpıştırarak bakmıştı. *Ne demek gitmeliyiz? Polis çağırmalıyız! Ya da... ambulans...*

Hapse mi girmek istiyorsun?

Onu arka kapıdan dışarı sürüklemek zorunda kalmıştım. Bizim evden onların evine giden kestirme yolu kullanmıştık ve on dakika sonra güvenli bir biçimde Hudson'ın odasındaydık. Elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum ama Hudson hâlâ panik hâlindeydi. *Yanlış yapıyoruz,* deyip duruyordu. *Birine anlatmamız lazım. Polisi aramalıyız, Addie.*

Yaklaşık bir saat sonra annem hastanedeki vardiyasından dönmüş ve babamı merdivenin dibinde ölü yatarken bulmuştu. Olay yerinde cinayete işaret eden hiçbir delil yoktu ve babamın kanında bulunan alkol miktarı, merdivenin başında dengesini kaybedip düştüğünü gösteriyordu. Çok trajik bir kazaydı. İnsanların bildiği kadarıyla olay sırasında Hudson ve ben onun odasında ders çalışıyorduk. Yani kimse babamın ölümündeki payımızı öğrenmemişti.

Fakat Hudson beni hiç affetmedi.

Paçayı sıyırmıştık belki ama ertesi gün okulda Hudson yüzüme bile bakmamıştı. Onunla konuşmaya çalıştıysam da *Yapamam, yapamam,* deyip durmuştu. O âna dek ne kadar sarsıldığını fark etmemiştim. Yaşananları asla unutamayacağını fark etmemiştim.

Hudson olmayınca sonraki dönem matematiğim dibe vurmuştu. Dostluğu olmadığındaysa büsbütün darmadağın olmuştum. Konuştuğum tek kişi annemdi ama o da yastaydı. Yapayalnızdım. Dolayısıyla Bay Tuttle bana iyi davrandığında ne yapacaktım ki? Onu geri mi çevirecektim?

Sadece iyilik yapmaya çalışmıştı. Kimse inanmasa da uygunsuz hiçbir davranışta bulunmamıştı. Onun gibi bir babam olsaydı belki o zaman bu kadar sorunlu olmazdım. Benim yüzümden hayatının mahvolduğunu bilmek içimi paramparça ediyordu.

Dolabımı temizlemem bir saatten uzun sürdü ama sonunda büyük oranda toparladım. Kitaplarım biraz nemli olsa da gece boyunca kurumaya bırakırdım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Biraz daha kâğıt havlu almak üzere tuvalete giderken koridordaki pencerelerden dışarı baktım; elbette bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Haberlerde akşama doğru havanın bozacağını söylemişlerdi ama yağmura yakalanmadan eve varırım diye düşünmüştüm. Şimdiyse yukarıdan kovayla su boşaltılıyormuş gibi yağan yağmurun altında bisiklet sürecektim.

Dolabımı son kez silerken Bay Bennett'ın koridorda bana doğru geldiğini gördüm. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Gerçi okul gazetesinin danışman öğretmeni olduğundan geç saatlere kadar okulda olması normaldi.

"Merhaba, Addie," dedi. Dolabımın içine, boyumun yetişmediği köşelerde kalan tıraş köpüğüne baktı. "Ne yapıyorsun?"

İçgüdülerim yalan söylememi önerse de ben doğruyu söyledim. "Biri dolabıma tıraş köpüğü doldurmuş."

Yüzü buruştu. "Yok artık. Kim yapmış?"

Başımı iki yana salladım. Bay Bennett kaşlarını kaldırdıysa da ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

"Peki." Tekrar dolabıma göz attı. "Temizlemene yardım etmemi ister misin?"

Bay Bennett'ın tavrı, bana bağıran karısının tavrına kıyasla o kadar yumuşaktı ki. "Aslında," dedim, "belki şu köşedeki köpüğe daha iyi ulaşabilirsiniz."

"Tamamdır."

Bay Bennett kalan tıraş köpüğünü temizlememe yardım ettikten sonra birlikte kitaplarımı dolaba kuruyabilecekleri şekilde yerleştirdik. Bu biraz çözümünü bilmediğim bir geometri problemi gibiydi ama elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim Bay Bennett'a, dolabı kapadığımızda. Kırık kilidi çıkardım ve spor salonundaki dolabımdan aldığım kilidi taktım. "Siz olmasaydınız işim bayağı zor olurdu."

"Önemli değil." Tek kaşını kaldırdı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. Bay Tuttle beni birkaç kez eve bırakmıştı ki bu da müdürün "uygunsuz davranış" olarak gösterdiği örneklerden biriydi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Şakır şakır yağmur yağıyor," dedi. "Hem senin araban yok, öyle değil mi?"

Burnumdan güldüm. "Ehliyetim bile yok. Sadece saçma bir sürücü adayı belgem var."

"O zaman bu fırsatı kaçırmamalısın bence."

Ne diyeceğimi bilemedim. Elbette, Bay Bennett'ın kuru ve konforlu arabasında eve gitmeyi, yağmurda bisikletle gitmeye tercih ederdim. Annem hâlâ hastanedeydi, yani en az birkaç saat daha beni alması mümkün değildi.

"Sizi zor duruma sokmak istemem," dedim sonunda.

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. "Bunu takdir ediyorum. Ama gerçekten sorun değil. Daha önce başka öğrencileri de evlerine bıraktığım oldu ve henüz işimi kaybetmedim."

Bu şekilde söylediğinde kulağa o kadar da büyütülecek bir şey gibi gelmedi. Sadece bir insanın diğerine yardım etmesiydi. Sırf öğretmenim diye beni eve bırakması yasak mıydı yani? Ne saçmaydı.

"Tamam," dedim sonunda.

Büyütülecek bir mesele değildi. Kötü bir şey olmayacaktı.

YİRMİ DOKUZ

ADDIE

Bay Bennett arabasını okulun arka girişine yakın bir yere park etmiş olmasına rağmen şemsiye açtı, ben de ıslanmamak için ona sokuldum ama tabii fazla değil.

Arabası gri bir Honda Accord'du. Bu bana biraz tuhaf geldi çünkü nedense daha havalı bir şey bekliyordum; mesela kırmızı bir üstü açılır araba. Gerçi bunu beklemem garipti çünkü Bay Bennett gösterişli biri değildi. Yine de bu araba tam anlamıyla *yetişkin* işi bir arabaydı. Oysa Bay Bennett bana çocuklardan biriymiş gibi geliyordu.

Ayrıca arabanın içi onun gibi kokuyordu. Ne tür bir koku olduğunu tam bilemiyordum; belki parfüm, belki de tıraş losyonuydu ama güzel koktuğunu fark etmiştim. Masasında otururken kokusu bana ulaşmıyordu fakat ayağa kalkıp masasının önüne geçtiğinde, en ön sırada oturduğum yerden alabiliyordum.

"Dağınıklık için kusura bakma," dedi yolcu koltuğundaki birkaç kâğıdı alırken. Gerçi öyle çok dağınık değildi; özellikle de annemin arabasıyla kıyaslayınca. Onun arabasına kaç kere binmişimdir, bir kez olsun yerde patates kızartması görmediğim olmadı.

Yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi taktım. Bay Bennett şoför koltuğuna oturduğunda ortam daha da garip bir hâl aldı. Artık öğretmen ve öğrenci gibi değil, birlikte eve dönen iki arkadaş gibiydik. Bu şekilde arabaya bindiğim tek kişi annemdi ve o, Bay Bennett'tan en az on yaş büyüktü, hatta belki daha fazla.

Dahası Bay Bennett, tanıdığım başka hiçbir yetişkine benzemiyordu. Bay Tuttle'm arabasına da binmiştim ama o yaşlıydı; babam ya da dedem gibiydi. Bay Bennett'ın onunla alakası yoktu. Çok yakışıklıydı, hatta sınıfımızdaki çoğu çocuktan çok daha yakışıklı. Bunu fark etmemek elde değildi.

Elbette, gerçekten arkadaş olsaydık ona Bay Bennett demezdim. Adı Nathaniel'dı. Nathaniel Bennett. Bu isim bana *Kızıl Damga*'nın yazarı Nathaniel Hawthorne'ü hatırlatıyordu. Geçen yıl edebiyat dersinde o kitabı okumuştuk. Nathaniel isminin şiirsel bir yanı vardı.

Nathaniel ve Adeline. Kulağa yüzlerce yıl önce yaşamış bir çiftin isimleri gibi geliyordu.

Diğer öğretmenlerin ona Nate dediğini duymuştum. Arkadaş olsaydık muhtemelen ben de öyle derdim. Ama arkadaş olmadığımızdan ona Bay Bennett demeye devam edecektim.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim o motoru çalıştırırken.

"Rica ederim." Arabayı park yerinden çıkarırken silecekler deli gibi çalışıyordu. "Bu havada yürümene izin veremezdim. Hem zaten acelem yok. Eve akşam bir arkadaşıyla dışarı çıkacak."

Ona adresimi verdiğimde navigasyona girmedi, yolu biliyor gibiydi. Bu yüzden sessizce oturup kot pantolonumun dikişinden sarkan iplikle oynadım. Konuşacak bir şeyler düşünmeye çalışıyordum ama aklıma gelen şeylerin hepsi çok saçmaydı. On altı yaşındaydım, dolayısıyla ona söyleyebileceğim ilginç bir şey olduğunu sanmıyordum. Sohbetlerimiz genellikle şiir üzerine olurdu ancak burası böyle bir konuşmanın yeri değilmiş gibi geliyordu.

"Eee," dedi sonunda. "Dolabına tıraş köpüğü sıkan kişiyle kıyafetlerini mahveden kişi aynı mı?"

Bir an duraksadıktan sonra başımla onayladım. İsteği üzerine Kenzie'ye yazdığım öfke dolu mektubu ona teslim etmiştim fakat dürüst olmak gerekirse öfkemin bir kısmı Bayan Bennett'a yönelikti. Bay Bennett bana ne not vermiş ne de mektubu iade etmişti ama ona verdiğimde, *Eminim yazmak iyi gelmiştir*, demişti.

Sahiden de iyi gelmişti.

Fakat o mektupta yazanları gerçekten *yapmak* daha iyi gelirdi.

"Başına böyle şeylerin gelmesi çok üzücü," dedi. "Bu muameleyi hak etmiyorsun. Kimse etmiyor. Ama kendini savunmanın yanlış bir yanı olmadığını da bilmelisin."

"Karşı tarafın koca bir tayfası varken kendini savunmak biraz zor oluyor," dedim.

Her yetişkin gibi bana uzun bir motivasyon konuşması yapacağını düşünerek kendimi hazırladım fakat Bay Bennett sadece başıyla onayladı. "Yalan söylemeyeceğim. Lise bazen hiç çekilmiyor."

"Eminim sizin için pek de zor olmamıştır," dedim.

"Hımm. Bence on altı yaşında şiir yazmayı seven bir oğlan çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında pek bir fikrin yok," dedi.

Her şeye rağmen güldüm. Bay Bennett'ı benim gibi on altı yaşında hayal etmek zordu ama bazı zamanlar gerçekten genç görünüyordu. Onu okulun dışındaki ağacın altına oturmuş, şiir yazan bir ergen olarak gözümde canlandırabiliyordum.

"Yazdığınız ilk şiir neydi?" diye sordum.

Ona aptalca bir soru sorduğumdan endişelenerek hafifçe kızardım ama Bay Bennett sorumu aptalca bulmuşa benzemiyordu. Cevabı düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Kendime ona bakma izni verdiğimde, çenesinde iyileşmekte olan ufak bir kesik gördüm. Sabah tıraş olurken kesmiş olmalıydı.

Sınıfımdaki erkeklerin çoğu henüz tıraş olmaya başlamamıştı, onların çenelerinde sadece iğrenç görünen seyrek kıllar vardı.

"Altı yaşındayken bir şiir yazmıştım," dedi. "Anneler Günü'nde anneme. Buzdolabına asmıştı ve yıllarca orada kalmıştı, o yüzden hâlâ hatırlıyorum. Dur, sanırım şöyleydi: *Annemi seviyorum ve sebebini biliyorum. Bana yemek yapıyor çünkü ölmemi istemiyor.*"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey!" diye ciyakladım.

"Biliyorum, çok sevimliydim." Gülümsedi. "Senin ilk şiirin neydi?"

"Ben hiç o kadar tatlı bir şey yazmadım. Zaten liseye kadar gerçek bir şair bile sayılmazdım." Şimdi yüzüm alev alev yanıyordu. "Gerçek bir şair olduğumu filan iddia etmiyorum tabii. Değilim. Sadece lisede ciddi ciddi şiir yazmaya başladığımı söylemek istedim. Yani ne kadar yazabiliyorsam artık."

"Sen bir şairsin." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sakın olmadığını söyleme çünkü gerçekten öylesin. Hatta şair olduğunu iddia eden birçok yetişkinden daha şairsin."

Ellerimi dizlerimin arasına soktum. Bazen yetişkinler sırf biz üzülmeyelim diye bu tür şeyler söylerlerdi ama onun sözleri bana yalan gibi gelmiyordu. Sanki söylediklerine gerçekten inanıyormuş gibiydi.

Bizim ev göründüğünde içimi bir burukluk kapladı. Bay Bennett'la arabada bir iki saat daha sohbet edebilirdim. Normalde annemle arabadayken hemen radyoyu açardım çünkü konuşmalarımız hep garip bir hâl alırdı ama Bay Bennett'la bunu yapmak istememiştim.

"Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedim kenara yanaştığında.

"Benim için zevkti."

Arabayı durdurdu ve bir an için sanki randevuya çıkmışız da gecenin sonunda beni evime bırakmış gibi hissettim. Son derece gülünç bir düşünceydi ama bana öyle gelmişti işte. Hatta

bir anlığına ona iyi geceler öpücüğü vermem gerekiyormuş gibi hissettim.

Ama bu tamamen saçma olurdu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim ve yerden çantamı alıp kapıyı açtım. "Gerçekten."

"Her zaman, Addie."

Honda'dan indiğim gibi ıslanmamak için eve koşarken şapşal şapşal sırıttığımı fark ettim.

düzenleme:
avesta

OTUZ
EVE

"Bu ayakkabılar sana çok yakıştı."

Simon's Shoes'un arka tarafındaki raflardan birinin dibinde diz çöken Jay, ayaklarıma bir çift yeşil Calvin Klein topuklu ayakkabı geçirmişti. Bazen depodaki kaçamağımızın ardından böyle yapardık, tabii o *kadın* onu eve çağırmamışsa. Mağazanın ön kısmına geçerdik ve Jay de bana ayakkabı denettirirdi. Şimdiden yanımda yarım düzine kutu birikmişti.

"Bunları alamam," diye hatırlattım ona, ayaklarımda ne kadar güzel dursalar da.

"Keşke senin için ben alabilsem," dedi gözlerimin içine bakarak. "Keşke buradaki ayakkabıların hepsini senin için satın alabilsem."

"Keşke ben de *onun* yanına dönmek zorunda kalmasam," dedim.

Bu sözü düşünmeden söylemiştim ama dilimden dökülür dökülmez ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Doğum günümde evliliğimi kurtarmaya karar vermiştim fakat şimdi Nate'le bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı anlıyordum. Aramızda açılan uçurumun kapanması artık mümkün değildi.

"Neden ondan ayrılmıyorsun?" diye sordu Jay.

Ayakkabıları ayağımdan çıkarırken alayla güldüm. Bu ayakkabıları *fazla* sevmiştim ve bu çok sinirimi bozuyordu. "Ayrılsam ne olacak? Birlikte kaçacak mıyız?"

Her ne kadar bunu dalga geçerek söylediysem de içten içe Jay'le mutlu son hayali kuruyordum. Böyle bir şey asla olmayacaktı –ikimizin de ardında bırakamayacağı çok fazla şey vardı– ama keşke olsaydı. Gerçi Nate'e bunu yapamazdım. Onu bu şekilde küçük düşüremezdim.

Ne var ki bazen beni zerre kadar özlemeyeceğini düşünüyordum. Akşamüstü başı sırılsıklam hâlde eve geldiğinde bana ilham bulmak için yağmurda yürüdüğünü söylemişti. Sonra üst kattaki çalışma odasına kapanmıştı. Evden çıkacağımı söylemek için kapısını tıklattığımda doğru düzgün tepki bile vermemişti.

Derken Jay'in telefonu çalmaya başladı. Bu sefer o konuşurken arka planda bir bebeğin ağladığını duyabiliyordum. Ellerimi çenemin altına koyup içimi saran suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. Nate'le sonumuz ne olursa olsun Jay'le olan ilişkimi bitirmeliydim. Bunu ne kadar erken yaparsam o kadar iyiydi.

"Gitmen gerekiyor," dedim Jay telefonu kapadığında.

"Beni eve çağırıyor," dedi içini çekerek. "Bebeğin... Neyse. Gelecek hafta görüşür müyüz?"

Jay yanımda diz çökmeye devam ederken elimi uzatıp saç çizgisinin hemen altındaki eski yara izine dokundum. Çocukken bir çitin altından sürünerek geçmeye çalıştığında olduğunu söylemişti. Bu haftalardan biri, son kez bir araya gelişimiz olacaktı. Ama önümüzdeki ya da ondan sonraki hafta olmasını istemiyordum.

Yine de çok yakında olacaktı.

"Evet," dedim. "Gelecek hafta görüşürüz."

Jay, ayaklarımın dibine dağılmış kutulara baktı. "Bunları kaldırmam lazım. Başımı belaya sokmak istemiyorum."

Bütün kutuları depodan getirmişti, bu yüzden ikimiz de birer kucak dolusu alıp oraya geri götürdük. Depoya yaklaştığımız an neredeyse Pavlov'un köpeği gibi vücudum tepki vermeye başladı. Bu gece iki kez sevişmiş olmamızın önemi yoktu. Onu hâlâ istiyordum. Jay'in yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da beni istiyordu.

"Gelecek hafta..." dedi hem bana hem de kendine söyler gibi. "Şimdiden sabırsızlanıyorum."

Mağazadan birlikte çıktık. Jay kapıyı kilitledi, sonra her zamanki gibi benimle arabama kadar yürüdü. Kısa süreliğine de olsa onunla dışarıda birlikte olmak her seferinde beni tedirgin ediyordu fakat bu kez içimde tuhaf bir his vardı. Sanki biri bizi izliyordu.

Kia'ma yaklaştığımızda Jay kolumu tuttu ve eğilip beni öptü. Ardından evine, ağlayan bebeğe gitmek üzere kendi arabasına bindi. Ben de Kia'mın direksiyonuna geçip beni sevmeyen kocama döndüm.

OTUZ BİR

ADDIE

Bugün matematik sınavım vardı ve naneyi yemiştim.

Konuların hiçbirini anlamıyordum. En iyi şartlar altında bile zorlanıyordum. Hudson benimle konuşurken –onu babamın (kazara) ölümünü örtbas etmeye zorlamadan önce– yanıma oturup her şeyi sabırla açıklardı. Sonra Bay Tuttle da aynısını yapmıştı. Fakat görünüşe bakılırsa bana karşılıksız yardım eden herkesi sistematik biçimde hayatımdan uzaklaştırmıştım.

Annemden bana hoca tutmasını istemeliydim. Bayan Bennett benim için hızını kesmeyecekti. Ama annemden bana hoca tutmasını istemeye çekiniyordum çünkü para sıkıntısı yaşıyorduk. Son zamanlarda hastanede fazladan nöbet tutuyordu ve bankayla ev kredisi ödemeleriyle ilgili korkutucu bir konuşma yaptığını duymuştum. Dolayısıyla sırf ben trigonometriyi anlayamayacak kadar salağım diye bana daha fazla para saçmasını istemiyordum.

Hem hoca tutsam bile şu an bana bir yararı olmazdı. Bayan Bennett çoktan sınav kâğıtlarını dağıtmaya başlamıştı. Artık beni hiçbir şey kurtaramazdı.

Belki bir mucize olur da sınav düşündüğümden kolay çıkar diye ilk soruya göz attım. Belki de sandığımdan daha hazırlıklıydım. Hayatta daha tuhaf şeyler de olmuştu sonuçta.

Bir yüzücü, yüzme havuzunun duvarından dört buçuk metre uzaktaki bir nesneyi alacaktır. Bu nesnenin havuz platformuna alçalma açısı 30° ise yüzücünün bu nesneye ulaşmak için yüzmesi gereken dikey mesafeyi hesaplayınız.

Bu soru zor değildi. Bunu çözebilirdim.

Odaklan, Addie.

Sınav kâğıdıma bakarken Kyle Lewis'in kâğıdını mükemmel bir açıdan görebildiğimi fark ettim. Hemen önümde oturuyordu fakat solak olduğundan kâğıdını açıkça görebiliyordum. Kyle her zaman matematikten tam puan alırdı.

Elbette bu *kopya çekmek* olurdu. Bahanesi yoktu; başka bir öğrencinin kâğıdına bakmak büyük bir yanlıştı ve hayatım boyunca pek çok kötülük yaptıysam da kendimi asla böyle bir şey yapacak biri olarak görmemiştim.

Ama kopya çekmezsem bu sınavdan kesin olarak kalacağımı da biliyordum.

Kahretsin.

Peki ya sadece birkaç sorunun cevabına bakarsam? Hepsine bakmak zorunda değildim, geçer not alacak kadarına baksam yeterdi. Sonuçta trigonometri ileride işime yarayacak bir şey değildi. Yani öyle çok önemli bir hayat becerisinden filan mahrum kalmıyordum. Hatta şiir bile trigonometriden daha işe yarar sayılırdı. Gerisini siz düşünün artık.

Kendime engel olamadan Kyle'ın cevaplarını kendi kâğıdıma geçirmeye başladım. Neyse ki çoktan seçmeli sorulardı ve kâğıt üzerinde işlem yapmamız istenmemişti. Yine de kâğıda bazı şeyler karaladım çünkü... eh, önümde oturan çocuktan kopya çekmişim gibi görünmesini istemiyordum.

Bayan Bennett sürenin bittiğini söylediğinde diğerleri gibi kâğıdımı öne uzattım. İlk defa cevaplarımın çoğu doğru olsa dahi içim hiç rahat değildi.

Kopya çekmiştim. Hayatımda ilk kez kopya çekmiştim.

Belki içten içe ben de babam kadar kötüydüm.

Ama iyi tarafından bakmalıydım. Bu sınavdan kalacağım kesinken Kyle'ın bütün cevaplarını kopyalamadıysam da –öylesi acayip şüphe çekerdi– B almama yetecek kadarını görmüştüm.

Eşyalarımı toplarken üzerime bir gölge düştü. Başımı kaldırıp baktığımda Kenzie'yi gördüm. Benden iki sıra arkada, sol çaprazımda otururdu ve genelde orada olduğunu unuturdum, gerçi o yanımdan geçerken çantama tekme atarak kendini hatırlatırdı ya neyse. Fakat bu sefer yanımdan geçmiyordu. Tepemde dikiliyordu.

"Eee, Addie," dedi. "Kyle'ın kâğıdını iyice görebildin mi bari?"

Yüzümün bütün kanı çekildi. "Ne?"

"Kızım, *o kadar* belli ettin ki." Gözlerini devirdi. "Eminim Bayan Bennett bile seni Kyle'ın kâğıdına bakarken görmüştür. Ama diyelim ki görmedi..."

Ne ima ettiğini hemen anladım. Kenzie beni Kyle'ın kâğıdına bakarken görmüştü ve Bayan Bennett'a söyleyecekti. Ben ona böyle bir şey yapsaydım bir daha gün yüzü göremezdim. Ama Kenzie her zaman paçayı kurtarırdı.

"Lütfen yapma." Ona yalvarmaktan nefret ediyordum fakat bir skandalı daha kaldıramazdım. *Kaldıramazdım*. "Kopya çekmedim... Yani, belki bir iki soruya bakmışımdır. Hepsi bu."

Omuz silkti. "Ben ne gördüğümü biliyorum, Addie."

Kenzie sınıftan çıktı; uzun, ince bacaklarıyla benden çok daha hızlı yürüyordu. Fiziksel olarak o kadar mükemmeldi ki insanın sinirini bozuyordu. Ondan hoşlandığı için Hudson'a kızamıyordum bile. Hem de ondan nefret etmeme rağmen.

"Kenzie..." Koştur koştur peşinden gitmeye çalışırken nefes nefese kalmıştım. Koridorun sonuna doğru ilerliyordu fakat benim bir sonraki dersim diğer yöndeydi. Muhtemelen derse geç kalacaktım ama önce bu meseleyi halletmem gerekiyordu. "Lütfen Bayan Bennett'a bir şey söyleme. Lütfen. Ne istersen yaparım."

Kenzie aniden durdu. Arkasına dönüp bana baktı, mavi gözleri parlıyordu. "Ne istersem mi?"

"Evet! Ne olursa!"

"Pekâlâ." Bir parmağını dişlerine vurdu. Tırnaklarını buz mavisine boyamıştı. "Bugün edebiyat dersinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp yeri yalamanı istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "*Yeri* yalamamı mı?"

Başıyla onayladı. "Altmış saniye boyunca."

Ne diyeceğimi bilemedim bile. Başka bir sınıf olsaydı... Hayır, yine de yapmazdım. Midem kaldırmazdı. Ama Bay Bennett'ın önünde kesinlikle yeri yalamayacaktım. Tanrım, hakkımda ne düşünürdü?

"Öyle bir şey yapmam," dedim.

"O zaman..." Gözleri parladı. "Sanırım Bayan Bennett'la biraz sohbet edeceğiz."

"Lütfen, Kenzie," diye inledim. "Korkunç bir hata yaptım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ben *kötü* biri değilim."

"İşte o tartışılır."

Bu sözlerin ardından hızla döndü. Sarı saçları neredeyse yüzüme çarpıyordu. Kenzie neden benden bu kadar nefret ediyordu? Ona hiçbir şey yapmamıştım. Bütün bunları Bay Tuttle meselesi yüzünden yapması da pek olası gelmiyordu. Hudson'la alakalı olmalıydı.

Hudson sırrımızı ona söylemiş olabilir miydi?

Eğer öyleyse Bayan Bennett'ın trigonometri sınavında kopya çektiğimi öğrenmesinden çok daha büyük bir sorunum var demekti.

OTUZ İKİ

ADDIE

Bay Bennett'ın edebiyat dersinde otururken (her ne kadar Kenzie sürekli bana manalı bakışlar atsa da yeri *yalamıyordum*) sınıfa elinde katlanmış bir kâğıtla bir öğrenci girdi. Bay Bennett, tam da Robert Frost'un bir şiiri üzerine konuşuyordu. Kaşlarını kaldırdığında öğrenci, "Adeline Severson'a bir not getirdim," dedi.

Bay Bennett kâğıdı aldı. Açıp okuduğunda dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Kahverengi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim," dedi öğrenciye. "Ona ileteceğim."

Bugüne dek hiç süper gücüm olsun istememiştim ama şimdi o kâğıtta ne yazdığını görebilmek adına X-ray görüşüm olması için her şeyimi verirdim. Fakat Bay Bennett notu masasına bıraktı ve Robert Frost'tan konuşmaya devam etti. Sanki şu anda hiçbir şeyin altın olarak kalamayacağına odaklanabilirmişim gibi.

Beklediğim üzere zil çalar çalmaz Bay Bennett beni yanına çağırdı. Ağır adımlarla masasına gittiğimde kâğıdı bana uzattı. Yazıyı okurken ellerimin titremesine engel olamadım:

Adeline,

Son dersinin ardından hemen sınıfıma gel lütfen.

Eve Bennett

Aman Tanrım. Kenzie'nin beni bu kadar çabuk ispiyonladığına inanamıyordum.

"Bu da neyin nesi şimdi?" diye sordu Bay Bennett. Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirmişti.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Bay Bennett bana inanmış gibi görünmese de daha fazla üstelemedi. "Bir sıkıntın varsa benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bu o kadar kibar bir teklifti ki neredeyse ağlayacaktım. Ama ne yaptığımı –yani başka bir öğrenciden kopya çektiğimi– öğrenirse büyük hayal kırıklığına uğrardı. Sırf bu yüzden bile ondan yardım isteyemezdim. Öte yandan Bayan Bennett onun karısıydı. Aralarında gizlilik filan yoktu, eğer yanlış bir şey yaptığımı düşünürse kocasına anlatırdı. Hatta *herkese* anlatırdı.

"Hiçbir sıkıntım yok," dedim. Bu da başka bir yalandı ama ne fark ederdi ki?

Bay Bennett'ın bakışları altından sınıftan çıktım. Kendimi bu notun başka bir konuyla alakalı olabileceğine inandırmaya çalışıyordum. O belirsiz cümleler, Bayan Bennett'ın, Kyle'ın kâğıdından kopya çektiğimi bildiğini göstermiyordu. Belki de sadece bana özel ders hakkında bazı önerilerde bulunmak istiyordu. Ama öyleyse neden "hemen" yanına gitmemi istemişti? Neden başka bir öğrenciyle not göndermişti?

Bayan Bennett'ın sınıfına vardığımda masasında oturmuş, sınav kâğıtlarını okuyordu. Elindeki kırmızı kalemi sımsıkı tutuyordu ve büsbütün önüne odaklanmıştı. Onu izlerken Bay Bennett'ın onda ne bulduğunu düşünmeden edemedim. Aslında güzel kadındı ama somurtkanlık yüzüne yer etmişti. Bay Bennett buna nasıl katlanabiliyordu?

"Bayan Bennett?" Kapı açık olmasına rağmen usulca tıklattım. "Beni çağırtmışsınız."

"Evet." Dudakları düz bir çizgiye dönüşmüş, ağzı tamamen kaybolmuştu. "Geç otur, Adeline."

Tam adımı söylemesi beni tedirgin etti. Annem de yaramazlık yaptığımı düşündüğünde hep tam adımı söylerdi. Yine de dediğini yapıp karşısındaki sıraya oturdum.

"Pekâlâ." Bayan Bennett dikkatini bana çevirdi. Gözleri küçücük ve boncuk boncuktu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tek kelime etmeden öylece yüzüne baktım. Kenzie ona her ne söylediyse ortada hiçbir kanıt yoktu.

Herhangi bir şeyi ne itiraf edeceğimi ne de inkâr edeceğimi anladığında Bayan Bennett masasındaki yığının altından iki sınav kâğıdı çıkarıp önüme fırlattı. "Kyle'ın kâğıdından kopya çektin. Onun arkasında oturuyordun, kâğıdına bakıyordun ve cevaplarını aynen kopyaladın."

Konuşmak için ağzımı açtıysam da boğazıma bir şey takılmıştı sanki, tek kelime edemedim. Bunun gerçekten başıma geldiğine inanamıyordum. Hayatım boyunca hiç kopya çekmemiştim ve ilk kez çektiğimde de yakalanmam bir saati bulmamıştı. Bir insan ancak bu kadar şanssız olabilirdi.

Gerçi şansımın hakkını yemeyeyim, babamı öldürürken yakalanmamıştım.

"Eee?" dedi Bayan Bennet kaşlarını kaldırarak. "Kendini savunmak için söylemek istediğin bir şey var mı?"

Hâlâ tek kelime edemiyordum. Ne diyecektim ki? Kopya çekmiştim. Üstüne bir de yalan söylemek istemiyordum. Sonunda güç bela, "Çok özür dilerim," diyebildim.

Bayan Bennett'ın yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmadı. Ama şaşırmamıştım. Bana Disney filmlerindeki kötü cadıları hatırlatıyordu. Tek eksiği peleriniydi. "Kopya çekmek son derece ciddi bir suçtur. Bu konuyu yarın sabah müdürle konuşacağım."

Müdür Higgins benden zaten hoşlanmıyordu. Aslında eskiden severdi. Eh, Caseham Lisesi'ne başladığımda ilk bir buçuk yıl yolumuz hiç kesişmemişti ki böylesi en iyisiydi. İlk kez yanına

gittiğimde bana çok nazik davranmıştı. Şimdiyse Bay Tuttle'a yaptıklarımdan dolayı beni bir baş belası olarak görüyordu.

Bütün bunların üstüne bir de kopya çektiğimi öğrendiğinde ne olacaktı?

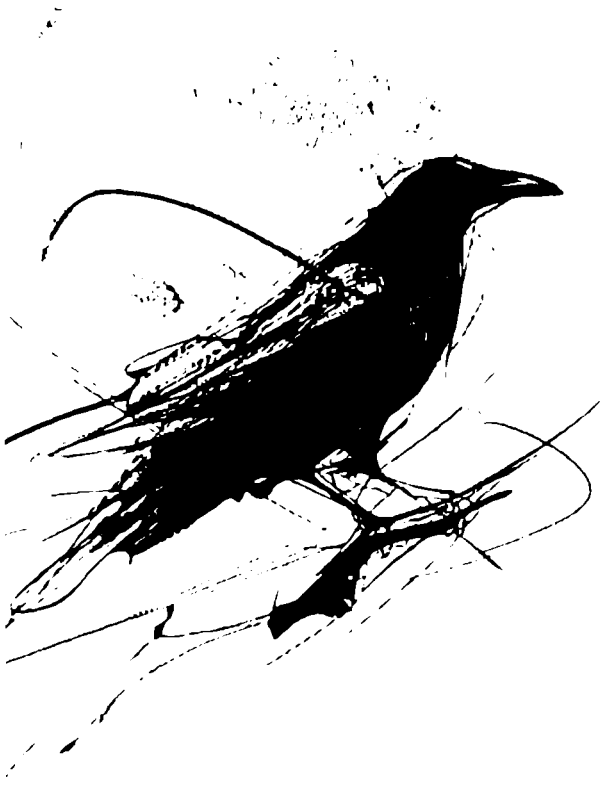
"Gidebilirsin," dedi Bayan Bennett.

Titreyen bacaklarla ayağa kalktım ve her nasılsa düşmeden sınıftan çıkmayı başardım. Yarın ne olacağını bilmiyordum ama korkunç geçeceği kesindi. Müdür, Kyle'dan kopya çektiğimi öğrenecekti. Muhtemelen annemi de çağıracaklardı, sonra annemin yüzündeki o yürek parçalayıcı hayal kırıklığını görecektim.

Ama en kötüsü Bay Bennett da olanları öğrenecekti.

Kenzie'ye o kadar kızgındım ki... Bayan Bennett'a ötmek zorunda değildi. Ağzını kapalı tutabilirdi. Benden neden bu kadar nefret ettiğini gerçekten anlayamıyordum.

Ama artık kendimi ezdirmeyecektim. Bu yaptığını Kenzie'nin yanına bırakmayacaktım.

OTUZ ÜÇ

EVE

Okuldan eve döndüğümde Nate'i görünce şaşırdım.

Genelde eve ilk ben dönerdim. Nate çoğu zaman okulda oyalanırdı ki orada ne yaptığını hep merak ederdim. Ama bugün eve geldiğimde kanepede oturuyordu. Ben oturma odasına girer girmez ayağa kalkıp beni karşıladı. Hatta beni öptü.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi." Ocağa yemek koymuş mu diye mutfağa göz attım. "Bu akşam ne yemek istersin?"

"Aslında," dedi, "bugün dışarıdan söyleyelim diyorum. Nereden istersen."

Nate normalde dışarıdan söylemenin gereksiz masraf olduğunu düşünür, bir İtalyan restoranından yemek sipariş etmektense makarna yemeyi tercih ederdi. "Harika fikir."

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Bakışları baştan ayağa bedenimi süzerken yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade belirdi. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Eve."

Sahiden mi? Beyaz bir gömlekle taba rengi kumaş pantolon giymiştim. Ayaklarımda da Manolo Blahnik topuklularım vardı; bunları sık sık giymezdim ama bugün biraz moral bulmak istemiştim. "Teşekkür ederim."

Derken Nate beni tekrar öptü. Bu seferki daha uzun, daha ateşli bir öpücüktü. Dudaklarına sabırsızlık hâkimdi ve bir an sonra gömleğimin üst düğmesini açmıştı.

"Nate," dedim soluk soluğa.

"Yukarı çıkalım," diye fısıldadı kulağıma. "Olur mu?"

Tabii ki hayır demeyecektim.

Aşağı yukarı yarım saat sonra yatakta nefes nefese yatıyorduk. Nate öyle bir tutkuyla üzerime atılmıştı ki Manolo topuklularımı usulca çıkarıp dolaba kaldırmak yerine bir kenara fırlatmıştım. Kıyafetlerimizin geri kalanı da odanın dört bir yanına dağılmıştı. Nate'e göz attığımda vücudu ter içindeydi ve o da bana bakıp sırıttı.

"Vay be," dedi. "Bu bayağı..."

Başımla onayladım. Bugün ne değişmişti bilmiyordum ama belki de evliliğimizi kurtaracak bir yol açılmıştı. Jay'i umursamıyor değildim fakat onunla bir geleceğimiz yoktu. Benim geleceğim iyi ya da kötü Nate'leydi.

"İyi ki dışarıdan söylüyoruz," dedim. "Yemek yapacak hâlim kalmadı."

Nate güldü. "Biliyorum."

"Bunu..." Gözlerimi gözlerine kenetledim. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"Kesinlikle."

Kocama sokuldum, o da kolunu omzuma doladı. Başımı göğsüne yasladım ve uzun zaman sonra ilk kez onun yanında kendimi huzurlu hissettim. Ayda bir kez seks yapıyorduk ama hiçbir zaman bu akşamki gibi olmuyordu. Genelde son derece sistematikti, tıpkı diş fırçalamak gibi.

Bu geceyse bana birlikte olmaya yeni başladığımız günleri çağrıştırmıştı.

"Bu arada," diye fısıldadı Nate saçlarıma doğru. "Bugün garip bir not aldım. Addie Severson'la acilen konuşman gerektiği yazıyordu. Her şey yolunda mı?"

Seks sonrası mutluluğuyla sarmalanmışken hakkında konuşmak istediğim son kişi Addie Severson'dı ama sorusunu cevapsız bırakmak kabalık olurdu. Hem o kızın ne yaptığını Nate'in de bilmesini istiyordum. Neler yapabileceğini öğrenmeliydi.

"Pek değil," dedim. "Sınavda kopya çekti."

Nate bir süre sessiz kaldı. "Nasıl kopya çekti?"

"Başka bir öğrencinin kâğıdına bakıyordu. Kendi gözlerimle gördüm. Sonra iki kâğıdı karşılaştırdım; cevaplar neredeyse bire bir aynıydı. Öbür çocuk çok başarılı bir öğrenci ama Addie'nin kendi başına bu kadar doğru yapması imkânsız."

"Vay canına. Peki, ne yapacaksın?"

"Müdüre gideceğim." Sabahı beklemem gerekecekti ancak bir öğrenci kopya çekerken yakalanırsa uygulanan prosedür buydu. "Higgins'e bildireceğim, o gerekeni yapar."

"Müdür ha." Nate başını iki yana salladı. "İşte bu sert olur. Gerçekten işi müdüre kadar götürmek zorunda mısın?"

"Evet. Kurallar böyle."

"Aslında," dedi düşünceli bir ifadeyle, beni kendine daha da bastırarak, "öyle çok alçakça bir şey yapmış sayılmaz. Önceden planlayarak soruları çalmamış yani. Sınav sırasında soruları nasıl çözeceğini bilemeyip paniklemiştir ki bu hissi iyi bilirim."

"*Kopya çekti*, Nate."

"Ama elinde kanıt yok, öyle değil mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Başka birinin kâğıdına baktığını gördüğünü söylüyorsun ama belki de bakmadı. Belki gerçekten sınava çalıştı. Kopya çektiğini itiraf etti mi?"

Esasında Addie, kopya çektiğini itiraf etmemişti. Ama Kyle'ın kâğıdına baktığını *görmüştüm*. Bunca yıllık tecrübeden sonra böyle şeyleri artık şak diye yakalayabiliyordum. Ayrıca o kız, kendi başına o puanı alacak seviyede değildi. Üstelik onunla konuştuğumda yüzünün aldığı hâli görmüştüm. "Pek sayılmaz."

"Zorlanıyor." Nate sıcak bedeniyle beni daha sıkı sarmaladı. "Hepimiz bu yollardan geçtik, Eve. Sen de lisede edebiyat dersinde zorlanırdın, hatta özel ders almıştın, unuttun mu?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Özünde doğruydu. "O zaman o da özel ders alsın. Kopya çekmek zorunda değil."

"Her öğrenci özel dersi karşılayamaz. Sen de biliyorsun ki Addie geçen yıl *çok* şey yaşadı."

Normalde böyle bir konuşma beni çileden çıkarırdı. Kopya çekmek neresinden tutarsanız tutun yanlıştı ve kocamın, başka bir öğrencinin kâğıdına bakmış birini savunması tam anlamıyla saçmalıktı. Bilhassa da onu Addie konusunda uyarmama rağmen gidip kızla bağ kurduğu için. Ama şimdi kollarındayken ne öfke duyabiliyordum ne de bir tepki gösterebiliyordum. Nate öğrencilerini gerçekten önemserdi ve bu yüzden ona kızamazdım. Aksine, ona âşık olmamın sebeplerinden biri de buydu.

"Peki, ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Eh," dedi, "aldığı notu geçerli sayamazsın tabii ama sıfır verir, üstüne de sert bir uyarıda bulunursan bir daha böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Hem bu ona kendine çekidüzen vermesi için gereken darbeyi de indirmiş olur."

"Öyle mi dersin?" Bazen Addie o kadar umutsuz vaka görünüyor ki...

"Kesinlikle." Alnıma bir öpücük kondurdu. "İçten içe hem onun hem de diğer öğrencilerinin başarılı olmasını istediğini biliyorum. Bence onun için en iyisi bu. Hayatını mahvetmek istemezsin, değil mi? Art'la olanlar yüzünden hâlâ öfkeli olsan bile. Onun suçu olmadığının farkındasın, değil mi?"

Farkında mıydım? Galiba haklıydı. Addie Severson son bir yılda çok şey yaşamıştı ve işin aslı, ben de ona biraz sert davranmıştım. Belki de sebebi, kendi akıl hocam onun yüzünden işini kaybettiği için öfkeli olmamdı.

"Peki," dedim. "Müdüre gitmeyeceğim. Dersten sonra onunla konuşup sıfır alacağını söyleyeceğim ama şikâyette bulunmayacağım."

"Doğru olanı yapıyorsun, Eve."

Beni bir kez daha başımdan öpüp yataktan kalktı ve banyoya gitti. Hemen ardından duşun sesini duydum, aynı anda komodinin üstündeki telefonum titredi. Elime aldığımda Snapflash'ten bir mesaj geldiğini gördüm:

Yarın gece seni görebilecek miyim?

Gözüm, suyun hâlâ şarıl şarıl aktığı banyonun kapısına kaydı. Uzun zamandır Nate'ten böyle bir tutku görmemiştim. Birçok bakımdan kesinlikle kusursuzdu. Tam da hayalini kurduğum gibiydi ve gelecekte buna benzer pek çok an yaşayabileceğimizden umutluydum.

Ama yine de içimi kemiren bir şey vardı.

Belki de biter bitmez Addie hakkında konuşmasından ve sonra da hemen duşa girmesinden rahatsız olmuştum.

Ama sonuç olarak mesele Nate değildi. Mesele, bu mesajlaşmanın öbür ucundaki adamdı. Kendi kocam doğum günümde bana bir kuru çiçek dahi vermemişken Jay, çektiği onca maddi sıkıntıya rağmen bana harika bir ayakkabı almıştı. Onun başka bir niyeti olup olmadığını hiç sorgulamak zorunda kalmamıştım. Beni ne kadar arzuladığını yüzünden anlayabiliyordum. Bu yüzden yalnızca bir dakika kadar tereddüt ettikten sonra cevabımı yazdım:

Orada olacağım

OTUZ DÖRT

ADDIE

Kenzie'nin beşe kadar antrenmanı vardı, hatta belki daha uzun sürerdi. Anne babası da o çok önemli işleri yüzünden geç saatlere kadar dönmeyeceklerdi.

Benimse yarın Müdür Higgins'in beni okuldan atıp atmayacağını beklemek dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Bisikletimi Kenzie'nin evinden bir blok ötede bir elektrik direğine zincirledim. Sırt çantamı da yanıma alarak büyük evine doğru yürümeye başladım. Kitaplarımın ağırlığı, çantamın askılarının omuzlarıma batmasına sebep oluyordu. Yine de kararlı adımlarla yürüyordum, sanki burada olmam gerekiyormuş gibi. Sanki Kenzie'nin arkadaşıymışım da onu ziyarete gelmişim gibi.

Hâlbuki gerçek bunun tam tersiydi.

Zile basıp ayak sesleri duymayı bekledim. Sonra emin olmak için bir daha bastım fakat beni karşılayan tek şey sessizlik oldu. Tam tahmin ettiğim gibi evde kimse yoktu. İçerisi tamamen boştu.

Çevredeki evlere göz attığımda hepsi Montgomerylerin evi kadar karanlık ve sessizdi. Kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra sessizce evin yan tarafından dolanıp yemyeşil arka bahçeye geçtim.

Arka kapıya ulaştığımda sırt çantamın küçük gözünden anahtarları çıkardım. Elmas işlemeli *Kenzie* anahtarlığını çoktan atmıştım ama anahtarları saklamıştım. Kenzie anahtarlarını kaybettiğinde kapının kilidini değiştirmeye karar vermiş olmaları elbette mümkündü. Öte yandan son derece güvenli bir mahallede oturuyorlardı. Belki de anne babası, anahtarlarını bir yerde düşürdüğünü varsayıp kilit değiştirme zahmetine girmeye değmeyeceğine karar vermişlerdi.

Neyse, birazdan öğrenecektik.

Halkada üç anahtar vardı ama biri diğerlerinden daha büyüktü ve ev anahtarına benziyordu. Derin bir nefes alıp anahtarı kilide yerleştirdim. İçimden ona kadar saydım, sonra anahtarı çevirdim.

Döndü.

Bir an durup havlayan köpek sesi duymayı bekledim ama hiçbir şey duymadım. Bunun üzerine anahtarı tamamen çevirdim, kapı kolunu döndürdüm ve kapıyı iterek açıp Montgomery ailesinin mutfağına girdim.

İçeri girer girmez ilk yaptığım şey, alarm sistemi var mı diye etrafa bakınmak oldu. O cihazlardan başka evlerde görmüştüm; eğer alarm varsa ve devre dışı bırakmazsam ya çalmaya başlardı ya da polise haber giderdi. İki türlüsünü de istemiyordum. Fakat evde alarm olduğuna dair herhangi bir işaret görünmüyordu.

Bu da onların aptallığıydı çünkü bu evin gerçekten alarma *ihtiyacı* vardı. Montgomerylerin evine girdiğim anda şaşkınlıktan dilim tutuldu. Açık plan bir evdi, ışıl ışıl parıldayan mutfaklarından baktığımda geniş oturma odasını ve orayı süsleyen pahalı mobilyaları görebiliyordum. Bizim ev yüz yılı aşkın bir süre önce inşa edilmişti ve iç tasarımının da o zamandan beri değişmediğine emindim. Doğduğumdan beri aynı buzdolabını kullanıyorduk ki içimden bir ses o buzdolabının hem beni hem de tanıdığım herkesi gömeceğini söylüyordu.

Spor ayakkabılarımı arka kapıda çıkardım çünkü halıları kar beyazdı ve mutfak zemininde birkaç iz bırakmıştım bile. Oturma odasından geçip halı kaplı merdivene yöneldim. Sonra basamakları çıkmaya başladım.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Hayatımda ilk defa kopya çekmem (ve yakalanmam) yeterince kötüydü. Şimdiyse, o olaydan sadece birkaç saat sonra, birinin evine gizlice giriyordum. Ama hepsi Kenzie'nin suçuydu. Gidip beni Bayan Bennett'a ispiyonlamak ya da dönemin başından beri yaptıklarını yapmak zorunda değildi. Bu yüzden de başına gelecekleri fazlasıyla *hak ediyordu.*

Üst kata ulaştığımda karşıma çıkan ilk oda banyo oldu. İçeri girip ışıl ışıl parıldayan beyaz eşyaları ve lavabonun kenarına dizilmiş rengârenk diş fırçalarını hayranlıkla inceledim. Aman Tanrım, klozette ısıtmalı kapak mı vardı? Acaba denesem garip olur muydu?

Muhtemelen olurdu.

Bir an için lavabonun üzerindeki aynada kendime baktım. Bu, Kenzie'nin her gün kendine baktığı aynaydı. Fakat o baktığında kusursuz elmacık kemikleri, masmavi gözler ve ipek gibi sarı saçlar görüyordu; benimki gibi çamur rengi gözler ve saçlar değil.

İşaret parmağımla ilaç dolabına dokunarak açtım. İçinin cilt ve saç bakım ürünleriyle dolu olması beni hiç şaşırtmadı. Üst rafta turuncu renkli birkaç ilaç şişesi vardı, ilkini alıp inceledim.

Ondansetron. Mide bulantısına karşı günde üç defa bir tablet yutulur.

Kenzie'nin neden mide bulantısı ilacı kullandığına kafa yoramadan şişeyi çevirdiğimde ilacın erkek kardeşine ait olduğunu gördüm. Tabii ya. Kenzie'nin midesi filan bulanmazdı. Hayatı boyunca hiç kusmamış bile olabilirdi.

Kenzie'nin yatak odasını bulmam uzun sürmedi. Üst katta birkaç oda vardı; biri kesinlikle ebeveyn yatak odasıydı, bir

diğeri büyük ihtimalle bir ergene, yani erkek kardeşine aitti, Kenzie'ninki de cibinlikli yatağı ve çalışma masanın üstündeki büyük pembe takı kutusuyla buradayım diyordu. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel genç odasıydı.

Kenzie'nin beyaz çalışma masasının deri sandalyesine oturdum. O kız her gün bu sandalyeye oturuyor, ödevini yapıyor ve ne kadar şanslı olduğunun farkına bile varmadan yaşıyordu.

Çalışma masasının üst çekmecesini açtım. Burada defterden yırtılmış bir kâğıt parçası vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Aklımdan çıkmıyorsun. Bu gece seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.* Öf, tam da görmek istediğim şeydi; Hudson'dan bir aşk mektubu. Hâlâ onun Kenzie'yle çıktığına inanamıyordum.

Hudson'la aramız hep garip olmuştu. Küçükken ona bayılırdım. Beyaza çalan sarı saçları ve coşkulu gülümsemesiyle çok tatlıydı ama ona hiç ilgi duymamıştım. İki çocuk nasıl vakit geçirirse öyle vakit geçirirdik; birlikte Nintendo oynar, ödev yapardık. Yazları onların bahçede top sektirir, en yakın markete gidip şeker alır ya da çitin altından sıvışıp bitişiklerindeki evin havuzunda yüzerdik.

Ama liseye geçtiğimizde Hudson birden boy atmıştı –hem de *bayağı* boy atmıştı– ve sonra ona farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. Kendimi, onu öpmenin nasıl bir his olacağına dair hayaller kurarken buluyordum. Dahası içimden bir ses onun da bana karşı aynı hisleri beslediğini söylüyordu.

En yakın arkadaşımın artık benimle konuşmaması Kenzie'nin suçu değildi elbette. Asıl sebep, babamla yaşadıklarım ve Hudson'ı yapmaya zorladığım şeydi. Yine de bu, onları birlikte görmenin canımı daha az yakacağı anlamına gelmiyordu.

Gözüm masanın üzerinde duran seramik bibloya takıldı. Açık mavi ve menekşe rengine boyanmış bir kuştu. Elime aldığımda altına kazınmış "KM" harflerini gördüm. Demek ki seramik dersinde yapmıştı ama bir profesyonelin elinden çıkmışa

benziyordu. Kenzie *seramikte* bile harikaydı. Ani bir dürtüyle kuşu yere fırlattığım gibi beş parçaya bölündü.

Odasında bir şey kırmanın bana kendimi daha iyi hissettireceğini sanmıştım ama *hiç* de öyle olmadı. Hatta tuhaftır ki Hudson'la birlikte olması beni eskisi kadar sinirlendirmiyordu. Hudson'ı hâlâ arkadaş olarak özlüyordum fakat artık kafamda birlikte olduğumu hayal ettiğim kişi o değildi.

Nathaniel Bennett'tı.

Bay Bennett'la aramızda bir şey olabileceğinden değildi tabii. Bunu düşünmek bile saçmaydı. Ama hiç aklımdan çıkmıyordu. Geceleri uykuya dalmadan önce gözümün önüne gülümsemesi, gülümserken gözlerinin her zamanki gibi kısılması geliyordu. Kopya çektiğimi öğrendiğini düşündükçe utançtan yerin dibine giriyordum. Şu hayatta onun hakkımda ne düşündüğünden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Deri sandalyeden kalkıp Kenzie'nin gardırobuna gittim. Tabii ki içinde kaybolacak kadar büyük bir dolabı vardı. Dolabı dolduran marka kıyafetleri inceledim. Hem güzel hem popüler olmasının yanı sıra okuldaki çocukların çoğundan daha zengindi. Hayat bazen çok adaletsiz olabiliyordu, öyle değil mi?

Dolaptan pembe bir bluz çıkardım. Kumaşı yumuşacıktı ve göğsüme tam oturacak kalıptaydı. Bedeni de bana bire bir uyuyordu. Bunu yanıma alırsam Kenzie'nin ruhu bile duymazdı. Dolabında abartısız beş milyon tane bluz vardı. Muhtemelen bu bluzu yıllardır giymemişti bile. Dolabını *ayıklamasına* yardım ederek ona iyilik yapmış olurdum. Hatta belki *biraz daha* yardım bile edebilirdim.

Tam diğer bluzlarına bakınırken alt kattan bir şangırtı geldi.

OTUZ BEŞ

ADDIE

Evde biri vardı.

Aman Tanrım, hapı yutmuştum. Kopya çekerken yakalandığımda başımın belaya girdiğini sanmıştım ama bu, ondan bin kat beter bir durumdu. Kopya yüzünden olabilecek en kötü şey okuldan atılmamdı ki o bile pek olası değildi.

Ama bu yaptığım resmen hırsızlığa giriyordu. Hapse gidebilirdim. Ya da çocuk ıslahevine. Çok ciddi bir suçtu.

Bunu neden yapmıştım ki? Aklımca Kenzie'den intikam alacaktım ama verdiğim tek zarar aptal bir seramik kuşu kırmak ve dolabını karıştırmak olmuştu. Bana yaptıkları yüzünden ondan gerçekten intikam alacak cesaretim yoktu.

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile olmadan öylece dikilip kalmıştım. Sesin alt kattan geldiği kesindi, bu yüzden aşağı inip Montgomerylerden biriyle karşı karşıya kalmak istemiyordum. Ama başka ne yapabilirdim?

Saklanabilirdim. Kenzie'nin dolabı beni ve futbol takımının yarısını alacak kadar büyüktü. Kendimi içine kilitler, aşağıdaki kişi gidene kadar bekledikten sonra çıkardım. Ama ya gelen Kenzie'yse? O zaman dolapta mahsur kalırdım ve beni eliyle koymuş gibi bulurdu.

Kenzie'nin evinde olmam yeterince kötüydü. Dolabında saklanırken yakalanmamsa tam bir felaket olurdu.

Hayır. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Anahtarları dolabın içine atıp Kenzie'nin odasından sessizce çıktım, bu sırada arka kapıdan hızlıca kaçabilir miyim diye düşünüyordum. Gelen Kenzie'yse yandım demekti. Ama anne babası ya da erkek kardeşiyse beni buraya Kenzie yollamış gibi davranabilirdim. Zaten öyle korkutucu göründüğüm filan da yoktu.

Merdiveni yavaşça inerken kalbim göğsümü yararcasına çarpıyordu. Her birkaç adımda bir durup kulak kabartıyordum. Çıt yoktu fakat o şangırtıyı duyduğumdan emindim. Hatta rüzgârdan ya da başka bir şeyden olamayacak kadar da gürültülüydü.

Tam ben eve gizlice girdiğim sırada gerçek bir hırsız da girmiş olabilir miydi?

Yok, bu çok da olası değildi.

Merdivenin sonuna ulaştım. Evde hâlâ ne bir ses ne de bir kıpırtı vardı. Her ne kadar az önce o sesi duymuş olsam da ev boş görünüyordu. Arka kapıya ulaşmak için merdivenin arkasından dolanarak mutfağa geçtim.

İşte o zaman gördüm.

Mutfakta kabarık tüylü, bembeyaz bir kedi vardı, bir sürahinin yanında dikiliyordu; sürahi muhtemelen tezgâhın üstündeydi ama şimdi yerde duruyordu. Kedi bana bakıp umursamazca miyavladı.

Kediymiş.

Yaşadığım rahatlamayla bütün vücudum gevşedi. Haneye tecavüzden yakalanıp ıslahevine gönderilmeyecektim. Evde kimse yoktu. Sadece şımarık bir kedi vardı.

Yine de risk almayacaktım. Spor ayakkabılarımı kaptığım gibi usulca arka kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım. Anahtarları Kenzie'nin dolabında bırakmıştım, böylece buraya tekrar gelmeye kalkışmayacaktım.

OTUZ ALTI

EVE

Ertesi gün Addie sınıfıma idama götürülüyormuş gibi bir ifadeyle girdi.

İster istemez hâline üzüldüm. Dersimde uzun zamandır zorlanıyordu ve ben de bunun farkındaydım. Belki de ona yardımcı olmak için çabalamayarak asıl ben yanlış yapmıştım. Geçmişte böyle zorlanan öğrencilerim olduğunda onlara özel ders için önerilerde bulunurdum. Bu yüzden şimdi makul bir ücret karşılığında ona özel ders verecek akranlarının listesini hazırlıyordum.

Dersin sonunda zil çalar çalmaz Addie'ye yanıma gelmesini işaret ettim. Pencereden atlamayı yeğlermiş gibi görünse de geldi.

"Addie," dedim.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri yaşlıydı.

"Bu konuyu müdüre taşımamaya karar verdim."

Gözleri kocaman açıldı. "Siz..."

"Sana sınavdan sıfır veriyorum." Bu darbe, sınıfı geçmesini neredeyse imkânsız kılacaktı, bu yüzden biraz insaflı olmaya karar verdim. "Özel ders alabileceğin öğrencilerin bir listesini hazırladım. İkinci sınava kadar notlarını önemli ölçüde yükseltirsen bu sınavı yok sayarım."

Listeyi ona uzattığımda Addie titreyen eliyle kâğıdı aldı. "Çok teşekkür ederim, Bayan Bennett. Gerçekten minnettarım."

Homurdandım çünkü Nate dün gece o kadar ikna edici konuşmasaydı şu anda onu Müdür Higgins'e götürüyor olurdum. Ama Nate haklıydı. Addie o hataya çaresizlikten düşmüştü ve önceden planlamış filan da değildi. Bu seferlik görmezden gelebilirdim. "Bir daha olursa..."

"Olmayacak." Yere kapanıp ayaklarımın altını öpmeye başlayacakmış gibi görünüyordu. "Yemin ederim. Kendime yeni bir sayfa açacağım."

"Güzel."

Bir anlık gaflete kapılmasını affetmeye razıydım fakat onunla arkadaş olacak değildim. Nate onda ışık gördüğü için şükretmeliydi zira Tanrı şahidim, ben göremiyordum.

Ayışığı Kitaplığı

OTUZ YEDİ

ADDIE

Kahvaltıda çok fazla nal şeklinde Lucky Charms[2] yemiş olmalıydım çünkü şansım inanılmaz yaver gidiyordu.

Önce Kenzie'nin evinden yakalanmadan çıkmayı başarmıştım.

Sonra Bayan Bennett, beni müdüre şikâyet etmemeye karar vermişti. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim ama bana karşı nazik davranmıştı. Gülümsememişti tabii –o kadarını beklemek abartı olurdu– ama bana uygun ücret isteyen birkaç hoca önermiş, dönem sonuna kadar kendimi toparlayabilirsem sınavdan aldığım sıfırı yok sayacağını söylemişti.

Şimdi de şiir dergisi toplantısındaydım ve Bay Bennett, son iki haftadır üzerinde çalıştığım yeni şiirimin bu sayıda yayımlanmaya değer olduğunu düşünüyordu. Bayan Bennett'ın ona her şeyi anlatacağından, onun da benden soğuyacağından korkmuştum ama belli ki anlatmamıştı çünkü Bay Bennett bana her zamanki gibi bakıyordu.

"Şu cümleye bayıldım," dedi. "*Her atışında kalbimin, kanı biraz daha çekiliyor.* Ne güçlü bir imge bu böyle."

---

2 Bir mısır gevreği markası. –*ç.n.*

Bizi dinliyor mu diye Lotus'a göz attım ama başka tarafa bakıyordu. Bay Bennett'ın, yarışmaya benim şiirimi göndermesine o kadar kızmıştı ki artık benimle konuşmuyordu bile. Arkadaşım olmak istemiyor gibiydi ki okulda en az benim kadar sevilmeyen tek kişi oydu, yani durumun ne kadar kötü olduğunu buradan anlayabilirdiniz.

Yansımalar toplantısı resmî olarak 16.30'da bitiyordu ancak derginin sadık üyeleri genelde beşe kadar kalırdı, böylece hem dergide yayımlanacak şiirlerden hem de genel olarak okuduğumuz şeylerden biraz daha konuşurduk. Lotus geride kalan son öğrenciydi, çantasını omzuna atıp veda bile etmeden sınıftan çıktı. Ben de peşinden gitmek üzereydim ki Bay Bennett bana seslendi.

"Addie," dedi. "Sen kal."

Ne söyleyeceğini merak ederek olduğum yerde durdum. Yanıma gelip sınıfın kapısını kapadığında merakım daha da arttı. Bay Bennett kaşlarını kaldırdı. "Eee, ne oldu? Eve sana ne dedi?"

Ona Bayan Bennett demek yerine Eve demesi tuhafıma gitmişti. Yani, tabii ki karısına yüzüne karşı Bayan Bennett demeyecekti ama benim yanımda öyle hitap etmesi daha doğru olurdu. Fakat bundan daha önemli bir şey vardı, o da Bay Bennett'ın olanları biliyor oluşuydu. Demek ki Bayan Bennett ona her şeyi anlatmıştı.

Tanrım, bu *çok* utanç vericiydi.

"Şey," dedim. "Bir şey... demedi."

Sesini alçalttı. "Sana yüklenmedi, değil mi? Müdüre gitmeyecek?"

Bir şey demeden başımı iki yana salladım.

Sevinmiş gibi başıyla onayladı. Kravatını çekerek gevşettiğinde göğsünün üst kısmındaki kıllar göründü. "Ona geçen yıl yaşadığın zorlukları anlattım. Durumu telafi edebilmen için sana bir şans vermesini söyledim."

İşte o zaman her şey anlam kazandı. Bayan Bennett'ın neden birdenbire yumuşadığını merak etmiştim. Meğer sebebi *Bay Bennett*'mış. Ona müdüre gitmemesini o *söylemiş*.

"Bana yardım ettiniz," dedim.

"Elbette yardım ettim, Addie." Gülümsediğinde gözleri her zamanki gibi kısıldı. "En sevdiğim öğrencimin okuldan atılmasına göz yumamazdım. Sana arka çıkmam gerekiyordu."

Başım dönüyordu. Bay Bennett ne yaptığımı biliyor, buna rağmen benden nefret etmiyordu. Dahası ben onun *en sevdiği öğrencisiydim*. Şimdi sevinçten ağlayacaktım.

"Teşekkür ederim," dedim güçlükle konuşarak. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi. "Ben sadece doğru olanı yaptım."

O an hissettiklerim öylesine yoğun, öylesine kuvvetliydi ki kendimi tutamayıp Bay Bennett'ın boynuna atladım. Gözlerim yaşlarla dolarken ona sımsıkı sarıldım. Çocukluğumdakileri saymazsak babama hiç sarılmamıştım, hatta Bay Tuttle'a bile sarılmamıştım. Kendimi bildim bileli kimseye bu kadar minnet duymamıştım. Bay Bennett bana inanmıştı. Bana arka çıkmıştı.

O da bana sarıldı, ben ona sımsıkı tutunduğumda bile beni kendinden uzaklaştırmadı. Kucaklaşmamız düşündüğümden uzun sürüyordu ama onu bırakmak istemiyordum, o da bundan rahatsız görünmüyordu. Fakat sonra uyluğumda bir sertlik hissettim. Sanki tuvalet kâğıdı rulosu gibi bir şeydi.

Aman Tanrım. Yoksa bu?..

Dehşet içinde öğretmenimden uzaklaştım. Yanıldığımı umut ediyordum ama gözüm aşağı kaydığında Bay Bennett'ın pantolonundaki şişkinliği açıkça gördüm. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da durumu fark etmiş, utançtan yerin dibine girmişti.

"Çok özür dilerim, Addie!" dedi. Arkasına dönüp ereksiyonunu gizlemeye çalıştı ama artık çok geçti. "Bu tamamen... Kabul edilemez. Gerçekten çok özür dilerim."

"Evet," dedim kısık sesle.

"Bu bir bahane değil," diye fısıldadı, "ama eşimle aramızda... Artık hiçbir ortak noktamız kalmadı. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sonra seni tanıdım ve... hayatımda ilk kez biriyle gerçekten bağ kurduğumu hissettim." Gözlerini yerden kaldırıp bana baktığında yüzü kıpkırmızıydı. Bu hâliyle bile çok yakışıklı görünüyordu. "Ama bu bir bahane değil. *Değil* tabii. Gerçekten çok özür dilerim."

Keşke özür dilemeyi bıraksaydı. "Tamam," dedim.

"Gitmelisin," dedi.

Söylediğini yaptım. Çantamı alıp sınıftan sessizce çıktım ama kafamın içi allak bullaktı. Loş koridorda yürürken olanlara anlam vermeye çalıştım.

Bay Bennett okulun en seksi öğretmeniydi. Bunu herkes biliyordu. Seviştiklerinden emin olduğum yetişkin bir kadınla evliydi. Ama her nedense ona sarıldığımda tahrik olmuştu. *Benim* yüzümden. Sonra da bana, hayatında bağ kurduğu ilk kişi olduğumu söylemişti.

İşin garibi, ben de tam olarak onun gibi hissediyordum.

Koridorun ortasında durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama şu an buradan gidemezdim. Az önce olanları anlamam gerekiyordu. Bunu ikimize de borçluyum.

Geri dönüp sınıfa doğru yürüdüm. Artık okulda kimse kalmamıştı. Sahada hâlâ birkaç takım vardı ama bütün kulüp toplantıları bitmişti. Bay Bennett masasında oturuyordu, başını kaldırıp bana o yumuşak kahverengi gözleriyle baktığında sanki okulda sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Tüm *dünyada.*

"Merhaba," dedim.

"Addie." Kaşlarını çattı. "Bu konuda daha fazla konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Dediğim gibi, inanılmaz derecede üzgünüm."

"Ama ben konuşmak *istiyorum.*"

Bay Bennett ayağa kalktı. Ereksiyonu hâlâ yerli yerinde duruyordu. Sınıfın öbür ucundan bana uzun uzun baktıktan sonra, "Kapıyı kapat," diye emretti.

Dediğini yaptım.

Sonra yanına gidip tam karşısında durdum. Benden yaklaşık yarım baş daha uzundu ve ona bakmak için başımı geriye yatırmam gerekiyordu. Dudakları ıslaktı. Hudson'a karşı içimde bazı kıpırtılar hissettiğim olmuştu ama hiç böyle hissetmemiştim. Şu an hormonlarım tavan yapmış durumdaydı.

"Sana direnmeye çalışıyorum," diye mırıldandı. "Ne kadar çaba sarf ettiğimi bilemezsin."

"O zaman direnme."

İlk hamleyi yapması gerekenin ben olacağımı düşünmüştüm, bu yüzden Bay Bennett dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında şok oldum. İlk kez bir erkekle, daha doğrusu bir *adamla* öpüşüyordum. Başta sadece dudakları benimkilerin üzerindeydi. Ama birkaç saniye sonra dilini ağzıma soktu. İnsanların dilleriyle öpüştüğünü biliyordum ama bunun nasıl bir his olacağını hiç hayal etmemiştim. İlk önce çok garip geldi, sanki yabancı bir nesne içime sızıyormuş gibiydi ve bundan hoşlandığımdan emin olamadım. Neredeyse geri çekilecektim fakat beni sımsıkı tutuyor, vücuduna bastırıyordu, hem geri çekilmek eziklik olurdu. Bay Bennett büyük hayal kırıklığına uğrardı.

Derken birkaç saniye sonra vücudum karıncalanmaya başladı. Ve bu... inanılmaz bir şeydi. Bütün vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, sanki içimde bir patlama olmuştu. Hiç bitmemesini istiyordum ama Bay Bennett geri çekildi.

"Yanlış yapıyoruz," dedi.

Bu lafı beni kızdırdı. Evet, o benim öğretmenimdi, yaşça benden çok büyüktü ve evliydi. Tamam, böyle söyleyince kulağa kötü geliyordu. Ama aynı zamanda aramızda bir bağ vardı. İki insan böyle bir bağ kurduğunda, koşullar ne olursa olsun o

konuda bir şey yapma *yükümlülükleri* yok muydu? "Ben yanlış olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Yanlış." Kaşlarını çattı. "Ama sana karşı koyamıyorum. Elim kolum bağlı."

Sana karşı koyamıyorum. Elim kolum bağlı.

Tek korkum yakalanma ihtimalimizdi. Bay Tuttle'ın başına gelenler ortadaydı ki onunla böyle bir şey yaşamamıştım bile. Ama belki de aradaki fark buydu. Bay Tuttle ve ben yanlış bir şey yapmıyorduk, bu yüzden dikkatli değildik. Oysa Bay Bennett ve ben dikkatli olacaktık.

Bay Bennett aklımı okumuş gibi endişeyle kapıya baktı. "Bunu burada yapmamalıyız."

"Ben bir yer biliyorum."

Şaşırmış görünse de itaatkâr biçimde peşime takıldı ve birlikte sınıftan çıktık. Okulda, iki kişinin baş başa kalabileceği bir yer vardı. Geçen yıl seçmeli olarak fotoğrafçılık dersi almıştım, ders tamamen bilgisayarda işleniyordu ama eskiden öyle değildi. Sınıfın yanında, çocukların fotoğraf banyo etmek için kullandıkları bir karanlık oda vardı fakat artık geniş bir lavaboyla eski kimyasalların olduğu küçük, boş bir odadan ibaret kalmıştı. Belki ileride bir gün başka bir şey için kullanılırdı ancak şimdilik mini bir mahremiyet alanıydı.

Kapıyı arkamızdan kapadım.

"Sen gerçekten bambaşka bir şeysin, Addie," dedi nefes nefese.

Kravatını gevşetip yaka düğmesini açtığında kalbim tekledi. Gömleğini çıkarmayacaktı, değil mi? Düşüncesi bile beni tedirgin etmişti ama neyse ki ilk düğmeden sonra devamını getirmedi.

"Odayı beğenmenize sevindim, Bay Bennett," dedim.

Sırıttı. "Buradayken bana Bay Bennett demene gerek yok."

"Ah." Kendimi aptal gibi hissediyordum. Karanlık odada öpüşeceksek ona Bay Bennett dememeliydim tabii ki. "Nat-

haniel mı diyeyim?" İlk adını söylemek çok garip geliyordu. Onu öptükten sonra bile "Bay Bennett" demek daha doğaldı.

Sırıttı. "Çoğu insan bana Nate der. Ama sana kalmış."

"Ben Nathaniel'ı seviyorum," dedim düşünceli bir edayla.

"Tamam," dedi. "Peki ya sen? Adeline'ı mı tercih edersin?" Gülümsemesi genişledi. "Tatlı Adeline..."

Adeline isminden oldum olası nefret etmiştim ama onun ağzından duymak hoşuma gitti. *Tatlı Adeline...*

Ama aslında bu doğru değildi, öyle değil mi? Bu odada yaptığımız şeyin tatlı bir yanı yoktu. "Addie'yi tercih ederim."

"Nasıl istersen." Başıyla beni işaret etti. "Sınıftayken o... o senin ilk öpücüğün müydü?"

Yüzümü ateş bastı. Deneyimsiz olduğumu düşünmesi hoşuma gitmemişti ama ona yalan söylemek istemiyordum. İçimden bir ses yalan söylediğimde anladığını söylüyordu.

"Sadece başta biraz gergin gibiydin," diye ekledi çabucak.

Gerçekten mi? Esasen haklı olsa da duymak istediğim şey bu *değildi*. "Kötü müydüm?"

"Hayır. *Hayır*. Harikaydın." Başını iki yana salladı. "Ayrıca ilk öpücüğün olup olmaması önemli değil. Bunu sorduğumu unut. Ben sadece... kendimi kötü hissediyorum. İstemediğin bir şey yapmanı istemem."

Çenemi kaldırdım. "İstiyorum."

Bir an için cevabımı düşündü. Sonra beni banyo edilen fotoğrafların koyulduğu masaya doğru itti ve tekrar öptü.

OTUZ SEKİZ

ADDIE

Sonraki kırk dakikayı karanlık odada geçirmemizin ardından Bay Bennett –yani Nathaniel– beni eve bıraktı. Bu biraz riskli bir hamleydi ama beni eve bırakmazsa geç kalacaktım ve annem vardiyasından döndüğünde beni evde bulamazsa çılgına dönerdi. Yani bu, almamız gereken bir riskti.

Eve dönerken karanlık odada yaşadıklarımız aklımdan çıkmıyordu. Bay Bennett'ın –yani Nathaniel'ın– bana dokunuşu. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin vücudumdaki her bir siniri alevlendirişi. Hâlbuki tek yaptığımız öpüşmekti. Daha fazlasını yapmaya çalışmamıştı bile. Yapmayacağını söylemişti. Onunla yapmayı hayal ettiğim tek şey buydu.

İşte o kadar tatlı biriydi. Öpüşmekten öteye gitmememiz umurunda değildi. Sadece benimle olmak istiyordu çünkü aramızda bir bağ vardı.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda uzanıp elimi tuttu. Bana gergin bir bakış atıp, "Sorun yok, değil mi?" dedi.

Olmadığını göstermek için elini sıktım. "Yok."

Omuzları gevşedi. "Kusura bakma, bu... Benim için yeni bir durum. Dürüst olmak gerekirse kendimi kötü biri gibi hissediyorum. Ben senin öğretmeninim..."

"İlk adımı atan bendim," diye hatırlattım. "Sen bana gitmemi söylemiştin."

İç geçirdi ve gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Eve'le evlendim çünkü benden yuva kurmam bekleniyordu. Daha önce gerçekten özel biriyle tanışmamıştım. Artık otuz sekiz yaşındayım ve ruh eşimi buldum ama o daha on altı yaşında." Yüzünü buruşturdu. "Evren ne kadar acımasız böyle?"

Az önce bana ruh eşim demişti. Bu çok çılgıncaydı çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ama o söylemeseydi hayal âleminde yaşadığımı düşünürdüm. "İnsan kiminle bağ kuracağını seçemiyor. Öyle değil mi?"

"Keşke herkes senin gibi düşünse. Ama anlamayacaklar."

Haklıydı. Biri bizi öğrenirse öğretmenlikten kovulurdu. Eminim benim hayatım da daha kötüye giderdi. "Kimseye söylemem."

"Hayatımdaki varlığının beni ne kadar değiştirdiğini bilemezsin," dedi. "Senden önce tamamen tıkanmış hâldeydim. Ama şimdi yeniden şiir yazıyorum! Uzun zaman sonra ilk defa."

Bu inanılmazdı. Özellikle de tek yapmak istediğimin, Nathaniel Bennett hakkında şiirler yazmak olduğu düşünülünce. Bütün bir defteri, gözlerinin etrafındaki çizgilerin kırışmasıyla ilgili dizelerle doldurmak istiyordum. "Bana şiirlerinden birini gösterir misin?"

"Bundan daha çok istediğim bir şey yok." Gülümsedi. "Eve... şiirlerime ilgi duymuyor. Hiç duymadı. Onunla her şey pratik olmak zorunda ve şiirin vakit kaybı olduğunu düşünüyor."

Bayan Bennett'ı hiçbir zaman sevmemiştim ama şimdi neredeyse ondan nefret ediyordum. Nathaniel şiir seviyordu, nasıl bir eş bunu desteklemezdi ki?

Nathaniel evimden bir blok ötede kaldırıma yanaştı. "Daha fazla yaklaşmasam iyi olur."

Haklı olduğunu bilerek başımla onayladım. Saklanmak zorunda olmamızdan nefret ediyordum ama bunun heyecan verici bir yanı da yok değildi. "Evet."

"Addie..." Yüzüme dokunmak için uzandı ama son anda elini geri çekti. "Bizi kimseye anlatamazsın. Kimseye. Ne annene ne de arkadaşlarına. Hiç kimseye."

"Anlatmayacağım."

"Ciddiyim." Arabasını dolduran gölgelerin arasından bana baktı. "Bütün kariyerim senin ellerinde. Sana güveniyorum."

Yolda elini elimden çekmişti, şimdi uzanıp ben onun elini tuttum. "Bana güvenebilirsin."

Beni öpmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum fakat ikimiz de etraf karanlık olsa dahi sokağın ortasında, arabada öpüşmememiz gerektiğini biliyorduk. Karanlık odada dilediğimizi yapabilirdik ama hepsi buydu. Başka her yer çok tehlikeliydi.

Ancak belki de her zaman böyle olmazdı. Belki gelecekte birlikte olabilirdik.

OTUZ DOKUZ

EVE

Nate eve geldiğinde kanepede oturmuş, sınav kâğıtlarını okuyordum.

Kapının kapanma sesini duydum ve bir saniye sonra Nate karşımda dikiliyordu. "Selam," dedi.

"Selam." Ona hafifçe gülümsedikten sonra tekrar kâğıtlara döndüm. Bir saat içinde Jay'le buluşmaya gidecektim, o zamana kadar kâğıtların büyük kısmını okumayı umuyordum. "Bu akşam dışarı çıkacağımı unutma."

Nate gelip yanıma oturdu. Gülümsedi, gülümsediğinde âdeta insanın gözünü kamaştırıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sınav kâğıtlarını okuyorum."

Kâğıtları elimden aldı. "Ara vermek ister misin?"

"Ne?"

Ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım, ta ki yüzündeki ifadeyi görene kadar. Sınav kâğıtlarımı sehpanın üstüne attı ve beni tuttuğu gibi kanepeye yatırdı. Dudaklarını benimkine bastırıp sertçe öptü.

"Dur!" Altından kalkmaya çalıştım. "Nate, işim var!"

"Eee, ne olmuş?" İtirazımı başka bir öpücükle susturdu. "Sonra yaparsın."

Bu gerçekten çılgıncaydı. Normalde yılda en fazla on, on iki kez birlikte olurduk ama şimdi iki gün üst üste beni istiyordu. Üstelik davranışları da bir tuhaftı. Sanki bana *açlık* duyuyordu; üzerimdeki kıyafetleri yırtıp atmak ister gibi bir hâli vardı ki bu hiç onluk bir şey değildi. Yıllardır onu bu kadar tutkulu görmemiştim.

Neler olduğunu anlamıyordum. Yoksa beyninde tümör mü vardı? Zira aklıma başka bir açıklama gelmiyordu.

Bu gece için başka planlarım olmasaydı muhtemelen onunla yatak odasına giderdim. Ama doğrusu Jay'le buluşmayı dört gözle bekliyordum. İptal etmek istemiyordum, her ne kadar daha önce hiç böyle bir ikilemde kalmamış olsam da.

"Nate." Onu üzerimden ittim. "Bunu... başka zaman yapsak olur mu? Dışarı çıkmadan önce şu kâğıtları bitirmek istiyorum..."

"Ciddi misin?"

"Evet!"

Kollarından sıyrılmama izin verirken bana şaşkın şaşkın baktı. "Seni hiç anlamıyorum, Eve. Sürekli yeterince birlikte olmadığımızdan şikâyet ediyorsun, ben birlikte olmak istediğimde de sen beni itiyorsun."

"Nate..."

"Neyse, boş ver." Dudaklarını büzerek üzerimden kalktı. "Kendi işimi kendim hallederim."

Kanepeden kalkıp arkasından seslendim ama Nate çoktan yukarı çıkmıştı. Yatak odasının kapısı çarptığında bu kez şaşkın şaşkın bakan bendim.

Az önce ne olmuştu?

KIRK
ADDIE

Yansımalar toplantıları günün en sevdiğim kısmıyken şimdi tek istediğim bir an önce bitmesiydi çünkü böylelikle Nathaniel'la karanlık odaya gidebilecektik.

"Bu şiir," dedi Lotus bana, "fazla... vıcık vıcık."

"Vıcık vıcık mı?" diye tekrarladım. Bahsettiği şiir, Nathaniel'ı düşünerek yazdığım şiirdi. Bir aşk şiiriydi ama bana o kadar da *vıcık vıcık* gelmemişti.

Gözlerin kahverengi
tıpkı dalından yeni kopmuş
sonbahar yaprakları gibi
kollarında olmak için tutuşuyor yüreğim
sisli gecelerde
Her gün seni görüyorum
Ama olamadığımda
seninle
sığınmak istiyorum göğsüne
Sana olan aşkım
kara delik gibi
O kadar derin ki
Düşüyorum ebedi

"Evet," dedi Lotus burun kıvırarak. "Yani şuna bak: *Sana olan aşkım kara delik gibi.* Ciddi olamazsın, Addie. Sanki âşık bir ergen yazmış gibi. Normalde böyle zırvalar yazmazsın."

Utanç içinde şiiri elinden aldım. O âna kadar Nathaniel'a göstermeyi planlıyordum ama artık emin değildim. Onun tabiriyle vıcık vıcık olduğunu düşünmemiştim. Âşık bir ergen gibi yazdığımı düşünmemiştim. Fakat Lotus bu işlerden anlıyordu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "Yazar olmak istiyorsan alınganlığı bir tarafa bırakmalısın. İnsanlar sana bundan çok daha ağırını söyleyecekler."

"Evet..." Sınıfın öbür ucuna, başka bir öğrenciyle konuşan Nathaniel'a baktım. Onu izlediğimi fark edince belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım haklısın."

Lotus kol saatine bakıp 16.30 olduğunu söyledi. Toplantı bitmek üzereydi. Tanrı'ya şükür. "Baksana," dedi. "Gidip pizza yiyelim mi?"

Bu, Lotus'un bana uzattığı ilk zeytin dalıydı. Ama tutmak istemiyordum. Lotus'la arkadaş olmak Nathaniel'la görüşmemi zorlaştırırdı. Oysa hiçbir arkadaşlık ilişkimizi tehlikeye atmaya değmezdi.

"Akşam yemeğinde evde olmam gerek," dedim.

"Ah, peki." Lotus biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ki bu beni şaşırttı. Benden nefret ettiğini sanıyordum. "O zaman hadi çıkalım."

Çantasını alıp omzuna astı ve beni bekledi. Fakat ben onunla çıkamazdım. Nathaniel'la olma fırsatını kaçırmak istemiyordum.

"Aslında," dedim, "Bay Bennett'la acil bir şey konuşmam gerek. Belki sonra sana yetişirim."

Lotus bana garip bir bakış attıysa da üstelemedi. Zaten benimle arkadaş olmaya çok da hevesli değildi.

Lotus gittikten sonra sınıfta durmadım. Çıkıp doğruca karanlık odaya gittim. Sonuçta içeriye birlikte girersek şüphe çekerdi.

Nathaniel'ı beklerken bluzumdaki kırışıklıkları düzelttim ve saçımı ellerimle taradım. Buraya son gelişimizde –üçüncü gelişimizdi– bluzumu çıkarmıştım ama sütyenim yüzünden biraz utanmıştım. Ten rengi, sıradan, işlevsel bir parçaydı; seksi olmanın yanından bile geçmiyordu. Keşke üstümü çıkardığımda onu dantelli, sevimli bir sütyenle karşılayabilseydim ama öyle bir sütyenim yoktu. Annemden bana öyle bir şey almasını da isteyemezdim. Bunu söylediğim anda beni eve hapsederdi.

Çoğunlukla yalnızca öpüşüyorduk ve memelerime dokunuyordu. Onun dışında sadece konuşuyorduk, bazen de bana şiir okuyordu. En sevdiği şiir olan *Kuzgun* da dâhil pek çoğunu ezbere biliyordu. Bana karşı inanılmaz sabırlıydı ve sürekli yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığımızı söylüyordu. Sadece benimle olmak istiyordu. Hiç seks yapmasak da sorun olmayacağını söylemişti. Muhtemelen bir gün yapardık ama bu kadar sabırlı olmasını seviyordum.

Beklerken kot pantolonumun cebindeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda Snapflash uygulaması üzerinden mesaj geldiğini gördüm. Pek çok çocuk bu uygulamayı aileleri mesajlarını okumasın diye kullanırdı ama ben sadece bir kişiyle iletişim kurmak için kullanıyordum: Nathaniel. Bu onun fikriydi çünkü gelen mesajlar altmış saniye sonra siliniyordu. Bizim için iletişim kurmanın en güvenli yolu buydu.

Bana gönderdiği mesajı okudum:

İşim bitmek üzere. İki dakikaya oradayım.

Ekrandan kaybolana kadar mesaja baktım. Bana mesaj göndermesine bayılıyordum. Her seferinde altmış saniye boyunca tekrar tekrar okuyordum.

Mesaj silindikten sonra Nathaniel'a yazdığım şiiri çıkarıp bir kez daha okudum. Lotus vıcık vıcık olduğunu söylemişti ama bence öyle değildi. Nathaniel'a duyduğum aşk gerçekten de dibi olmayan bir kara delik gibiydi. Lotus anlamıyordu çünkü o hiç âşık olmamıştı. Aslında onun için üzülüyordum.

Karanlık odanın kapısı aralanınca Nathaniel'ı her gördüğümde olduğu gibi heyecana kapıldım. Ancak burada daha da heyecanlanıyordum çünkü bana dokunacağını biliyordum. Ayrıca beni gördüğünde yüzünün aydınlanmasına bayılıyordum.

"Addie," dedi nefes nefese. "Benim tatlı Adeline'ım."

"Merhaba." Garip ama Nathaniel buraya her geldiğinde çekingenleşiyordum. Alışmam birkaç dakikamı alıyordu. "Nasılsın?"

"Burada olduğum için çok iyiyim." Aramızdaki kısa mesafeyi kapadığı gibi dudaklarıma yapıştı. Neyse ki *o* çekingen değildi. "Ayrıca sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Loş ışıkta yanakları renklendi. "Sana bir şiir yazdım."

Nefesim kesildi. Bana şiir mi yazmıştı? Bu nasıl olabilirdi? Ben erkeklerin, hakkında şiirler yazdığı kızlardan değildim. Ama ciddiydi. Nathaniel Bennett bana şiir yazmıştı.

Mutluluktan bayılacaktım.

"Duymak ister misin?" diye sordu, şimdi o da utanmıştı.

Başımla onayladım. "Çok isterim."

Cebinden defterden yırtılmış bir kâğıt parçası çıkardı. Artık el yazısını tanıyordum ve sayfadaki yazıları görebiliyordum. Bana özel kelimeleri. O mısraları okurken onu cankulağıyla dinledim:

Hayatım neredeyse kayıp gitmişti
ellerimden
Sonra o
Gencecik ve diri

Yumuşacık elleri
Al al benzi
Gösterdi bana kendimi
Kiraz dudaklarıyla
Nefesimi kesti
Bana yeniden hayat verdi

Son dizeyi bitirdiğinde benim de nefesim kesilmişti. Bu çok güzel bir şiirdi. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yazmamıştı. Hudson arkadaşımdı ama şair değildi. Aramızda bir şey olsaydı bile o bana asla böyle bir şey yazmazdı.

"Bayıldım," diye fısıldadım. "Çok ama çok sevdim."

"Ciddiyim," dedi usulca. "Bana yeniden hayat verdin. Seninle tanışmadan önce dünyamın ne kadar kasvetli olduğunu bilemezsin."

Parmakları benimkilere kenetlendi ve bir an için öylece durup birbirimize baktık. Güzel dizelerini duyduktan sonra benim yazdığım şiiri ona gösteremezdim. Onunkine kıyasla çok basit ve çocukçaydı. Üzerinde çalışmaya devam etmem gerekecekti. Ta ki ona layık bir şey çıkarana kadar.

"Hep seni düşünüyorum." Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen de beni düşünüyor musun?"

"Her saniye," diye dürüstçe cevap verdim.

Beni tekrar öptü ve bluzumu çıkarmaya koyuldu. Bunu geçen sefer de yapmıştı, o yüzden bekliyordum. Ama beklemediğim şey, kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışmasıydı. Bir adım geri çekilip özür dilercesine gülümsedim fakat bana bakmıyordu, tamamen kotumu çıkarmaya odaklanmıştı. Bir adım daha geri çekildim ve bu sefer arkamdaki masaya çarptım, artık gidecek yerim kalmamıştı. Nathaniel düğmeyi açmayı başarıp ardından fermuarı indirince nefesim kesildi.

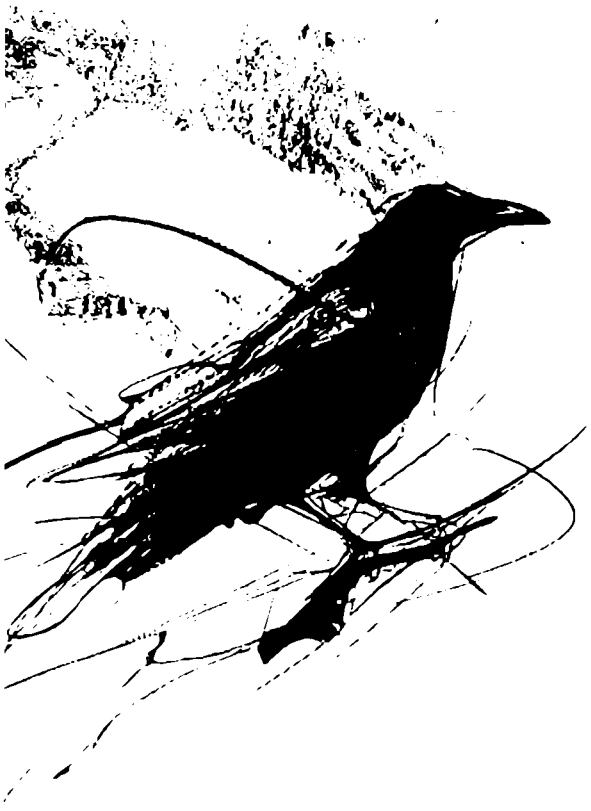
Başını kaldırıp bana baktı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın, Addie."

Kot pantolonumu ve ardından külotumu indirirken nefesimi tutmaya devam ettim. Ama ona durmasını söylemedim çünkü... nasıl söyleyebilirdim ki? Evet, bana seksi önemsemediğini söylemişti ancak bunun doğru olamayacağını biliyordum. O kadar da aptal değildim.

O öğleden sonra karanlık odada bekâretimi Nathaniel'a kaybederken içimden bana yazdığı şiiri tekrar tekrar okudum.

Hayatım neredeyse kayıp gitmişti
ellerimden
Sonra o
Gencecik ve diri
Yumuşacık elleri
Al al benzi
Gösterdi bana kendimi
Kiraz dudaklarıyla
Nefesimi kesti
Bana yeniden hayat verdi

Ayışığı Kitaplığı

KIRK BİR

ADDIE

Edebiyat en sevdiğim ders olmasına rağmen dikkatimi vermek gittikçe zorlaşıyordu.

Sınıfta Bay Bennett demek zorunda kaldığım Nathaniel'a baktığımda tek düşünebildiğim, bana dokunduğunda hissettiklerimdi. Karanlık odada yalnız kalabileceğimiz âna kadar saniyeleri sayıyordum.

Eskiden sınıfta Nathaniel bana gülümser ya da göz kırpardı. Bu da bana, özel olduğumu düşündüğünü hissettirirdi. Artık bunu yapmıyordu ve nedenini anlasam da başka kızlara göz kırpması ya da gülümsemesi beni delirtiyordu. Şimdilerde okul saatleri içinde neredeyse hiç iletişim kurmuyorduk. Bana söylemek istediği bir şey olduğunda Snapflash üzerinden mesaj atıyordu.

Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Birlikte karanlık odaya gitmeye başlayalı üç haftadan fazla oluyordu ve neredeyse her gün gidiyorduk. Nathaniel okul gazetesinde çalıştığı günlerde kütüphaneye gidip ödevlerimi yaparak işinin bitmesini bekliyordum. Gazeteye katılmak istemiştim ama Nathaniel bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyerek karşı çıkmıştı.

Başkalarının yanında birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek ilişkimizin fark edilme ihtimalinin o kadar artacağını söylemişti.

Karanlık odada ilk kez sevişmemizin ardından oraya her gidişimizde sevişmiştik. Odaya girdiğimiz anda yaptığı ilk şey beni öpmek ve pantolonumu indirmek oluyordu, öyle ki bazen birbirimize iki kelime bile etmezdik. Sadece öpüşeceğimizi düşünmek aptallıktı. Sevişmemiz onu çok mutlu ediyordu. Benim de hoşuma gidiyordu ama beni asıl onun bundan bu kadar zevk alması mutlu ediyordu. Bayan Bennett'la artık seks yapmadıklarını söylemişti. Uzun zamandır yapmamışlardı.

Edebiyat dersinde oturmuş, derse odaklanmaya çalışırken hoparlörden bir anons geldi. Konuşan Müdür Higgins'ti.

"Dikkat dikkat!" dedi. "Massachusetts Şiir Ödülü'nü lisemizden bir öğrenci kazandı, ben de kendisine tebriklerimi sunmak istiyorum..."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken oturduğum yerde doğruldum. Bu, Nathaniel'ın benim şiirimi gönderdiği yarışmaydı. Onca şiir arasından benimkini seçtiği yarışma. Sadece bir şiir gönderme hakkı vardı, yani kazanan bizim okuldan olduğuna göre o zaman ben kazanmıştım. Eyalet çapında, son derece prestijli bir şiir yarışmasını kazanmıştım!

Müdür konuşmasına devam ederek, "Tebrikler, Mary Pickering!" dedi.

Ne?

Mary Pickering mi? *Lotus*'tu bu. İyi de Nathaniel yarışmaya Lotus'un şiirini göndermemişti ki. Zaten Lotus da bu yüzden bana tavır almıştı ya. Dolayısıyla anlamıyordum. Nathaniel onun şiirini yarışmaya bile göndermemişken nasıl o kazanabilirdi?

Nathaniel'a baktım ama o başka tarafa bakıyordu. Sanki benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Daha önce odaklanamıyorsam şimdi hiç odaklanamıyordum. Olanları aklım almıyordu. Nathaniel yarışmaya benim şiirimi gönderdiğini *söylemişti*. Yalan mıydı?

Hayır, Nathaniel bana asla yalan söylemezdi. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk. Ama aklıma başka bir açıklama gelmiyordu.

Zil çaldıktan sonra onunla konuşmaya çalıştım fakat arkasına bakmadan sınıftan çıktı, bense geride kaldım, başım hâlâ fıldır fıldır dönüyordu. Okul gazetesiyle işi bittikten sonra buluşacaktık ancak o kadar bekleyemezdim. Telefonumu çıkarıp Snapflash üzerinden ona mesaj attım:

Neyse ki kısa sürede cevap verdi:

Söz veriyorum, buluştuğumuzda her şeyi açıklayacağım.

Ekrandaki belirsiz kelimelere bakakaldım. Hiç değilse açıklama yapması gerektiğini kabul ediyordu.

Üstüne üstlük karanlık odadaki buluşmamıza yirmi dakika geç kalmıştı. Odada onu bekliyor, her geçen saniye biraz daha geriliyordum, öyle ki nihayet kapı açıldığında yerimden sıçradım.

"Addie." Ellerimden tutup beni kendine çekti. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bugün bitmek bilmedi."

Bana dokunduğunda genellikle kollarında pelteye dönüşürdüm ama bu sefer direndim. Ona çok kızgındım. Bana bir açıklama borçluydu. "Şu şiir yarışmasında ne oldu, Nathaniel? Hani benim şiirimi göndermiştin?"

"İnanılmaz derecede üzgünüm." Başını öne eğdi. "İlk tercihim olduğunu bilmelisin. Şiirine bayıldım ve bence rahatlıkla kazanırdın. Ama Lotus müdüre gidip yarışmaya her yıl son sınıf öğrencileri katılırken benim bir üçüncü sınıf öğrencisinin şiirini seçtiğimi söylemiş. Senin için mücadele etmek istediysem de sana olan hislerimden dolayı bunun bir çıkar çatışması olabile-

ceğinden korktum. Hem sen gelecek yıl yarışmaya katılabilirsin ama bu Lotus'un son şansıydı."

Son iki saatin büyük kısmını Nathaniel'a öfke kusarak geçirmiştim ama şimdi yanıldığımı fark ediyordum. Müdüre gidip beni şikâyet eden Lotus'tu. Bu yaptığı *çok* alçakçaydı, özellikle de son zamanlarda benimle arkadaş olmaya çabaladığı düşünülünce.

"Çok özür dilerim." Nathaniel ellerini yanaklarıma koyup yüzümü kendine doğru çekti. "Senin için savaşmalıydım. Ama müdüre adını söylediğim anda sana ne kadar değer verdiğimi anlayacağından korktum."

Her şeye rağmen sözleri içimi ısıttı. Bana değer veriyordu, hem de *çok*.

"Olsun," dedim sonunda. "Senin hatan değildi. İçinde bulunduğun durumu anlayabiliyorum."

"Tanrı'ya şükür." Omuzları düştü. "Bana çok kızdığını ve beni asla affetmeyeceğini sandım. Buraya geldiğimde seni bulamayacağımı düşünmekten aklımı kaçırıyordum."

"Öyle bir şey yapmam."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla bütün vücudum titredi. Biriyle öpüşmenin böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmezdim. Nathaniel için de aynı şeylerin geçerli olduğundan emindim. Hiç bağ kuramadığı biriyle evli olmanın ne kadar zor olduğundan ve benimle olmanın daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemediğinden bahsediyordu.

"Benim için öyle önemli biri hâline geldin ki, Addie," dedi dudakları benimkilerden ayrıldığında. "*Sevda değil, kara sevda bizimkisi. Göklerde uçan meleklerin bile kıskandığı bir kara sevda.*"

Annabel Lee, yıllardır en sevdiğim şiirdi ama bu kelimeleri hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Onu sevmekten ve onun tarafından sevilmekten başka hiçbir düşüncem yoktu. Nathaniel'a bu kadar âşık olmam beni neredeyse korkutuyordu. Sabah uyandığımda ilk onu düşünüyor, gece yatmadan önce

onun hayalini kuruyordum. Ne zaman şiir yazsam hep onun hakkında oluyordu. Bu adama kör kütük âşıktım.

"Keşke seninle on altı yaşındayken tanışabilseydim," diye mırıldandı. "Evren ne kadar adaletsiz böyle? Sonunda diğer yarımı buldum ama senden yirmi yaş büyüğüm."

"En azından şimdi birbirimizi bulduk," dedim. "Çoğu insan bunu bile yapamıyor."

"Çok doğru."

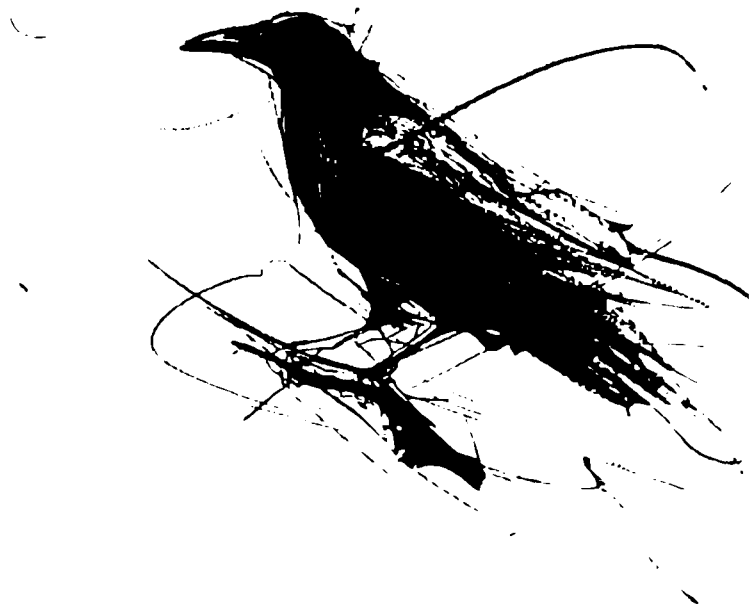
İkimizin de gecikmeden eve dönmesi gerekiyordu, dahası her zaman basılma korkusu vardı, bu yüzden genellikle hemen sevişme faslına geçerdik. Çok uzun sürmezdi ve Nathaniel, birinden onun benden hoşlandığı kadar hoşlandığında bunun normal olduğunu söylüyordu. Onu ne kadar mutlu ettiğimi ve evde karısıyla ne kadar mutsuz olduğunu düşündüm. Karısı onu benim gibi mutlu edemiyordu. Ayrıca hep erkenden eve çağırıyordu, bu yüzden istediğimiz gibi burada kalıp uzun uzun sohbet edemiyorduk.

Gerçi evli olmasaydı bile işimiz kolay olmazdı. Eve çok geç gidersem annem şüphelenirdi ve elbette okuldan kimse bizi öğrenemezdi. Ama Bayan Bennett'la evli olmasaydı Nathaniel'ın evine gidebilirdim, böylece bu rahatsız edici karanlık oda yerine gerçek bir yatakta sevişebilirdik. Nathaniel'la yatakta seks yapma düşüncesi çok heyecan verici ve yetişkinceydi.

Hem eninde sonunda liseden mezun olacak ve istediğim kişiyle görüşebilecektim. Fakat Nathaniel karısından ayrılmadığı sürece tutsak olacaktı.

Keşke Bayan Bennett olmasaydı. O zaman her şey çok daha kolay olurdu.

KIRK İKİ
ADDIE

Her zamanki gibi yemekhanede tek başıma otururken Kenzie yemeğimi yere döktü.

Dikkatli bakmayan birine kaza gibi görünebilirdi. Masamın yanından geçerken tepsime çarpmış, tepsim de yere düşmüştü. Ama gerçek öyle değildi. Masamın yanından geçerken tepsimi tutup masanın kenarına doğru itmiş, tepsi de kayıp yere düşmüştü.

En kötüsüyse bugün yemekte chili vardı. Sosisli ve patates kızartması bile fazlasıyla kötü olacakken şimdi her yer kıyma ve kuru fasulyeye bulanmıştı. Üstelik kimse bana yardım etmeyeceğinden hepsini tek başıma temizleyecektim.

"Aman Tanrım," dedi Kenzie, arkadaşları kıkırdarken. "Çok özür dilerim! Ama Addie, tepsini masanın kenarına bu kadar yakın koymamalıydın."

Ona nefret dolu bir bakış attım ve tepsimi almak üzere yerimden kalktım. Masada birkaç peçete vardı ama bu pisliği temizlemeye yetmezdi.

Ben yere eğilmişken Kenzie masadan defterimi aldı. Defterin üstündeki kâğıdı okuduğunu görünce yüreğim ağzıma geldi. O kâğıtta Nathaniel'ın bana yazdığı şiir vardı. Sabahım

kötü geçmişti ve Bayan Bennett, Nathaniel'ı aptal bir akşam yemeği için eve çağırdığından bugün görüşemeyeceğimizi biliyordum, bu yüzden ondan bir parçayı yanımda taşımak iyi geliyordu. Gözlerim kanayacakmış gibi hissedene dek dizeleri tekrar tekrar okumuştum.

"*Bu* da ne?" dedi Kenzie. Kâğıdı öyle sert sallıyordu ki buruşturmuştu.

"Önemli bir şey değil," dedim. Daha fazla zarar vermesini engellemek için kâğıdı elinden çekip aldım. "Sadece bir şiir."

"Kim yazdı?"

Bu şiiri yazanın Nathaniel Bennett olduğunu, benim için yazdığını, yıllar sonra ona ilham veren ilk kişi olduğumu söylemeyi çok isterdim. Ama tabii ki söyleyemezdim. Bu yüzden sadece, "Bilmiyorum. Bir kitapta buldum," dedim.

Kenzie gözlerini kıstı. "Şu pisliği temizlesen iyi olur. Ayrıca dediğim gibi, bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Kenzie ve arkadaşları gülüşerek uzaklaşırken elimdeki kâğıt parçasına baktım. Sayfanın köşesine chili bulaştığını görünce yüzümü buruşturdum. Kenzie şiire zarar verecek bir şey yapsaydı mahvolurdum. Artık ezberlememe rağmen günde en az dört beş kez okuyordum.

Hayatım neredeyse kayıp gitmişti
ellerimden
Sonra o
Gencecik ve diri
Yumuşacık elleri
Al al benzi
Gösterdi bana kendimi
Kiraz dudaklarıyla
Nefesimi kesti
Bana yeniden hayat verdi

Nathaniel'ın beni düşünerek bu satırları yazdığını hayal edebiliyordum. Kâğıda o kadar çok bakmıştım ki iyiden iyiye yıpranmıştı, şimdi de köşesinde chili lekesi vardı ama fotokopisini çektirmekle aynı olmazdı. Çünkü o zaman beni düşünerek yazdığı kâğıt olmaktan çıkardı.

Onlarca peçete harcayarak yerdeki pisliği temizledikten sonra tekrar yemek sırasına girdim. Bir tabak chili daha alıp yiyecek vaktim yoktu ama sandviç alıp matematik dersine giderken yolda yiyebilirdim. Kenzie tepsimi devirmeden önce chilime doğru düzgün dokunamamıştım bile ve sabah da kahvaltı yapmamıştım. Yani bir şeyler yemem şarttı.

Neyse ki yemek saatinin bitmesine on dakikadan az kaldığı için kuyruk epey kısalmıştı. Paketli hindi sandviçlerden birini aldım, pek sevdiğim söylenemezdi ama seçeneklerim kısıtlı olduğundan bununla idare etmek zorundaydım. Kasaya geçtiğimde görevli kadın fiyatının iki dolar olduğunu söyledi.

Kot pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkardım. İçinde sadece bir dolar vardı.

"Sadece bir dolarım var," dedim kadına.

Kadın birazcık bile anlayış göstermeden, "Üzgünüm, sandviç iki dolar," dedi.

"Kalanını yarın getirsem olmaz mı?"

"Maalesef olmaz."

Harika. Sabahtan beri iki kaşık chili dışında mideme tek lokma girmemişti ve şimdi gidip matematik öğrenmeye çalışacaktım. Ama hepsinden beteri, Nathaniel'ı göremeyecek olmamdı. Şayet onu göreceğimi bilseydim her şeye katlanabilirdim. Eve erken gidip eşine akşam yemeğinde yardım etmesi gerektiğini söylediğinde en az benim kadar mutsuz görünüyordu. Anladığım kadarıyla akşama arkadaşları yemeğe gelecekti, gerçi Nathaniel sonradan, "Esasen *onun* arkadaşları," diye eklemişti.

Sandviçe özlemle bakarken gözlerim doldu. Bir hindi sandviç yüzünden neredeyse ağlayacak olmama inanamıyordum. Çok saçmaydı ama açlıktan *geberiyordum*.

"Al sana bir dolar, Vera."

Yanımda bir kol belirdi, bir dolar uzatıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda Hudson'ı gördüm, beyaza çalan sarı saçları her zamanki gibi dağınıktı. Ağzım açık kaldı.

"Ah," dedim. "Şey, hiç gerek yoktu..."

"Hayır, var," dedi Hudson, o kendine has itiraza yer bırakmayan tavrıyla konuşmuştu. "Bir şeyler yemen lazım."

Vera parayı aldı ve sandviç artık benimdi. "Sana paranı geri ödeyeceğim," dedim Hudson'a.

"Alt tarafı bir dolar."

Ama bir dolar, Hudson için hiçbir zaman alt tarafı bir dolar olmamıştı, hatta belki şimdi bile değildi. Ailesi hep maddi sıkıntılar çekmişti. Hudson harçlık istiyorsa gidip o parayı kazanması gerekiyordu. Daha ilkokuldayken bile komşularının karını kürer, dökülmüş yapraklarını toplar, çimlerini biçerdi.

Yine de onunla tartışmanın anlamı yoktu. "Teşekkür ederim," dedim. Ama sonra kendimi tutamayarak, "Kenzie'ye söylemesen iyi olur," diye ekledim.

Cevap vermedi. Bunun yerine, "İyi misin, Addie?" diye sordu.

"İyiyim," dedim ki geçmişteki hâlime kıyasla doğru sayılırdı. Hudson bir zamanlar en yakın arkadaşımdı ve ona hayatımda ilk defa âşık olduğumu söylemek için can atıyordum ama söyleyemezdim. Bu sırrı kimseyle paylaşamazdım. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi ama bir an için sesinin incelmesi bana yalan söylüyor olabileceğini düşündürdü.

Fakat bir şey diyemeden zil çaldı. Öğle arası resmen bitmişti, dolayısıyla sandviçi ayakta yemek zorundaydım. "Görüşürüz, Hudson," dedim. "Sandviç için teşekkürler."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama ben çoktan matematik sınıfının yolunu tutmuştum. Sandvi-

çimi yiyebilmek için ders başlamadan birkaç dakika önce sınıfa varmayı umuyordum.

Mucize eseri zil çalmadan hemen önce sırama oturdum. Midem hafifçe guruldarken sandviçi sıranın üstüne koyup paketini açtım. Hepsini mideye indirmek için yaklaşık iki buçuk dakikam vardı.

Ama daha bir ısırık bile almadan Bayan Bennett, "Addie!" diye bağırdı. "Sınıfımda yiyecek istemiyorum. Kaldır onu hemen."

"Sandviçimi bitirmem gerek," dedim.

Birkaç kişi kıkırdadıysa da Bayan Bennett'ın yüzünde en ufak bir gülümseme belirmedi. Zaten ben de komik olmaya çalışmıyordum. Sadece lanet sandviçimi yemek istiyordum. "*Kaldır* onu, Addie."

"Ama öğle yemeği yemedim!"

"Benim suçum mu?" dedi iç geçirerek. "Zil çalmak üzere. Kaldır şu sandviçi."

Ne yapsam diye düşündüm. Kaldır diye tutturmasına rağmen sandviçi yememe değer miydi? Sözünü dinlemedim diye beni müdüre gönderebilirdi. Onunla ilişkimiz pamuk ipliğine bağlıydı zaten. Sınavdan aldığım sıfır yüzünden beni dersten bıraksa yeri vardı ve özel ders almaya başladıysam da bir mucize gerçekleşmeyecekti. Bu dersten geçersem anca D'yle olurdu.

Bayan Bennett gerçekten de korkunç biriydi ve bunu sırf Nathaniel'la ilişkimiz yüzünden söylemiyordum. Gerçi Nathaniel'ın bana onunla ilgili anlattığı şeyler kadını gözümde daha da çekilmez biri hâline getirmişti.

Mutfakta berbattı.

Yüzü hiç gülmüyor, ağzından hiç güzel bir söz çıkmıyordu.

Ayakkabı takıntısı vardı. Nathaniel, bütçeleri olmamasına rağmen sürekli pahalı ayakkabılar aldığını söylüyordu. Günün birinde ondan boşansa bile geriye beş kuruşu kalmamış olacaktı çünkü kadın tüm parasını ayakkabılara yatırmıştı. İşin

garibi ayakkabıları öyle ahım şahım da sayılmazdı! Sıradan ayakkabılardı işte.

Şimdi de öğle yemeğimi yememe izin vermiyordu.

Henüz zil çalmamıştı bile. Gıcıklık yapmasaydı sandviçim şimdiye midemde olurdu. Oysa ben içim boşaltılmış gibi hissediyor, derse nasıl odaklanacağımı bilmiyordum. Ama tabii ki bu onun umurunda değildi. Zaten olmasını da beklemiyordum.

Bir keresinde Nathaniel'a ondan ayrılmayı düşünüp düşünmediğini sormuştum. Bunun çok zor olacağını söylemişti. Bayan Bennett'ın onu bırakmayacağını düşünüyordu. Hatta ömrünün sonuna kadar onunla kalmak zorunda olabileceğini söylemişti.

Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı, demişti. *Keşke bütün zamanımı onunla değil, seninle geçirebilseydim.*

Bu haksızlıktı. Bayan Bennett kadar kötü bir kadının hayatımda tanıdığım en harika adamla evli olması hiç adil değildi, üstelik Nathaniel'ın kıymetini bile bilmiyordu. Ama onu asla bırakmayacaktı.

Bayan Bennett'tan delicesine nefret ediyordum.

KIRK ÜÇ

EVE

Shelby ve kocasıyla akşam yemeği yemek planlarken kulağa güzel gelmişti ama esasında berbat bir akşam geçirmiştim.

Lisede çalışmaya ilk başladığımda Shelby'yle epey yakındık. Fakat sonra zengin bir teknoloji dehasıyla dünya evine girmişti, şimdi de dilinden düşürmediği üç yaşında bir oğlu vardı. Akşam boyunca Justin, Shelby'ye dokunmaktan kendini alamamış, bu da Nate'in bana dokunmak bile istemediğini daha çok gözüme sokmuştu. Nate'in Justin'e karşı tek sayısı, onun gibi kelleşmeye başlamamış olmasıydı. Gerçi nedense kel kafaları seksi buluyordum.

Bu yüzden Shelby, bakıcıya yetişmesi gerektiğini söyleyerek tatlıyı reddedince içimden derin bir oh çektim. Nate de rahatlamış gibi görünüyordu ama sohbeti sürdürmekte gayet başarılıydı. İkimizin tek bir ortak noktası varsa o da sosyalleşmekten nefret etmemizdi.

Shelby'yle kocasını kapıya kadar geçirdim. Justin arabayı çalıştırmaya giderken Shelby benimle özel olarak vedalaşmak için verandada kaldı. Uzanıp bana sarıldı ama şu anda hiç kucaklaşacak havada değildim. Tek istediğim bir an önce gitmesiydi.

"Bu gece çok eğlendim," dedi coşkuyla. "Gerçekten. Yakında bunu tekrar yapalım."

"Kesinlikle," dedim yalandan.

"Ben artık kaçayım," dedi saatine bakarak. "Gecikince bakıcı çıngar çıkarıyor. Böyle dertlerinin olmaması ne büyük şans. Gerçi yakında sen de bizim kervana katılırsın!" Gülümsedi. "Sahi, nasıl gidiyor o iş?"

Geçen yıl Shelby'ye doğum kontrol hapını bıraktığımı söylediğime çok pişmandım. (Jay'le prezervatif kullanıyorduk çünkü diğer *ihtimali* düşünmek bile istemiyordum.) Kısa sürede hamile kalırım sanmıştım fakat hâlâ çocuksuz olmamız ne kadar az seks yaptığımızın kanıtıydı. Ya da belki de rahmim kurumuştu, kim bilir?

Dahası cinsel hayatımızda bir kıpırdanma olacak gibi görünmüyordu. Nate üst üste iki gün seks yapmak isteyince umutlanmıştım ama o zamandan beri tarihimizin en kurak dönemini yaşıyorduk. Ayın ilk cumartesi günü geldiğinde Nate sırt ağrısından yakınmıştı. Artık seks hayatımızın tamamen sona erip ermediğini sorgulamaya başlıyordum.

"Henüz bir gelişme yok," dedim Shelby'ye.

Dudaklarını büzdü. "Acaba bir doktora mı görünsen? Hani şu kısırlık uzmanları var ya?"

Çocuk yapmak için seksin elzem olduğunu söyleyecek bir sürü afili diploması olan bir doktora ihtiyacım yoktu. "Evet, olabilir."

Shelby bana son kez sarıldı, sonra onu kusursuz hayatına geri götürecek arabasına koştu. Bense arkasından bakakaldım.

Mercedeslerinin farları gözden kaybolur kaybolmaz derin bir oh çektim. Çok şükür gitmişti. Her ne kadar gelecek yemek planlarından dem vurup durduysa da geceleri oğlunu yalnız bırakmaktan nefret ettiğinden en az altı ay daha rahattım.

Ertesi gün çöp günüydü, bu yüzden içeri girip artıkları boşalttım ve çöp kovasını dışarı çıkardım. Muazzam akşamımın mükemmel finali işte buydu.

Tam yolun kenarına varmıştım ki tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki biri beni izliyormuş gibi ensem karıncalandı. Arkama dönüp Nate orada mı diye yatak odamızın penceresine baktım ama onu göremedim.

Sonra yüksek bir gürültü duydum.

Yüreğim ağzımda, bir adım geri çekilip ön bahçemize bakındım. Görünürde kimse yoktu ama bir ses duyduğumdan emindim. Hayvan olabilir miydi? Daha önce bahçede tavşan görmüştüm ama deminki ses, bir tavşandan gelemeyecek kadar gürültülüydü.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Üzerimde elbise vardı, dolayısıyla cebim yoktu. Telefonum evdeydi ve etrafta silah niyetine kullanabileceğim herhangi bir şey görünmüyordu. Tek savunma aracım topuklu stilettolarım olabilirdi ama ayakkabılarımı mahvetmektense bir hırsızın beni yere sermesini tercih ederdim. Bir ara öz savunma dersleri almıştım ama bazen bunun bana sahte bir özgüven aşılamış olabileceğinden korkuyordum. Gerçekten saldırıya uğrarsam iki dakikada alaşağı edilirdim.

Evimizin ön kapısına baktım. Durduğum yerden en fazla altı metre uzaktaydı. Koşabilirdim.

Derken çalılıkların orada bir kıpırtı gördüm.

Orada bir şey vardı. Hayvan değildi; yetişkin bir insanın silüetini rahatça görebiliyordum. Biri çalılıklarımızın arasına gizlenmişti ve ben de ıssız çıkmaz sokağımızda, üzerimde incecik bir elbiseyle öylece dikiliyordum. Resmen açık hedeftim.

Çığlık atmayı düşündüm ama sonra bunun durumu daha da kötüleştirebileceği kafama dank etti. Oradaki her kimse, beni susturmak için saldırıya geçebilirdi. Başımı çevirip en

yakındaki eve baktım; ışıkları kapalıydı. Çığlık atsam saldırgan üstüme çullanmadan biri beni duyar mıydı?

Bu riski alamazdım.

İçimden beşe kadar saydım. Beşe ulaşır ulaşmaz da evimin kapısına doğru koştum. Sağ topuğum az kalsın basamaklara takılıyordu ama mucize eseri toparlandım. Çalılıklardan gelen hışırtılar artarken titreyen elimle kapının topuzunu tutup çevirdim. Ama dönmedi.

Olamaz.

Kapıyı kilitlememiştim, öyle değil mi? Anahtarım yanımda bile değildi. Yoksa ben evden çıktığımda Nate mi kilitlemişti? Ama bunu neden yapsındı ki?

Kocam neden beni dışarıda bıraksındı?

Topuzu biraz daha sert çevirdim ve bu sefer döndü. Tanrı'ya şükür, sadece sıkışmıştı. Kendimi içeri attım ve kapıyı kapatırken bahçemin bir ucundan diğerine koşan bir karaltı gördüm. Ay ışığında bir an için yüzünü seçebilmiştim.

Addie Severson'dı.

KIRK DÖRT

EVE

Hayatımda hiç bu kadar paniğe kapılmamıştım. Yatak odasında rahatça volta atabilmek için topuklu ayakkabılarımı bile çıkarmıştım. Yirminci turum filandı ama huzursuzluğum hâlâ geçmemişti.

"O olduğundan emin misin?" diye sordu Nate.

Eve girer girmez soluğu yatak odasında alıp Nate'e dışarıda gördüklerimi anlatmıştım. O, volta atacak kadar telaşlanmamıştı. Yataktan çıkacak kadar bile endişelenmemişti. Öğrencimin evimizin önündeki çalılıkların arasında saklanıyor olması onu zerre kadar rahatsız etmemişti. Bütün bunları kafamda kurduğumu düşünüyordu.

"Ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum, Nate." Durup ona ters ters baktım. "Addie çalılıkların arasındaydı. Beni izliyordu. Beni *gözetliyordu*."

"Böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

Ellerimi yumruk yaptım. Benim aksime Nate'in o kızla arasının gergin olmadığını biliyordum ama Addie'yi savunmasından gına gelmeye başlamıştı. Sınavda kopya çektiğini öğrendiğimde sezgilerime kulak verip onu müdüre götürmeliydim. Bu mevzuyu daha en başında halletmeliydim.

"Benden nefret ediyor," dedim.

Nate güldü. "Yapma, Eve. Neden senden nefret etsin ki?"

"Gözlerinden okunuyor." Okulda Addie'ye sandviçini kaldırmasını söylediğimde gözlerinde beliren öfkeyi görmüştüm. Kızmıştı, tamam ama ne yapmamı bekliyordu ki? Öğrencilerin sınıfı yemekhaneye çevirmelerine izin mi vermeliydim? Cips sesiyle yarışamazdım. "Ergen bir kız ve hormonları yüzünden çok hırçın. Onu kopya çekerken yakaladım, üstelik derse de hiç hazırlıklı gelmiyor. Ne zaman onu tahtaya kaldırsam kaşlarını çatıyor."

"*Kaşlarını mı çatıyor?*" Nate tek kaşını kaldırdı. "Kanıtın bu mu yani?"

Yatağın ucuna oturdum. "Bak, Nate. O kızın Art Tuttle'ın evinin çevresinde dolandığını biliyoruz. Yani şimdi de bizim evin etrafında dolanıyor olması ihtimal dışı değil. Sen ister inan ister inanma ama ben ne gördüğümü biliyorum."

Sesimdeki kararlılık, bu sefer Nate'in yüzündeki alaycı gülümsemeyi silmeye yetmişti. Yatakta doğrulup oturdu. "Peki, diyelim ki oydu. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Müdüre gitmem lazım."

"Müdüre mi? Bu biraz abartılı olmaz mı?"

"Nate," dedim dişlerimi sıkarak. "Kız *çalılıkların arasındaydı.* Art onun yüzünden işini kaybetti. Bu iş artık şakaya gelmez."

Bir süre sessizce düşündü. Gerçi nesini düşündüğünü anlamıyordum. Ortada son derece hassas bir mesele vardı ve bu meseleyi en uygun şekilde çözmemiz gerekiyordu. Müdürle konuşmak kesinlikle en doğrusu olacaktı.

"Ben sadece Addie'ye daha fazla sıkıntı çıkarmak istemiyorum," dedi sonunda. "Geçen seneki olaydan sonra diğer çocukların onu nasıl dışladığını biliyorsun."

"Belki de psikolojik danışmanlık alması gerekiyordur," dedim. O an söyleyebileceğim en nazik şey buydu. Addie'yi kurtuluşu olmayan bir kötü tohum olarak tanımlamak istemiyordum.

"Psikolojik danışmanlık mı?" Sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Şimdi de kızı deli doktoruna mı yollayacaksın?"

Nate'in buna neden bu kadar karşı olduğunu anlayamadım. Addie gerçekten sorunluysa psikolojik danışmanlık almak işine yarayabilirdi. Nate madem onun savunucusuydu, o zaman neden kızın yardım almasını istemiyordu? Artık kimse psikolojik destek almayı ayıplamıyordu ki.

"Higgins'e gideceğim," dedim. "Konu kapandı."

Nate yataktan kalkıp yanıma oturdu. Ne söyleyeceğini kestiremiyordum ama zaten onun da konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Ellerini omuzlarıma koyup masaj yapmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Uzun bir geceydi," dedi. "Son zamanlarda çok gerginsin, Eve ve bu yüzden kendimi kötü hissediyorum. Suçlusu benmişim gibi geliyor."

"Değilsin," dedim ama bir bakıma doğruyu söylüyordu.

Nate parmaklarını omuzlarıma daha da bastırdı. "Biraz olsun iyi geliyor mu?"

Ona şu anda hiç masaj havasında olmadığımı söylemek istedim fakat açıkçası iyi gelmişti. O masaj yapmaya başlayana dek omuzlarımda bu kadar gerginlik biriktiğini fark etmemiştim bile. Dahası masaj konusunda ne kadar yetenekli olduğunu unutmuşum.

"Uzan," dedi bana.

Söylediğini yapıp yatağa yüzüstü uzandım ve başımı yastığa gömdüm. Nate de yanıma çıkıp omuzlarımı ve sırtımı yoğurmaya koyuldu. Gerginliğim yavaş yavaş eriyordu. İstemsizce iç geçirdim.

"Baksana," dedi Nate, "bu akşamki bebek muhabbetinden sonra bence çalışmalara biraz hız kazandırmalıyız." Bana biraz daha yaklaştı, sıcak nefesi enseme değiyordu. "Anlatabiliyor muyum?"

Son zamanlarda cinselliğe karşı ilgisini tamamen yitirmişken ondan böyle bir şey duymak beni afallattı. Fakat elbisemin fermuarını indirdiğinde niyeti hakkında en ufak bir şüphem kalmadı.

KIRK BEŞ

ADDIE

Dün gece Nathaniel'ın evine giderek büyük bir hata yapmıştım.

Asla yapmamam gerekirdi. Daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmamıştım. Tamam, bu bir yalandı. Bir öğretmenimin evine ondan habersiz ilk gidişim değildi. Bay Tuttle'ın başının derde girmesinin sebebi de tam olarak buydu zaten.

Of, o geceyi düşündükçe kendimi dövesim geliyordu. Bay Tuttle'ın evinin önünde ne aradığımı bilmiyordum. Oraya hiç gitmemeliydim. Sadece kötü bir gece geçiriyordum ve annem babamın arkasından ağlayıp duruyordu ki bu tam bir saçmalıktı çünkü o adam dünyanın en berbat babası olduğu kadar en berbat kocasıydı da. Onu sevmeye devam etmesini aklım almıyordu. Bütün kıyafetleri hâlâ dolaptaydı, arabasını da satmıyordu; garajda öylece yatıyordu.

Sadece bana nazik davranacak bir yetişkinin yanında olmak istemiştim ancak Bay Tuttle'ın evine vardığımda, pencereden karısıyla keyifli bir akşam yemeği yediğini görmüş ve benimle konuşmak istemeyeceğini düşünmüştüm. Sonra yemekleri bitene kadar beklemeye karar vermiştim ama aslında eve dönmemin en doğrusu olacağını fark ettiğimde biri çoktan polis çağırmıştı.

Başımın derde gireceğini sanmıştım fakat asıl olan Bay Tuttle'a olmuştu. Müdür Higgins bana onunla ve aramızdaki "ilişkiyle" ilgili sorular sormaya başlamıştı. Başta ne demek istediğini anlamamıştım ama sonra Bay Tuttle'ın bana hiç dokunup dokunmadığını sormuştu. İşte o zaman meseleyi çakmıştım. Uygunsuz biçimde dokunup dokunmadığını soruyordu ki Bay Tuttle bana o şekilde hiç dokunmamıştı. Ama *dokunmuştu.* Bir keresinde okuldan sonra birlikte ders çalıştığımız sırada ona babamı ve eve sarhoş geldiğinde neler olduğunu anlatırken ağlamaya başlamıştım, Bay Tuttle da omzuma dokunmuştu. Yani evet, bana *dokunmuştu.* Ama o anlamda değil, asla o şekilde değil.

Yine de Müdür Higgins sorularını yanıtlarken tereddüt ettiğimi fark etmiş ve oradan yürümüştü. Sonra ne olduğunu bile anlamadan okuldaki herkes Bay Tuttle'la yattığımı düşünmeye başlamıştı. Ya da sadece ilgi çekmeye çalışan bir yalancı olduğumu düşünmüşlerdi.

Fakat hepsinden kötüsü, Bay Tuttle'ın başına gelenlerdi. O sadece bana yardım etmeye çalışmıştı. Babamın durumu ortadaydı, hiç arkadaşım yoktu ve matematikten kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydım, adamcağız da hâlime üzülmüştü. Herkese onun yalnızca iyi biri olduğunu anlatmaya çalıştıysam da sonradan veliler de olaya dâhil olmuş ve ısrarla istifa etmesini istemişlerdi. Bay Tuttle da okuldan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Şimdi aynı şeyi yine yapmıştım. Üstelik bu ilk de değildi. Nathaniel'ın evine onun haberi olmadan iki kez daha gitmiştim.

Okuldan sonra Nathaniel'ı görmeyi özlediğim dışında ne düşündüğümü tam olarak bilmiyordum. Bir de onun evinde akşam yemekleri nasıl geçiyordur diye merak etmiştim. Bizim evden bisikletle beş dakikalık mesafede oturuyordu, böylece annem odasına çekildiğinde arka kapıdan çıkıp bisikletimle oraya gitmiştim.

Aptal, aptal, aptal Addie.

Nathaniel'ın, karısı, Bayan Maddox ve onun kocasıyla birlikte keyif içinde akşam yemeği yemesini izlemek çok can sıkıcıydı. Tek tesellim, Bayan Maddox'ın kocası ona karşı son derece ilgiliyken Nathaniel'ın Bayan Bennett'a neredeyse hiç dokunmamış olmasıydı. İnanın bana, buna bizzat şahit olmuştum.

Neyse, yakalanmadığım için inanılmaz şanslıydım. Bir ara Bayan Bennett çöpü atmak için dışarı çıktığında yakalandığımı sanıp korkudan üç buçuk atmıştım ama sonra bir şey olmamıştı. Birini gördüğünü sanmıştı ama dışarısı zifiri karanlıktı. Kim olduğumu anlayamamıştı.

Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Ta ki ikinci dersin ortasında Nathaniel, Snapflash üzerinden mesaj gönderene dek:

Dün gece evime geldin.
Bu çok büyük bir hataydı.

Kelimeler silinene kadar ekrana baktım. Bu bir soru bile değildi. Evine gittiğimi biliyordu. Ya pencereden görmüştü ya da Bayan Bennett söylemişti. Yanıt olarak şunu yazdım:

Sonra tarih öğretmenimin beni mesaj yazarken yakalayıp telefonuma el koymasından korkarak telefonu cebime kaldırdım. Oysa Nathaniel'ın ne cevap yazdığını görememek içimi yiyordu. Bana kızgın olduğundan emindim. Ama ne kadar kızgındı? Her şeyi bitirmek isteyecek kadar kızgın olamazdı herhâlde.

Hayır, buna inanmıyordum. Ama düşüncesi bile yüreğimin sıkışmasına yetmişti. İlişkimiz birçok sebepten riskliydi. Nathaniel, birinin şüphelenmesi hâlinde görüşmeyi derhâl keseceğimiz konusunda beni baştan uyarmıştı. Onunla bir daha asla yakın olamayacağımı düşünmek bana fiziksel acı veriyordu.

Denizin dibindeki bir mezara gömülmeyi tercih ederdim.

Zil çalar çalmaz telefonu cebimden sökercesine çıkardım. Tahmin ettiğim gibi yeni bir mesaj göndermişti. Hemen açtım:

Müdür bu konuyu konuşmak üzere seni yanına çağıracak. Engel olmak için **elimden geleni yaptım.** Her şeyi inkâr et.

Sonra bir mesaj daha geldi:

Hayatım senin ellerinde.

Sahiden de üçüncü ders yeni başlamıştı ki hoparlörlerden müdürün odasına çağırıldığımı duydum. Bacaklarım zangır zangır titreyerek okulun giriş katına indim. Sekreter Annie, mandalina dolu koca bir kâseyle masasında oturuyordu. Yanından geçerken bana zoraki gülümsedi ve Müdür Higgins'in odasına girdiğimde Bayan Bennett'ı gördüğüme hiç şaşırmadım. Aslında Nathaniel'ın da orada olmasını bekliyor, olmamasının ne anlama geldiğini kestiremiyordum.

"Adeline." Müdür gözlüğünün üzerinden bana bakıp masasının önündeki plastik sandalyelerden birini işaret etti. "Otur lütfen. Kapıyı da kapat."

Kapıyı kapat. Durum pek iç açıcı değildi. Hele ki Bayan Bennett'ın yüzündeki öfkeye bakılacak olursa. Zaten ince olan dudakları, birbirine bastırmaktan tamamen kaybolmuştu.

Gıcırdayan plastik sandalyeye otururken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Nathaniel'ın ne dediğini hatırlıyordum. *Her şeyi inkâr et.* Anlaşılan Bayan Bennett gördüğü kişinin ben olduğumdan tamamen emin değildi.

"Addie." Müdür Higgins, Bayan Bennett'tan daha mutlu görünmüyordu. Bay Tuttle meselesi yüzünden beni odasına ilk çağırdığında bana son derece anlayışlı ve nazik davranmıştı fakat Bay Tuttle'ı (birazcık) gizlice takip ettiğimi öğrenince işin

rengi değişmişti. Şimdiyse benden bıkmış gibi görünüyordu. "Bayan Bennett dün gece seni evinin önündeki çalılıkların arasında gördüğünü söylüyor. Bu doğru mu?"

Her şeyi inkâr et. "Tabii ki hayır. Dün bütün gece annemle birlikte evdeydim."

Bayan Bennett öfkeyle burnundan soludu. "Seni *gördüm*, Addie. Çalılıkların arasındaydın, sonra koşarak bahçemden geçtin."

Her şeyi inkâr et. "N-ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bütün gece evdeydim. Dediğim gibi, annem de evdeydi. İsterseniz ona sorabilirsiniz."

Gerçekten anneme sorarlarsa bütün gece evde olduğumu doğrulardı. O fark etmeden evden sıvışmak çok kolaydı.

Bayan Bennett tereddüt eder gibi oldu. İyi ki Nathaniel beni uyarmıştı yoksa büyük ihtimalle her şeyi itiraf ederdim. Ama düşündükçe inkâr etmenin en doğrusu olduğunu fark ediyordum. Dün gece çok karanlıktı. Bayan Bennett ne gördüğünden kesin olarak emin değildi.

Öte yandan Müdür Higgins ikna olmamış gibiydi. "Bayan Bennett, onunla sürekli çatıştığını söylüyor. Derslerinde sorun yaşıyormuşsun, yeterince çaba göstermiyormuşsun, hatta seni sınavda başka bir öğrencinin kâğıdına bakarken yakalamış."

"Ben... Evet, şöyle bir baktım," dedim başımı utançla öne eğerek. "Ama Bayan Bennett o konuda çok anlayışlı davrandı. Hatta bana özel ders alabileceğim birini bile buldu."

Başımı kaldırıp Bayan Bennett'a tebessüm ettim fakat karşılık vermedi.

"Evinize geleceğimi düşündüğünüz için özür dilerim," dedim. "Ama böyle bir şeyi asla yapmam." Polisler tarafından başka bir öğretmenin evinin önünde yakalanmış biri olarak bu sözlerin kulağa ne kadar yavan geldiğini fark edince çabucak, "Geçen seferden sonra dersimi aldım," diye ekledim.

Müdür Higgins, Bayan Bennett'a kısa bir bakış attı. İkisi de hâlâ pek mutlu görünmüyordu ama ellerinde bana karşı kullanabilecekleri bir kanıt yoktu.

Her şeyi inkâr et.

"Pekâlâ, Addie." Müdür arkasına yaslandı. "Dün gece ne olduysa oldu, bundan sonra benzer bir olay yaşanmayacağını umuyorum. Sınıfına dönebilirsin."

Plastik sandalyeden kalkarken bu olayı sorunsuz atlatmamdan ötürü şaşkınlık içindeydim. En önemlisi de Nathaniel hakkında tek bir soru bile sormamışlardı. Oysa geçen seferki gibi olacağından emindim. Nathaniel'ın bana hiç dokunup dokunmadığı gibi sorular soracaklarını sanmıştım. Bu sorulara cevap vermeye çalıştığımı düşünmek bile içimi panikle dolduruyordu çünkü yüzümdeki ifadeden gerçeği anlayacaklarını düşünüyordum.

Fakat Bayan Bennett, oraya tamamen onun için gittiğimi düşünmüştü. Çünkü ondan nefret ettiğimi biliyordu. Hayatımda olmasını hiç ama hiç istemediğimi de.

Ve bu konuda haklıydı.

Ayışığı Kitaplığı

KIRK ALTI

ADDIE

Müdürle görüşmemin ardından Nathaniel, mesajlarımdan hiçbirine yanıt vermedi.

Öğle yemeği arası gelindiğinde artık benden nefret ettiğini düşünmekten neredeyse çıldıracaktım. Ama beni korumaya çalışmıştı. Her şeyi inkâr etmemi söylemişti ve bu strateji işe yaramıştı. Yine de gerginlikten delirmek üzereydim.

Yemekhanede oturmuş, üç günlük gibi kokan bir çizburgeri yemeye çalışıyordum ki Lotus, vejetaryen burgerinin olduğu tepsisiyle tam karşıma oturuverdi. Özellikle bugün beni sırtımdan bıçakladıktan sonra onunla konuşmak hiç içimden gelmiyordu. O araya girmemiş olsaydı şiirim yarışmayı kazanabilirdi.

"Selam, Addie," dedi.

"Selam," dedim homurdanarak, gözümü çizburgerimden ayırmadan.

"İyi misin?"

"Harikayım." Patates kızartmamdan bir tane alıp tepsiye döktüğüm ketçaba batırdım. "Sadece ikiyüzlü biriyle arkadaş olmak istemiyorum."

Lotus'un ağzı bir karış açıldı. "Anlamadım? Ben nasıl ikiyüzlü oluyormuşum?"

Genelde kimseye karşı kendimi savunmazdım ama bugün zor bir gün geçiriyordum. Lotus'un ihanetinden haberdar olduğumu bilmesini istiyordum. Ayrıca yüzündeki telaşlı ifade beni biraz olsun tatmin etmişti. "Nat... Bay Bennett o şiir yarışmasına benim şiirimi gönderecekti. Ama sen müdüre gidip benim yerime kendini yazdırdın."

Lotus şaşkınlıkla bana bakakaldı. Ne yaptığını bildiğimin farkında bile değildi.

"Sen ciddi misin?" Alt dudağını büzdü. "O olay *hiç de* öyle olmadı."

"Eminim öyle olmamıştır."

"Doğruyu söylüyorum!" diye üsteledi. "Ben kimseye tek kelime etmedim. Sen bana yarışmadan bahsettikten bir hafta sonra Bay Bennett beni kenara çekip seninki yerine benim şiirimi göndermeye karar verdiğini söyledi."

Yüzüme baka baka yalan söylemesine inanamıyordum. Yerimden kalkıp hâlâ dolu olan tepsimi aldım. Çizburger yenilecek gibi olsaydı bile iştahım kaçmıştı. Patatesler de tuhaf bir biçimde tam pişmemiş olmalarına rağmen hamur gibiydiler. "Ne hâlin varsa gör," dedim.

"Addie!" diye arkamdan seslendi ama ne peşimden geldi ne de beni söylediklerinin doğru olduğuna inandırmaya çalıştı. İyi ki de yapmadı çünkü ona asla inanmayacaktım. Nathaniel bana gerçeği en başından anlatmıştı.

Nathaniel. Onu görmem gerekiyordu.

Şu anda dersi yoktu ve geçmişte onunla aynı anda serbest olduğumdan gizlice buluşmayı önermiştim fakat okul saatleri içinde görüşmemizin fazla riskli olduğunu söyleyerek reddetmişti. Ama şu anda aklımı kaybedecek gibiydim ve onu görmeden bugünü atlatabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden boş koridorlardan geçerek sınıfına gittim, onu öğretmenler odası yerine orada bulmayı umuyordum.

Gerçekten de sınıftaydı; masasında oturmuş, bir yandan kâğıtları okurken diğer yandan da sandviç yiyordu. Bir süre onu izledim; tıpkı dün gece ve her derste yaptığım gibi. Çok yakışıklıydı. Yüzünün hatlarına, koyu saçlarına, kahverengi kravatının gözleriyle uyumuna bayılıyordum. Bana gülümsediğinde içim sıcacık oluyordu.

Hiçbir şey düşünmezdi sevilmekten ve sevmekten başka beni.[3]

Ama şu anda bana bakarken gülümsemiyordu.

"Addie," dedi sertçe. "Ne işin var burada?"

Sınıfa girip kapıyı arkamdan kapadım. "Özür dilerim. Sadece... Çıldıracak gibi hissediyorum."

"Burada olman hiçbir şeyi düzeltmez." Suratını asarak yerinden kalktı. "Dün gece evime gelmemeliydin. Bu büyük bir hataydı."

Alt dudağımı ısırdım. "Biliyorum..."

"Sayende artık gözleri üzerinde. *Bizim* üzerimizde." Başını iki yana salladı. "Bu kadar aptalca bir şey yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Müdürün odasına gittiğimden beri gözlerimi yakan yaşlar artık düştü düşecekti. Derken sağ gözümden bir damla süzüldü ama hemen sildim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Nathaniel ağladığımı fark edince biraz yumuşadı. Sınıfın kapısındaki küçük pencereden koridora göz attıktan sonra masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. "Addie, ağlama."

"Ben sadece..." Sümüğüm baloncuk yapmadan önce elimin tersiyle burnumu sildim. Burnumdan sümük baloncuğu çıktığını görürse o zaman ilişkimiz kesin olarak biterdi. Hayır, böyle düşünmemeliydim. Nathaniel o kadar sığ biri değildi. "Benden nefret etmeni istemiyorum. Saçma sapan bir hata yaptım."

"Addie..."

---

3 Edgar Allan Poe, *Annabel Lee*. Çev. Melih Cevdet Anday –*ç.n.*

Bakışları yumuşadı ve kapıya tekrar göz attıktan sonra ellerime uzandı. Telaşlanarak aptallık etmiştim. Nathaniel ve ben ruh eşiydik. Tek bir aptalca hata yüzünden aramızdaki her şeyi silip atmazdı. Birbirimiz için çok kıymetliydik.

"Senden asla nefret edemem," dedi. "Sen benim dünyamsın. *Ruh eşimsin.* Ama artık daha dikkatli olmalıyız. Sadece bir süreliğine. Eve'in şüphelenmesini istemiyorum."

"Yani... bugün buluşamayacak mıyız?"

Buluşacağız demesini umuyordum. Bugün cumaydı ve ertesi gün okul olmadığı için annem akşam dışarıda daha uzun kalmama izin veriyordu.

Nathaniel tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. "Buluşmasak daha iyi. Belki haftaya."

Aman Tanrım, o zamana kadar *ölürdüm.* "*Haftaya* mı?"

Yandan yandan güldü. "Biliyorum. Delirmezsem iyidir."

Bir hafta boyunca ona dokunamayacağımı, onu öpemeyeceğimi düşününce çığlık atasım geldi. İçgüdüsel bir hareketle uzanıp kravatını tuttum. Onu kendime doğru çektiğimde sınıfta olduğumuz için gerilmesine rağmen beni durdurmadı. Bir hafta boyunca karanlık odaya gidemeyeceksek beni idare edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı çünkü aramızdaki mesafeyi kapadığı gibi beni daha önce hiç olmadığı kadar tutkuyla öptü. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirirken dudaklarını dudaklarıma yapıştırırcasına bastırıyordu. Öpücük sonsuza dek sürmüş gibi geldi ve ondan uzaklaşmak canımı yaktı.

Bu öpücük hakkında şiir yazabilirdim. Eminim o aptal yarışmayı bile kazanırdım.

"Bunu bir daha yapamayız," dedi Nathaniel katı bir tavırla. "En azından bir süreliğine. Ne zaman güvenli olacağını söylerim."

"Mesajlaşmaya devam edebilir miyiz?"

Bir an düşündü. "Az az. Günde bir iki kez. Ve tabii ki sadece Snapflash üzerinden."

Başımla onaylarken boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalıştım. Onsuz bir hafta ne yapacaktım? Nathaniel yalnızca hayatımdaki en iyi şey değil, *tek* şeydi.

Bu olanların hepsi Eve Bennett'ın suçuydu.

"Artık gitmelisin," dedi.

Elimi son kez sıktığı sırada zil çaldı. Omuzlarımı dikleştirip arkama döndüm ve sınıftan çıktım. Bunu atlatacaktım. Ve bir gün ikimiz birlikte olacaktık. Çünkü bana öyle söz vermişti.

KIRK YEDİ

EVE

Higgins'le yaptığım görüşmeden biraz bile tatmin olmamıştım.

Addie Severson dün gece evimin önünde, çalılıkların arasındaydı. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bir kere onu *kendi gözlerimle* görmüştüm. Ayrıca benden nefret etmek için fazlasıyla sebebi vardı.

O gün markette Art Tuttle beni onun hakkında uyarmıştı. Uyarmakta haklıydı. Kız bilerek ya da bilmeyerek onun hayatını mahvetmişti.

Bugün de gözümün içine baka baka yalan söylemişti.

Addie çıkar çıkmaz Debra Higgins'e dönüp, "Yalan söylüyor," dedim.

Debra başını iki yana salladı. "Sana katılıyorum, Eve. Ama ne yapabiliriz ki? Senin sözüne karşılık onun sözü. Hem annesiyle birlikte evde olduğunu söyledi."

Saçmalık! Gençliğimde annem beni odamda sanırken neler neler yapmamıştım. Bana kalırsa annesi onu doğrulasa bile geçerli bir mazeret sayılmazdı ki doğrulamamıştı.

Müdürün odasından çıkar çıkmaz Nate'e mesaj attım:

Herşeyi inkâr etti.

Ders arasıydı, o yüzden hemen cevap yazdı:

Belki de o değildi?

Cevabı o kadar sinirimi bozdu ki neredeyse telefonu fırlatıp atacaktım.

Birazdan altıncı saat matematik dersime girecek, böylece Addie'yle yeniden yüz yüze gelecektim ama buna hiç hazır değildim. Debra ikinci dönem Addie'yi başka bir öğretmene geçirmeyi planladığını söylemişti ancak bu dönemin bitmesine daha iki ay vardı. Yani iki ay daha o kıza katlanmak zorundaydım.

"Kesinlikle oydu," dedim öğretmenler odasında Shelby'ye içimi dökerken. Evden saklama kabında salata getirmiştim ama şimdi hiç canım çekmiyordu. "Nasıl böyle yalan söyleyebilir?"

Shelby omzunu silkti. "Ergen işte. Doğaları böyle. Onlar için nefes almak kadar kolay."

"Benden nefret ediyor." Dün derste bana attığı pis bakışı hatırlayınca içim ürperdi. "Benden gerçekten nefret ediyor. Şimdi de beni takip ediyor."

"Ama neden?" Shelby jülyen doğranmış havucundan bir ısırık aldı. "Art Tuttle'ı ona *nazik* davrandığı için takip ediyordu."

"Eee?"

"Eesi, sen nazik davranmıyorsun. Neden senin evine gelsin ki?" Diyet kolasından bir yudum içti. "O kız tehlikeli biri değil. Sırf derste sandviçini yemesine izin vermedin diye seni takip edeceğine gerçekten inanıyor musun? Bir ergen için bile biraz abartılı bence."

"Olabilir..."

"Ama Nate'i takip etseydi işte ona inanırdım." Göz kırptı. "Kız öğrencilerin hepsi ona hayran. Hem Addie'nin onun şiir dergisine katıldığını söylememiş miydin? Bence kendini biraz fazla kaptırmış olabilir."

Ağzımda marul parçasıyla donakaldım. Ben bunu nasıl düşünememiştim? Belki de kaldırımın kenarında dururken beni izlediğini sandığım içindi. Bizim eve başka birini görmek için gelmiş olabileceği nedense hiç aklıma gelmemişti.

Aman Tanrım. Bu kız *Nate*'i takip ediyordu.

Şimdi bütün taşlar yerine oturmuştu. Nate'i ona karşı fazla nazik olmaması konusunda uyarmıştım ve şimdi kız, Art Tuttle'a yaptığının aynını ona yapıyordu. Şayet Nate dikkatli olmazsa sonu Art'ınki gibi olacaktı.

Onu uyarmam gerekiyordu. Bu meseleyle hemen ilgilenmeliydi.

Masadan kalktım, Shelby'nin de Addie Severson dışında herhangi bir konu konuşabileceği için mutlu olduğundan emindim. Ders arasının bitmesine hâlâ on dakika vardı ve Nate kendi sınıfında olmalıydı. Uzun uzun konuşacak vaktimiz yoktu ama en azından Addie dersine girmeden önce onu uyarabilirdim.

Beşinci saatin ortasında olduğumuzdan koridorlar büyük oranda boştu ve Givenchy marka deri çizmelerimin çıkardığı ses, boş koridorda kurşun gibi yankılanıyordu. Abartılı derecede siyah göz makyajı yapmış bir kızın yanından geçtim ama bu, ergen kızların yaptığı en kötü şeyler sıralamasında listede bile yer almazdı. Nate'in sınıfına vardığımda kapısı kapalıydı ki bu bana garip geldi. Kapıdaki pencereden içeriye göz attığımda Nate'in içeride olduğunu gördüm. Ancak yalnız değildi.

Addie Severson'laydı.

Kapıyı tıklatmak üzere elimi kaldırdım ama sonra bir şey beni durdurdu. Bir adım geri çekilerek görüş alanından uzaklaştım. Nate dikkatli bakarsa beni görürdü fakat üstünkörü bir bakışla fark edemezdi.

Nate ve Addie hararetli bir sohbete dalmışlardı. Birbirlerine ne söylediklerini duyamıyordum ama Addie ağlıyor gibiydi. Nate kıza onu ağlatacak ne söylüyor olabilirdi ki? Gerçi bir

ergeni ağlatmak çok da zor değildi. Telefonlarını almak bile yeterli oluyordu, tecrübelerimden biliyordum.

Derken Nate uzanıp kızın elini eline aldı.

Tamam, bu tek başına şüphe uyandıracak bir hareket değildi. Kız ağlıyordu, Nate de onu teselli ediyordu. Bir öğrenciyi avutmanın en doğru yolu bu olmayabilirdi ama gördüğüm en yanlış şey de değildi. Ne var ki Nate, kızın elini babacan bir tavırla sıvazlamıyordu. Daha ziyade tutuyor gibiydi. En az altmış saniye geçmişti ve hâlâ elini bırakmamıştı. Neden hâlâ el eleydiler? Bu artık uygunsuzluk sınırına ulaşmıştı.

Derken bana el ele olmalarını unutturan bir şey oldu. Öyle bir şeydi ki el ele tutuşmayı... eh, el ele tutuşmak gibi göstermişti. Güç bela yediğim birkaç marul parçasını çıkarmak istememe neden olan bir şey.

Nate onu öpüyordu.

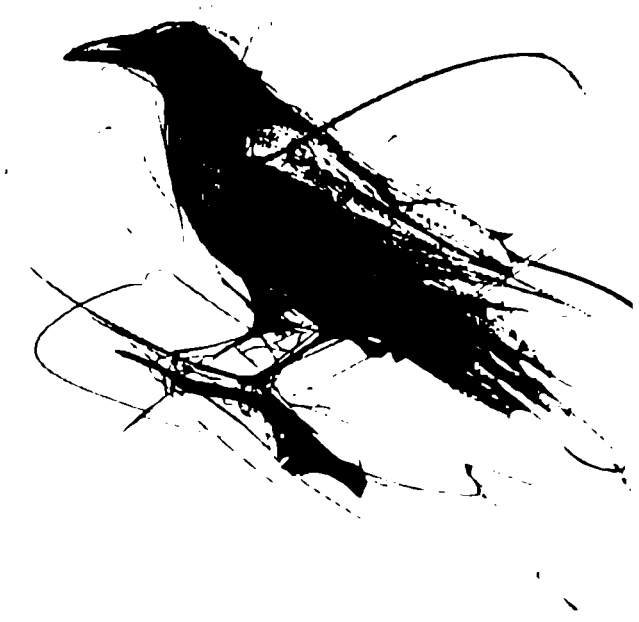
Hayır, sadece öpmüyordu. Addie'nin öğle yemeğinin tadını almaya çalışır gibiydi. Bu öpüşme... İlk değildi. Bu, daha önce defalarca öpüşmüş ve muhtemelen başka şeyler de yapmış iki insanın öpüşmesiydi.

İşte o an her şey anlam kazandı.

Addie'nin neden benden bu kadar nefret ettiğini anladım. Neden evimizin etrafında dolandığını anladım. Ne zaman Nate'e onun yaptığı bir şeyden bahsetmeye çalışsam onu neden savunduğunu anladım. Kocamın o kıza yardımı dokunacak bir şey yapmamı istediği zamanlar dışında neden bana birazcık bile cinsel ilgi duymadığını anladım.

Şerefsiz herif beni aldatıyordu. *Onunla.*

KIRK SEKİZ
EVE

Hayatım boyunca bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum.

Bir yanım içeri dalıp onları birkaç dakika içinde sınıflardan çıkacak öğrenci ve öğretmenlerin gözü önünde basmak istiyordu. Sonuçta Nate bunu hak ediyordu. Yüzünde belirecek şoku, herkes ne halt yediğine şahit olurken yaşayacağı utancı hayal etmek zor değildi.

Ama bunu yapmadım.

Çünkü Nate'i oracıkta ifşa edersem üç hayatı birden mahvetmiş olacaktım: Onunkini, benimkini ve Addie'ninkini. Evet, o hayatının mahvolmasını hak ediyordu ama ben etmiyordum. Olay çıkarıp onu bu şekilde ifşa edersem bu okulda çalışmaya devam edemezdim. Kaldıramayacağım kadar utanç verici olurdu. Onun pisliği benim adımı da lekelerdi.

Addie'ye gelince, doğrusu o da hak etmiyordu. Her ne kadar sorunlu olsa da o daha on altı yaşındaydı. *Çocuktu.* Yakışıklı edebiyat öğretmenine âşık olması onun suçu değildi. Bunun olmasını engellemek Nate'in sorumluluğuydu.

Bu yüzden ikisini herkesin önünde ifşa etmedim. Ama bir şey yaptım: Fotoğraflarını çektim.

Bu eyalette rıza yaşı on altıydı. Yani Nate bu yüzden hapse girmezdi. Reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkide bulunma suçunu işlemiş olmuyordu. Fakat öğretmenlik kariyeri biterdi. Kocam rezil olacak, herkes bu iğrençliği öğrenecekti.

Bildiğim hayatım sona ermişti.

Serseme dönmüş hâlde kendi sınıfımın yolunu tuttum. Nasıl beş dakika içinde matematik anlatacağımı bilmiyordum. Büyük ihtimalle çocuklara birkaç problem verip dersin çoğunda onlarla oyalanmalarını sağlardım. Bütün ders planım çöp olmuştu.

Sınıfın kapısına ulaştığımda Addie Severson'la burun buruna geldim. Dudaklarında –kocamla öpüştükten sonra kızaran dudaklarında– belli belirsiz bir gülümseme vardı ama beni görünce gülümsemesi silindi. Ben onu sınıfımda ne kadar istemiyorsam o da burada olmayı o kadar istemiyordu. Başını eğip sessizce sırasına oturdu ve çantasını yere bıraktı.

Bu olanların onun suçu olmadığını kendime tekrar tekrar hatırlatmam gerekti. Nate onun savunmasızlığından faydalanmıştı. Bazı kızların diğerlerine kıyasla çok daha kolay etkilenebilir olduklarını bilecek kadar uzun zamandır öğretmenlik yapıyordum.

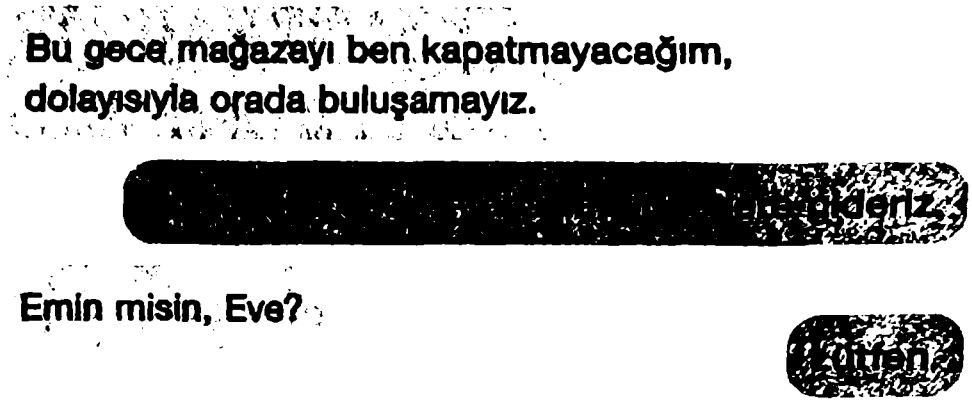
Onun suçu değil. Değil.

"Kitaplarınızı çıkarın, sayfa yüz otuz yedideki problemleri çözeceğiz," dedim sınıfa. "Sessizce."

Zil çalana kadar uğraşacaklarını bilerek onlara çözmeleri için haddinden fazla problem vermiştim. Diğer matematik öğretmenlerinden bazıları bu taktiğe sık sık başvururdu ama ben daha önce hiç kullanmamıştım. Fakat şu anda çaresizdim. Masama oturdum ve ilk iş olarak telefonumu çıkardım. Kısa bir tereddütten sonra Jay'e mesaj yazdım:

Gerginlik içinde beklemeye koyuldum, gün ortasında yanıt verip veremeyeceğinden emin değildim. Neyse ki birkaç dakika sonra cevabı geldi:

Tenha bir yerde buluşmak üzere sözleştik. Jay, bu konuda konuşabileceğim tek kişiydi. Başka birine anlatırsam eninde sonunda herkes öğrenirdi. Fakat Jay'in kimseye söylemeyeceğinden emindim. Çünkü ben de onun bir dolu sırrını biliyordum.

Nasıl bir yol izleyeceğimi bulmamda bana yardımcı olacaktı. Okul işleyişini bilmiyor olabilirdi ama sağduyusu vardı, hem de iyi bir insandı. Ancak ne olursa olsun, bu yaptığının Nate'in yanına kâr kalmasına izin vermeyecektim.

KIRK DOKUZ

EVE

Okuldan sonra Jay'le ayakkabı mağazasına yakın bir McDonald's'ın otoparkında buluştuk.

Otoparkın iki ayrı ucuna park ettik, arabamdan inip onunkine bindim ve yola koyulduk. Başka zaman olsa bu gizlilik heyecan verici gelebilirdi fakat şu anda aklımı dolduran tek şey, kocamın dudaklarını küçük bir kızın dudaklarına yapıştırmasıydı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim çizmelerimin topuklarını paspasa bastırırken. Hangi planını iptal ettiğini bilmiyordum ama minnettardım.

"Ne oldu?" diye sordu Jay.

Olanları anlatmak üzere dudaklarımı araladım ancak tek kelime edemeden ağlamaya başladım. Jay bana baktı, yüzünde hafif bir panik vardı. Arabayı çalıştırdı ve hiçbir evden görünmeyeceğimiz sessiz sakin bir sokağa girip kenara çekti.

"Eve." Uzanıp beni kollarının arasına aldı. "Ne oldu? Anlat bana."

Ben onun iri, güçlü kollarının arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken o da saçımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. Bu şekilde geçen birkaç dakikanın ardından kendimi toparlayıp ona her şeyi anlattım. Nate'le yaşadığım sorunları ve onun benden ne kadar uzaklaştığını zaten biliyordu ama bugün sınıfta Nate'le

Addie'yi öpüşürken yakaladığımı söylediğimde vücudu bir anda gerildi. Geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Ciddi olamazsın," dedi. "Onları gerçekten gördün mü?"

Başımla onayladım.

"Pislik herif." Sağ elinin parmaklarını çıtlattı. Öfkeden deliye dönmüştü, öyle ki gidip Nate'i benzetmesinden korktum. Ama bir yandan da bunu yapmasını istiyordum. "İnanılmaz ya," dedi.

"Biliyorum." Gözlerimi yumduğumda bile o ikisinin görüntüsü karşımdan gitmiyordu. Bir daha da aklımdan atabileceğimi sanmıyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Belki de onu öldürmelisin."

Jay'in yüzüne baktığımda gülümsemiyordu. Ama ciddi değildi. Gerçi bu fikir şu anda kulağa acayip cazip geliyordu ya neyse. "Gerçekten. Sence ne yapmalıyım? Müdüre mi gitsem?"

Başını iki yana salladı. "Müdüre gidersen bütün dünya bu olaydan haberdar olur. İstediğin bu mu?"

Aslında en doğrusu müdürle konuşmak olurdu ama Jay haklıydı. Ne kadar çabalasalar da bu işi sessiz sedasız halledemezlerdi. Art Tuttle'ın başına gelenler bunun kanıtıydı ki adamcağız yanlış hiçbir şey yapmamıştı. "Hayır, bunu istemiyorum."

"O zaman," dedi Jay, "ona açık açık ültimatom ver. Bu meselenin derhâl, kalıcı olarak kapanması için ne gerekiyorsa yap. Ve ayrıca..." Elimi tuttu. "Bu evliliği bitirmen gerek."

Bu konuda da haklıydı. Nate'ten ayrılmalıydım. Bu konu, tartışmaya kapalıydı. Başımı kaldırıp Jay'in gözlerine baktım ve ilk kez bizim için bir gelecek olup olmadığını düşündüm. Olmadığını biliyordum ama bazen bunun mümkün olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Fakat bunun bir önemi yoktu. Jay'le olsam da olmasam da artık Nate'le olamazdım.

"Yapabilirsin," dedi Jay elimi sıkarak. "Ondan korkma. Bunu *başarabilirsin*."

Bana güveniyordu ama sorun şu ki Jay kocamı benim tanıdığım gibi tanımıyordu.

ELLİ

EVE

Nate eve geldiğinde basbayağı sarhoştum.

Okul bittikten tam üç saat sonra gelmişti ki insan onca zamandır ne yaptığını sorgulamadan edemiyordu. O kızla mı birlikteydi yoksa gerçekten okul işlerini mi halletmişti? Aptal değilse evimizin etrafında görüldükten sonra Addie Severson'dan uzak durması gerektiğini bilirdi. Gerçi sınıfın ortasında kızı öptüğüne göre pek de akıllı sayılmazdı.

Bana gelince, Jay beni McDonald's'a bıraktıktan sonra arabama atlayıp biraz dolaşmış, sonra da eve dönmüştüm.

Ödev kâğıtlarını okumaya çalışmıştım ama zaman kaybından başka bir şey olmamıştı. Sonra şarap şişeme sarılmıştım. Ne yazık ki evde sadece çeyrek şişe kırmızı şarap kalmıştı. Ama yarım şişe de votka bulmuştum.

Ön kapının açıldığını duyduğumda bütün ayakkabılarımı tek tek deniyordum. Evet, hepsini. Nedenini bilmiyordum ama ayakkabı defilesi yapmak beni hep rahatlatırdı. Ne zaman bir şeye moralim bozulsa doğruca ayakkabılarıma koşardım. Nate bunu asla anlayamazdı ama Jay anlıyordu.

Nate içeri girdiğinde bana seslenmedi. Zaten hiçbir zaman seslenmezdi. Belki de evde olmamamı diliyordu, böylece o kızı

hayal ederek mastürbasyon yapabilecekti. Kafasından ne gibi düşünceler geçtiğini bilmek istemiyordum. Sadece hayatımdan defolup gitmesini istiyordum.

Doğum günümde giydiğim Louis Vuitton stilettolar hariç bütün ayakkabılarımı dolaba geri koydum. Stilettoları ayaklarıma geçirip aşağı indim.

Nate antredeydi, siyah montunu çıkarıyordu. Beresini de çıkardı ve parmaklarını gür tutamlarının arasından geçirerek saçını düzeltti. Merdivenden inerken kocamı ilk kez görüp ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğüm ânı hatırladım. Ona ilk görüşte âşık olmuştum, daha doğrusu öyle sanmıştım. Sonsuza dek birlikte olacağımıza inanıyordum.

Ne kadar aptalmışım.

"Merhaba." Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz konuşmamın peltekleştiğini fark ettim. O son *shot*ı kesinlikle atmamalıydım. Bu konuşma için ayık olmam gerekiyordu. "Gelmişsin."

"Şey, evet." Montunu antredeki portmantoya astı. "Akşam yemeğine başladın mı?"

"Hayır." Sendelememek için trabzana tutundum. "Konuşmamız lazım."

"Peki." Kravatını gevşetirken gözlerini kısıp bana baktı. "İçki mi içtin sen?"

Konuşmanın böyle başlamasını istememiştim ama artık önemi yoktu. Bir dakika daha bekleyemezdim. Bu gece bu iş bitmeliydi. Yanına giderken bu kez kanepenin kenarına tutundum. Nereden başlayacağımı bilmediğim için doğruca konuya girdim.

"Addie Severson'la ne yaptığını biliyorum," dedim pat diye.

Nate'in kravatındaki elleri donakaldı. "Anlamadım?"

"Biliyorum," diye tekrarladım. Dilim dolanmasın diye kendimi epey zorluyordum ama ne kadar ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. "Onunla ne yaptığını biliyorum. Geçen gece evimizin önünde dolaşmasının sebebinin bu olduğunu da biliyorum."

"De-delirmişsin sen!" Güldü. "Hadi ama, Eve. Gerçekten böyle bir şey yapacağıma inandın mı? Hem de *Addie*'yle?" Başını iki yana salladı. "Bu saçma düşünce de nereden aklına geldi? Bence sen içkiyi fazla kaçırmışsın. Sana kahve yapayım mı?"

Vay canına, kocam amma iyiydi. Şayet kulağıma gelen bir dedikodu olsaydı muhtemelen aldırış etmezdim. Ama Nate'in yalancının teki olduğunu biliyordum.

"Seni *gördüm*," dedim. "Onu öptüğünü gördüm. Beşinci saatte, kendi sınıfında."

"Ah." Gülümsemesi siliniverdi. "Anladım."

"Bir açıklaman var mı?"

Kravatını çekiştirerek çözdü, sonra yere attı. Başını öne eğdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok büyük bir hata yaptım. Addie bana âşık olmuş, durumu kontrol edebileceğimi sanıyordum ama bugün beni öptü. Ben de bir an için buna müsaade ettim. Aptalcaydı ve bir daha asla olmayacak. Ona bunun ne kadar uygunsuz olduğunu açıkça anlatacağım."

Ellerimi yumruk yaptım, morartana kadar göğsüne vurmak istiyordum. "Hayır, gördüm. Kızı *sen* öptün."

"Orada değildin. Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Gördüm diyorum!"

Şakağımda bir damar zonklamaya başladı. Biz bu konuşmayı bitiremeden o damarın patlayıp beni öldürmesi son derece yüksek bir ihtimaldi. Kocam, tanık olduğum şeyi yaptığını itiraf edemeden. Açıkçası bir yanım bunu istiyordu.

Ama diğer yanım onun acı çekmesini istiyordu.

"Higgins'e söyledin mi?" diye sordu sonunda.

"Henüz değil."

"Başka birine anlattın mı?"

"Hayır." Jay'e anlatmıştım ama bunu kocama söyleyecek değildim.

"Anladım." Kaşlarını çatınca bütün alnı kırıştı. "Peki, anlatacak mısın?"

"Emin değilim." Bacaklarım titrediğinden kanepenin kolçağına yaslandım. "Henüz karar vermedim."

"Peki..." Kolunu hafifçe öne uzatarak bana doğru bir adım attı. "Anlatmaman için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sanki bana zehir uzatıyormuş gibi koluna ters ters baktım. "Bir daha bana dokunursan gözlerini oyarım."

"Tamam, tamam." Tekrar geri çekildi. "O zaman konuşalım. Benden ne istiyorsun?"

"Boşanmak istiyorum."

Tereddüt bile etmeden, "Tamam," dedi.

Eh, bu biraz gurur kırıcı olmuştu. Hayatımdan çıkıp gitmesini ne kadar istesem de içten içe evliliğimiz için mücadele etmesini umuyordum.

"Ayrıca," dedim, "ev benim olacak."

"Ama bu ev–"

"*Ev benim olacak.*"

Nate dişlerini sıktı. "İyi. Senin olsun."

"Ve," diye ekledim, "Addie'yle ilişkini *hemen* bitireceksin. Bu gece, en geç yarın. Kızın kalbini kırma ama bir daha görüşmeyeceğinizi açıkça söyle. Bu iş hemen sona ermeli. Pazartesiyi bekleme."

Bunu söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalıydı. "Tamam," dedi. "Hepsi bu mu?"

Jay'le konuştuktan sonra aklıma bir şey daha gelmişti. Nate için en zoru bu olacaktı ama geri adım atmaya niyetim yoktu.

"Caseham Lisesi'nden istifa edeceksin," dedim. "Bir daha çocuklara öğretmenlik yapmayacaksın."

Nate'in soluğu kesildi. "Ne? Ciddi olamazsın. Öğretmenlik benim geçim kaynağım, Eve."

"Öğretmenlik yapmaya devam edebilirsin. Yetişkinlere eğitim verirsin. Ama çocuklara yanaşmayacaksın. Asla."

"Eve, hadi ama," diye sızlandı. "Bunu kabul etmem mümkün değil. Diğer her şeye tamam ama lisede öğretmenlik yapmayı bırakamam."

"Sen bilirsin. O zaman müdüre gider, kararı ona bırakırız."

Nate beni iterek yanımdan geçip kanepeye oturdu. Öne doğru eğilip şakaklarını ovuşturdu. "Lütfen yapma. Makul ol. Makul olmak zorundasın."

"Benim için en makul çözüm bu. Aslında hapiste olman gerekir ya neyse."

"On altı yaşında. Massachusetts'ta bu yaş yetişkin sayılıyor."

"Evet, senin de onu *yetişkin* gibi gördüğüne eminim." Başımı tiksintiyle salladım. "Kararını ver. İstifa etmezsen müdüre gidip her şeyi anlatırım."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Sana inanacağından eminsin yani?"

"Neden inanmasın?"

Burnundan gülerek kanepeden kalktı. "Okuldaki herkes kafanın bozuk olduğunu biliyor, Eve. Pek güvenilir sayılmazsın."

"*Pardon? Bu* da ne demek şimdi?"

"Öncelikle, akşamın altısında sarhoşsun." Parmaklarıyla madde madde sıralamaya başladı "Ayrıca ayakkabı takıntın var. Hem de delilik sınırında. Dolabımızı görseler seni akıl hastanesine kapatırlar."

Yüzüm yanmaya başladı. Demek pislik olmaya karar vermişti. Gerçi şaşırmamam gerekirdi. "Dolabımda sadece on iki çift var. Çoğu kadının o kadar ayakkabısı olur."

"O dev valizin içinde sakladığın ayakkabıları bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Doğrusunu söylemek gerekirse bilmediğini sanıyordum. Ama biliyor olması mantıklıydı. Bir gün dolapta kendi seyahat çantasını filan ararken zulamı keşfetmiş olmalıydı. Sırrımı bildiğini öğrenmek beni utanca boğmuştu ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Gerçekten," dedi, "senin sözüne karşılık benim sözüm. Eh, benim ve Addie'nin. İddiaları asla kabul etmez."

"Olsun." Tek omzumu kaldırdım. "Neyse ki siz öpüşürken fotoğrafınızı çekmiştim."

Bu küçük bombayı patlattığımda Nate'in yüzünün aldığı hâlin fotoğrafını çekebilmeyi *çok* isterdim. Beti benzi attı, omuzları çöktü. Evet, elimde on altı yaşındaki öğrencisini öperken çekilmiş fotoğrafı vardı. Dolayısıyla avantaj bendeydi.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Sen kazandın, Eve. İstifa edeceğim."

Bu tatmin edici sözlerin ardından dönüp merdiveni paldır küldür çıktı. Nereye gittiğini bilmiyordum, bu yüzden peşine takılıp basamakları ikişer ikişer çıktım. Onu yatak odamızda buldum. Dolaptan bir spor çantası çıkarmış, içine rastgele kıyafet dolduruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Eşyalarımı topluyorum." Bana sanki aptalmışım gibi baktı. "Beni evden atıyorsun, değil mi? Yanıma birkaç parça kıyafet almama izin var mı yoksa sadece üzerimdeki gömlekle mi gideyim?"

"Kıyafetlerini alabilirsin."

"Çok cömertsin." Çekmecelerden birini açtı ve en sevdiği kapüşonlu *sweatshirt*ünü –cebinde delik olanı– alıp çantaya attı. "Sana hep iyi davrandım. Hiç öfkeme yenik düşmedim. Sen beş yüz milyon çift ayakkabı aldığında bile şikâyet etmedim." İçinde ondan gizli aldığım ayakkabıların olduğu valizi tekmeledi. "Her akşam eve geldim. Benden daha ne istedin?"

Nate bana bakarken bunun retorik bir soru olmadığını fark ettim. Bu saydıklarının onu iyi koca yaptığına gerçekten inanıyordu. Karısını sevmese bile ondan beklenenleri yapmasının yeterli olduğunu sanıyordu. Onu küçük bir kızla aldatsa bile.

Ona yaptığı şeyin neden yanlış olduğunu anlatmaya çalışmanın anlamı yoktu. Bunun yerine rahat rahat toplanması için onu yalnız bırakıp aşağı indim. Bugünden sonra artık benim sorunum olmayacaktı.

ELLİ BİR

ADDIE

Tarih ödevimi yaparken Snapflash'ten mesaj geldi.

Şaşırdım çünkü o uygulamadan bana mesaj gönderen tek kişi Nathaniel'dı ve o da bugün mesajlaşmaya bir süre ara vereceğimizi söylemişti. Bu yüzden neden mesaj attığını anlayamadım. Ama tabii ki mesaja bakacaktım. Özellikle de diğer seçenek feodal devletleri öğrenmeye çalışmakken.

Uygulamayı açıp beni bekleyen mesaja tıkladım. Kısa ve özdü:

Eve biliyor.

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. *Eve biliyor.* Bu, ne olursa olsun kaçınmamız gereken sondu. Bayan Bennett bizi öğrenmişti. Bu da demek oluyordu ki...

Üzgünüm, Addie. Artık görüşemeyiz.

Biri mutfaktan bıçak alıp kalbime saplasaydı bu kadar canım yanmazdı. Bu kadar kolay bitmesini aklım almıyordu. Evet, karısının ilişkimizi öğrenmesi kötü olmuştu ama Natha-

niel ve ben ruh eşiydik. Kadının tek lafıyla her şeyin bitmesi mümkün değildi.

Nathaniel'ın mesajı ekrandan silindiğinde, mesajı sanki ben hayal etmişim gibi hissettim. Ama hayal değildi. Ellerim titreyerek şöyle yazdım:

[redacted]

Hayır. Söylememiş ama dediklerini harfiyen yapmazsam söyleyecekmiş.

[redacted]

Uzunca bir süre yazmayınca konuşmayı sonlandırdığını düşünmeye başladım. Ama sonra cevabı ekranda belirdi:

Beni senden derhâl ayrılmaya ve öğretmenlikten istifa etmeye zorluyor.

İlk kısmı yeterince kötüydü ama ikinci kısım soluğumu kesmişti. *İstifa* mı? Nathaniel harika bir öğretmendi. Bana gerçekten inanan tek öğretmendi ve okulun en iyi şairiydi. Belki de okulun *tek* şairiydi. Bayan Bennett onu ne hakla istifa etmeye zorlayabilirdi?

O kadın çok kötü biriydi. Üstelik öyle sıradan bir kötü de değildi. *Çizgi filmlerdeki kötüler* gibiydi.

Ekranda Nathaniel'dan başka bir mesaj belirdi:

Beni evden de attı. Umarım tavan üstüne çöker de oracıkta ölür.

[redacted]

O ölseydi işimden olmazdım, biz de birlikte olmaya devam edebilirdik.

Ekrandaki cümlelere uzun uzun baktım. *O ölseydi işimden olmazdım, biz de birlikte olmaya devam edebilirdik.* Cümle silinene kadar beş kez okuduktan sonra ne kastettiğini anlamaya çalışarak öylece oturdum.

O ölseydi işimden olmazdım, biz de birlikte olmaya devam edebilirdik.

Aslında doğruydu. Bayan Bennett ilişkimizi bilen tek kişiyse o ortadan kalktığında...

"Addie?"

Annemin sesi, odamın kapalı kapısının ardından gelmişti. Kapıyı bir kez tıklattı, cevap alamayınca da bodoslama içeri daldı. Sanki burada mahremiyet gerektiren bir şey yapabileceğime ihtimal dahi vermiyormuş gibi. Artık bakire olmadığımı bilmiyordu tabii.

Gerçi bundan sonra Nathaniel'ı göremeyeceğime göre yine bakire sayılırdım çünkü birlikte olmak isteyeceğim başka kimse yoktu. Belki kızlık zarım yenilenirdi.

Annem ne zaman odama girse yaptığı şeyi yaptı; sanki uyuşturucu bulabilirmiş gibi odamın her köşesine göz gezdirdi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. Babam öldükten sonra daha mutlu olacağını düşünmüştüm ama değildi. Annem kadar akıllı bir kadının babam kadar iğrenç birini sevebilmesini aklım almıyordu.

"Addie," dedi. "Çıkmadan sana haber vereyim dedim."

"Çıkmadan mı?" diye tekrarladım.

Annem hep çok fazla iç geçirdiğimi söylerdi ama aslında o benden daha fazla iç geçiriyordu. "Bu gece hastanede nöbetim var. Söylemiştim ya hani."

"Ah. Doğru."

Kaşlarını çattı. "Evde tek durabilecek misin? Bu gece yanında kalabileceğin bir arkadaşın yok mu?"

Yoktu. Diğer yandan Nathaniel geceyi burada geçirebilirdi. Hem o bir yetişkindi. Fakat içimden bir ses, annemin bu fikre pek sıcak bakmayacağını söylüyordu. Gerçi ille de bilmesi gerekmezdi...

"Sorun yok, anne," dedim. "Sen işini yap. Hastalarla ilgilen. Ben iyiyim."

Annemin gece nöbeti yüzünden beni evde tek bıraktığı ikinci seferdi bu. Eskiden genelde babam evde olurdu, gerçi onun evde olması yalnız kalmaktan daha kötüydü.

"Pekâlâ..." Annem kapıda duraksadı. "Telefonum yanımda olacak, eğer bir şey olursa..."

Sanki kendimi yalnız hissediyorum diye nöbetinin ortasında işini bırakıp gelebilecekmiş gibi konuşuyordu. Ama bunu söylemek içini rahatlatıyorsa sorun değildi.

Annem yanıma gelip alnıma bir öpücük kondurdu ki bu çok sinir bozucuydu. Sabırsızlıkla odadan çıkmasını bekledim, çıkar çıkmaz da telefonumu kapıp mesaj yazdım:

Telefonun ekranına kilitlenerek cevabını bekledim. Bir dakika sonra geldi:

Söyledim ya, gelemem. Eve'in şakası yok.
Seninle görüşürsem beni mahveder.

Risk alamam. Hem zaten hiç
havamda değilim.

Gözüm telefonda cevabını bekledim ama gelmedi. Nate konuşmayı bitirmişti.

Gözlerim yaşlarla dolarken telefonu yatağa fırlattım. Annemin arabası sokağın köşesini dönene dek kendimi tutmayı başardıktan sonra evi temelinden sarsacak kadar yüksek ve çirkin hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Nathaniel'ı seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu. Dünyada sevgili ya da evli olan birçok insan vardı ama biz birbirimizi hepsinden daha çok seviyorduk. Bizim aramızdaki bağ onlarda yoktu. Evet, Nathaniel benden yaşça çok büyüktü ama umurumda değildi. Bizimkisi yaş baş dinlemeyen bir aşk hikâyesiydi.

Karısıyla arasında hiçbir zaman böyle bir bağ olmamıştı. Onunla sırf hayatın olağan akışı bu olduğu için evlenmişti. Şimdiyse karısı onu kontrol ediyordu. Bizi kontrol ediyordu.

Bu adaletsizlik karşısında saçımı başımı yolasım geldi.

Ayışığı Kitaplığı

ELLİ İKİ

ADDIE

Dondurma bile işe yaramıyorsa durum sahiden vahim demekti.

Bir saat sonra, önümde boş dondurma kutusuyla mutfakta oturuyordum ama moralim biraz bile düzelmemişti. Hatta kendimi daha da kötü hissediyordum çünkü şimdi midem ağrıyordu. Kutunun dörtte üçü boşaldığında pişman olmaya başladıysam da yemeye devam etmiştim.

Nathaniel'la bir daha asla birlikte olamayacağımı bilmenin acısı ruhuma işlemişti. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar derin bir acıydı bu. Babam öldüğünde hissettiğimden kesinlikle çok daha derindi.

Yani onu *ben* öldürdüğümde.

Gerçi o bir *kazaydı*. Hudson'la arkadaşlığımı mahveden bir kaza ki bu çok kötü olmuştu ama hiç değilse beni Nathaniel'a giden yola yönlendirmişti. Annem kabul etmese de babamdan sonra evimiz çok daha huzurlu bir yer olmuştu. Onun ölmesi her şeyi düzeltmişti.

Bayan Bennett da ölseydi her şey yine düzelirdi.

Midem bulanmasına rağmen kaşıkta kalan dondurmayı yaladım. Bu rahatsızlıktan şikâyetim yoktu çünkü göğsümdeki ağrı dışında herhangi bir şey hissetmek istiyordum. Ama ha-

yatımın aşkının kaybı, şu anda hissettiğim tek şey değildi. Bu hüzünden neredeyse daha baskın olan bir şey vardı:

Nefret.

Bayan Bennett'tan nefret ediyordum. Daha önce ondan nefret ettiğimi sanıyordum, oysa kelimenin anlamını bile bilmiyormuşum. O, hayatımda tanıdığım en kötü insandı. İkimizin de hayatını mahvediyordu ve bu umurunda bile değil gibiydi.

O ölseydi işimden olmazdım, biz de birlikte olmaya devam edebilirdik.

Asla ona zarar verecek bir şey yapmazdım. Tamam, babamın ölümünden ben sorumluydum ama o bir *kazaydı.* Asla bilerek...

Asla isteyerek...

Hayır. Kesinlikle hayır. Bu ihtimali aklımdan bile geçirmemeliydim.

Ama onu ikna etmeye çalışabilirdim. Muhtemelen Nathaniel'ın benden faydalandığını düşünüyordu fakat durum hiç de öyle değildi. Belki ona bunu anlatabilirdim. Birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu anlarsa belki yola gelirdi. Nate'i evden gönderdiğine göre artık onu istemiyor olmalıydı.

Bayan Bennett'ın biraz olsun insaflı olduğuna inanıyordum. Ne de olsa matematik dersinde bana yardım etmeye çalışmıştı. Kopya çektiğimde beni müdüre vermediği gibi özel ders alabileceğim birini bile bulmuştu.

Belki mantığın sesini dinlerdi.

Denemek zorundaydım. Tek umudum buydu.

ELLİ ÜÇ
EVE

Bugün gerçek olamayacak kadar inanılmazdı.

Kocamı, on altı yaşındaki öğrencilerinden biriyle öpüşürken yakalamıştım. Kızla *seks yapıyordu*. Onu evden kovmuştum ve en kısa zamanda da boşanma davası açacaktım. Avukata ihtiyacım yoktu. Bana istediğim her şeyi verecekti. Hak ettiğim her şeyi.

Aksi takdirde...

Gerçi evliliğimin bitişini kutlayamazdım. Akşam yemeğini tamamen es geçip midemdeki alkolü biraz olsun bastırmak için dondurmaya sarıldım. Netflix'te bir film açtım ve üç saat sonra iyi kötü kendimi daha ayık hissediyordum.

Bu gece gözüme uyku girmeyeceğini düşünmüştüm ama alkolle sütün birleşimi beni fena çarpmıştı. Göz kapaklarım kurşun misali ağırlaşmıştı ve ne kadar direnseм de kanepede sızıp kaldım.

Ta ki bir şangırtıyla uyanana kadar.

Kanepeden kalkıp elimdeki dondurma kutusunu kenara bıraktım. Yarısını bile yiyememiştim ama kalanı artık dondurma çorbasına dönmüştü. Gerçi şu an bundan çok daha önemli dertlerim vardı.

O ses de neyin nesiydi?

Gece yarısı evde sesler duyduğunuzda, yanınızda bir erkeğin olmasının verdiği güven bambaşkaymış. Kaldı ki bu, öyle alelade bir ses de değildi. Basbayağı şangırtıydı. Ve mutfaktan gelmişe benziyordu.

Mutfağın kapısına doğru baktım. Yoksa ses filan duymamıştım da bana mı öyle gelmişti? Bir yandan uyukluyor, bir yandan da televizyon izliyordum. Belki de ses televizyondan gelmişti. Yine de mutfaktan geldiğine neredeyse emindim.

Fakat başka herhangi bir ses duymuyordum.

Kalbim küt küt atmaya devam etse de kanepeye geri oturdum. Pekâlâ, pazartesi ilk iş eve güvenlik sistemi kurduracaktım. Hani şu eve girince beş saniye içinde şifreyi tuşlamazsanız kapınıza Milli Muhafız teşkilatını yığan sistemlerden. Nate'e ihtiyacım yoktu.

Gerçekten, burada olmasını istediğim tek kişi Jay'di. Burada, yanımda olsaydı kendimi *inanılmaz* güvende hissederdim. Kimse Jay'e bulaşmaya cesaret edemezdi. Ama Jay'le birlikte yaşamamız o kadar uzak bir ihtimaldi ki insanın gülesi geliyordu.

Evlere güvenlik sistemi kuran şirketleri araştırmak üzere telefonumu ararken bir çınlama sesi duydum.

Bu sefer hayal etmemiştim. Mutfaktan gelmişti ve şimdi ona bir ses daha eşlik ediyordu.

Ayak sesleri.

Aman Tanrım. Evde kesinlikle biri vardı.

Sehpanın üzerine göz gezdirerek telefonumu aradım. Hiçbir yerde görünmüyordu. Muhtemelen dondurmayı almaya gittiğimde mutfakta bırakmıştım. Evde sabit hat da yoktu, yani mutfağa gitmeden polisi arayamazdım.

Evden çıkmalıydım. Korku filmlerinde hep böyle derlerdi, değil mi? Aptal kurban, normal, mantıklı bir insan gibi ön kapıdan kaçıp gitmek yerine hep kötü adama doğru koşardı. Yine de gitmek istemiyordum. Burası *benim* evimdi ve yapmak

istediğim son şey yanımda telefonum bile olmadan kaçıp giderek burayı korumasız bırakmaktı.

Ama mutfağa yaklaşmak da istemiyordum.

Sonunda kararımı verdim. Çantamı alırken bütün ayakkabılarımı üst katta bırakmış olmama sövdüm. Kapının yanında sadece bir çift kirli spor ayakkabım vardı ama onları giymek istemiyordum. Çünkü onları sadece bahçeyle ilgilenirken giyerdim. Birbirinden güzel ayakkabılarım üst katta dururken evden uzaklaşmak istemiyordum. Ya biri Christian Louboutin topuklularımı çalarsa? Koşarak kaçmam gerekirse ayakkabılarımı da yanıma alabilir miyim?

Tanrım, evde hırsız varken nasıl *ayakkabılarımın* derdine düşebiliyordum? Belki de sahiden yardıma ihtiyacım vardı.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken mutfaktan bir ses daha geldi. Bu sefer bir kızın küfrettiğini net biçimde duydum.

Addie miydi?

ELLİ DÖRT

EVE

Addie Severson mutfağımdaydı.

O olduğundan emindim. Gecenin dokuzunda mutfağımda gizlice dolaşacak başka bir ergen tanımıyordum. Hem bunu daha önce de yapmıştı. Belki de Nate'in hâlâ burada olduğunu sanıyordu ve onu görmek istemişti. Nate'in ona ilişkilerinin bittiğini söyleyip söylemediğini bilmiyordum fakat söylemediyse hiç şaşırmazdım.

Spor ayakkabılarımı giymekten vazgeçtim. Polis çağırmak istemiyordum. Addie bunu daha önce de yaşamıştı ve şimdi olanların hiçbiri onun suçu değildi. Onu kandırdığı için bütün suç Nate'teydi. Otuz sekiz yaşındaki bir adamın, on altı yaşındaki bir kızı öpemeyeceğini kıza söylemediği için.

Bu dönem Addie'ye hiç iyi davranmamıştım ve şimdi keskin bir suçluluk duyuyordum. Kızcağız dönemin başından beri dersimde zorlanıyordu ve ben ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilirdim. *Yapmalıydım*. Okulda en çok saygı duyduğum adamın adını lekelediği için ona kızgındım ama son tahlilde onun suçu değildi.

Addie uzun zamandır sessizce yardım istiyordu ve ben ona yardım edebilirdim. Kocam basbayağı ondan faydalanmıştı.

Bu işi düzeltecektim.

Mutfağa doğru yürürken çıplak ayaklarım parke zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Mutfağın kapısını yavaşça açtım, onu ürkütmek istemiyordum. Gerçekten de oradaydı, yere çömelmişti. Görünüşe göre ocakta duran, içinde dün akşamki yemeğin kalanının olduğu tavayı devirmişti. Addie'yi çalılıkların arasında bulmanın telaşıyla tavayı temizlemeyi unutmuş olmalıydım.

Kapının arkamdan kapandığını duyunca başını hızla kaldırdı. Gözlerini kırpıştırarak ayağa fırladı. Addie benden birkaç santim uzundu ve yapılı bir vücudu vardı. Atletikti ama hiçbir spor takımına katılmamıştı. Onu tanıdığım sürece geniş kazaklar ve bir beden büyük kot pantolonlar dışında bir şey giydiğini görmemiştim, ayrıca hiç makyaj yapmazdı. Güzeldi ama dikkat çekmeyen bir tarzda. Onu gören, öğretmeniyle yasak ilişki yaşadığını asla tahmin etmezdi.

Fakat ben bizzat kendi gözlerimle tanık olmuştum.

"Bayan Bennett," dedi ürkekçe. Tavayı yerden alıp tezgâhın üzerine koydu. "Ben..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Sorun değil. Neden burada olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Nate'le seni biliyorum."

Parmaklarını birbirine kenetledi, yüzüme bakamıyordu. "Biz birbirimize âşık olduk, Bayan Bennett. Üzgünüm."

"Addie..." Belli ki bu kız kendini tamamen kaptırmıştı. Belki de Higgins'e gitmeliydim. Belki de bu saçmalığa bir son vermenin tek yolu buydu ama yine de onu korumak istiyordum. "Nate'in senden yaşça çok büyük olduğunu anlaman lazım. Hem de *çok* büyük. Üstelik o senin öğretmenin. Onunla ilişki yaşaman çok uygunsuz ve dürüst olmak gerekirse... Nate senden faydalanıyor."

Bu sözleri duymak hiç hoşuna gitmedi ki şaşırmadım. "Benden faydalandığı falan yok. Yemin ederim. Sadece... Anlamıyorsunuz. Belki de siz hiç bizimkisi gibi bir şey yaşamamışsınızdır ama yaşasaydınız anlardınız."

Tanrım, bu kızın beyni doksan derecede yıkanmıştı.

"Seni anlıyorum," dedim kibarca. "Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum ama bu hiç sağlıklı değil. Kendi yaşında biriyle sevgili olmalısın."

"Mesele sevgilimin olup olmaması değil." Yuvarlak yanakları kızardı. "Anlamıyorsunuz işte. Nathaniel'la aramda *bağ* var. Benden büyük olduğunu biliyorum ama onu, sizin asla anlayamayacağınız şekilde anlıyorum. Üzgünüm ama gerçek bu. Ve... bizi birbirimizden ayırmanız çok zalimce."

"Sen öyle sanıyorsun ama–"

"*Gerçek* bu," dedi dişlerini sıkarak. "İki insanın birbirine duyduğu sevgiyi anlayamayacak biri olmanız çok üzücü ama bu benim suçum değil. Bizi ayırmak zorunda değilsiniz. Nathaniel'a biraz olsun değer veriyorsanız bizi rahat bırakırsınız."

Bir tarikat tarafından beyni yıkanmış biriyle konuşuyordum sanki. Başta aklını başına getirebileceğimi düşünmüştüm ama artık pek de emin değildim. Belki de açık açık konuşmak en iyisiydi. "Nate seni kandırıyor, Addie. Sana duymak istediklerini söylüyor. Onun yaşındaki bir adam, ergenlik çağındaki bir kıza, hele ki öğrencisine sağlıklı duygular besleyemez. Seni manipüle ediyor."

"*Hayır, etmiyor!*" Yanaklarındaki pembelik koyu kırmızıya dönmüştü. "Sen ne dediği bilmiyorsun!"

"Bak Addie, senden çok daha uzun yaşadım, Nate'i de senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. O sana–"

"Hayır!" diye bağırdı. "Onu birazcık bile tanımıyorsun!"

Tanrım.

Derin bir nefes aldım. Öfkeme hâkim olmalıydım zira Addie iyiden iyiye kendini kaybetmeye başlamıştı. Bu "ilişki-

nin" bitmek zorunda olduğunu anlaması gerekiyordu. "Addie," dedim bir kez daha. "Sanırım en doğrusu pazartesi günü Müdür Higgins'le konuşmak olacak. Bunu yapmak istemiyordum ama bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Hem müdür hem de annesi olanları öğrenmeliydi çünkü Addie'nin yardıma ihtiyacı olduğu ortadaydı. Onu utandırmak istememiştim ama başka çarem yoktu.

Addie'nin yüzü şimdi mora çalıyordu. "Yapamazsın! Müdüre söyleyemezsin!"

"Söylemek zorundayım," dedim kısık sesle.

Addie yürek burkan bir çığlık attı. Tüylerim diken diken oldu; neredeyse insanlık dışı bir sesti bu. Ona doğru bir adım atıp elimi uzattım, görmek istediği son kişi olsam da onu teselli etmek istiyordum. Fakat tam ben ona dokunacakken tezgâhtan tavayı kaptı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki istesem de tepki veremezdim. Addie, var gücüyle tavayı kafama doğru savurdu. Tava, kulakları sağır eden bir gürültüyle kafatasıma çarptı. Ve bir saniye sonra her yer kararardı.

ELLİ BEŞ

ADDIE

Eve Bennett, tavayla ona vurduğum anda bayıldı.

Tava epey ağırdı ve sağlam bir darbe indirmiştim. Kadın olduğu yere yığılırken gözleri kaymıştı. Ama ona vurduktan sonra bile öfkem dinmemişti. Bu yüzden bir daha vurdum.

Sonra bir daha.

Üçüncü darbenin ardından hareketleri tamamen kesildi. Elimdeki tavanın arkasına baktım, üzerinde dün gece pişirilmiş yemeğin kalıntıları vardı ve şimdi bir de kan bulaşmıştı. Aynı kan, Bayan Bennett'ın başından süzülerek mutfak zeminine yayılıyordu.

Olamaz.

Bunu yapmak istememiştim. Buraya matematik öğretmenimin kafasını tavayla parçalamak amacıyla gelmemiştim. Sadece onunla *konuşmak* istiyordum. Ama sonra Nathaniel'ın beni kandırdığını, benden faydalandığını filan söylemeye başlamıştı. Nasıl böyle saçma sapan şeyler söylerdi? Ne dediğini bilmiyordu.

Ama bir şey gayet açıktı. Nathaniel'la birlikte olmama asla izin vermeyecekti. Nathaniel'ı hayatında istese de istemese de onun benimle olmasını istemiyordu.

Yerde yatan Bayan Bennett'ın yanına çömeldim. Hiç kıpırdamıyordu. Yüzüne dikkatlice bakarak nefes alıp almadığını anlamaya çalıştım. Alıyor gibi görünmüyordu.

Tanrım. Nefes almıyordu.

Onu öldürmüş müydüm?

Amacım bu değildi. Yemin ederim değildi. Nathaniel'ın Eve ölürse beraber olabileceğimizi, bütün sorunların çözüleceğini söylediğini biliyordum. Belki de bir anlığına şey diye düşünmüştüm... Hayır, hayır. Ona zarar vermek gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Sadece çok sinirlenmiştim. Susmasını istemiştim, o kadar.

Babamla olanlardan sonra dejavu yaşıyor gibiydim. Fakat bu seferki durum çok daha kötüydü. Hem o zaman yanımda Hudson vardı. Şimdiyse yapayalnızdım. Ne yaptığımı öğrenirlerse hapsi boylardım. Çocuk ıslahevine de değil, doğruca *yetişkin* hapishanesine gönderilirdim. Hatta müebbet bile yiyebilirdim.

Bana yardım edebilecek tek kişi vardı.

Nathaniel'ın numarasını bilmiyordum. İstediğimde vermemişti. Hem bilseydim bile onu kendi telefonumdan aramam doğru olmazdı. Arama kaydında görünürdü ve annem telefon geçmişimi görebiliyordu. Gelgelelim Bayan Bennett'ın telefonu tezgâhın üstündeydi. Nathaniel'ı onun telefonundan arayabilirdim.

Hemen telefona sarıldım ama tabii ki kilitliydi. Parmak iziyle açılıyora benziyordu, bu yüzden Bayan Bennett'ın parmağını nazikçe tutup okuyucuya bastırdım ve mucize eseri telefon açıldı. Artık rehberi de dâhil telefonundaki her şeye erişimim vardı. Nathaniel'ın adı favoriler listesinde yer alıyordu, bunu görünce bir an için yüreğim sızladı ama şimdi bunun sırası değildi. Hiç tereddüt etmeden numarasına tıkladım.

Telefon uzun uzun çalınca açmayacağından korktum. Sonuçta Bayan Bennett onu evden kovmuştu. Nathaniel muhtemelen ona kızgındı. Fakat tam telesekretere düşmek üzereyken öfkeli sesi kulağıma doldu. "Ne var, Eve?"

"Nathaniel? Ben Addie."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Addie? Neden Eve'in telefonundan arıyorsun?"

"Bir şey oldu," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak. Yaptığım şey inanılmaz derecede korkunçtu. Durumu düzeltmek için Nathaniel'ın yardımına ihtiyacım vardı. "Eve gelmen gerek. Sanırım... sanırım nefes almıyor."

"Addie," dedi soluk soluğa. "Neden bahsediyorsun sen? Ne oldu?"

"Benim suçum değildi," dedim hıçkırarak. "Lütfen, gelmek zorundasın..."

Yine uzunca bir sessizlik oldu. Kesin bana polise haber vereceğini söyleyecekti ki hakkı vardı. Ya da ambulans çağırmalıydık. Bayan Bennett'ın ölüp ölmediğini anlayamıyordum ama her hâlükârda ağır yaralıydı.

"Tamam," dedi sonunda. "Geliyorum."

ELLİ ALTI
ADDIE

Nathaniel'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama yirmi dakikadan kısa süre sonra ön kapının kilidinin döndüğünü duydum. Bense bu sırada mutfağın köşesinde dizlerimi karnıma çekmiş oturuyordum. Oturduğum yerden Bayan Bennett'ın yüzünü göremiyordum ama çıplak ayaklarını görebiliyordum. Tavayla başına vurduğumdan beri hiç kıpırdamamıştı. Ölmüş olmasından korkuyordum ancak mutfaktan çıkarsam zombiye dönüşmüş hâlde hortlamasından daha çok korkuyordum.

Bayan Bennett'ı öldürmüş olabileceğimi aklım almıyordu. Babama yaptığım şey tamamen kazaydı ama bu... Tavayı başına tam üç kez indirmiştim. Bunun bir açıklaması yoktu. Hiçbir jüri üyesi buna "kaza" demezdi.

Babam ciğeri beş para etmez ayyaşın tekiydi ama Bayan Bennett'ın bunu hak ettiğini söyleyemezdim. Harika biri olduğunu düşünmüyordum fakat yine de iyi yönleri vardı. Ben ders konularını kavramakta zorlansam da öğretmenliği ne kadar sevdiği apaçık belliydi.

Ve şimdi ölmüştü.

Tanrım, ölmüştü.

"Addie?" diye seslendi Nathaniel.

"Buradayım!" dedim ama sesim boğuk çıkmıştı. "Mutfakta..."

Mutfağın kapısı açıldı ve Nathaniel paldır küldür içeri daldı. Okuldaki hâlinden farklı görünüyordu. Kravatını çıkarmış, gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı ve saçları darmadağınıktı. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen ne kadar seksi göründüğünü düşünmeden edemedim.

"Addie?" Ben yerde tortop olmuş, ileri geri sallanırken gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Ne?.."

"Orada."

Nathaniel, Bayan Bennett'ın cansız bedenine doğru ilerledi. Ben de kalkıp arkasından gittim ve onu gördüğünde yüzünün aldığı hâle tanık oldum.

"Eve..." diye mırıldandı. Sonra, "Tanrım... Ne oldu burada?" dedi.

"Ben... Şey, ben..." Ona yalan söylemenin anlamı yoktu. "Başına tavayla vurdum."

Nathaniel'm kaşları alnına kadar yükseldi. "*Ne* yaptın?"

"Beni müdüre söylemekle tehdit etti!" Sağ gözümden süzülen yaşı elimin tersiyle sildim. "Ona... ona zarar vermek istememiştim ama bir şey yapmam gerekiyordu."

Nathaniel karısının yanına diz çöktü ve elini göğsüne koyup nefes alıp almadığını kontrol etti. Yüzünün düşmesini ya da paniklemesini filan bekliyordum ama o gayet sakindi. "Göğsü hareket etmiyor," dedi.

Şaşırmadıysam da yüreğim ezildi. Sadece yaralanmış olsaydı onu hastaneye götürebilirdik. Belki iyileşebilirdi. Ama nefes almıyorsa...

"Telefonu nerede?" diye sordu Nathaniel.

Onu aradığımdan beri elimden bırakmamıştım. Ekran kilidi hâlâ açık hâlde ona uzattım. Telefonu açtıktan sonra ekran kilidini devre dışı bırakmıştım.

Nathaniel telefonu elimden kaptığı gibi kaydırmaya başladı. Gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Elinde fotoğraflarımızın olduğunu söylemişti." Parmağı duraksadı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Sonra ekrana tıkladı. "Artık yok."

Anladığım kadarıyla Nathaniel, ilişkimizi belgeleyen suçlayıcı fotoğraflardan kurtulmuştu. Fakat öğretmenimle ilişki yaşamam, diğer öğretmenimi öldürmüş olmamın yanında devede kulak kalıyordu. Bayan Bennett'a baktım, yüreğimi sıkıştıran endişe gittikçe artıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadım.

"Her şey yoluna girecek," dedi kararlılıkla. Bu kadar emin konuşunca ona inanmadan edemedim. "Ama izimizi temizlememiz lazım."

"İzimizi temizlemek mi?"

Kahverengi gözleri hâlâ karısının cesedindeydi. "Onun telefonunu kullanarak New York'a tren bileti alacağım. Ailesi New Jersey'de oturuyor, onları ziyarete gittiğini söyleyeceğim. Arabasını tren istasyonuna götürüp orada bırakacağız."

"Ama..." Bayan Bennett'a bakamıyordum. Fazla korkunçtu. "Peki, *o* ne olacak?"

"Kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğiz."

Sesindeki duygusuzluk beni hayrete düşürdü. Tanrı aşkına, bahsettiğimiz kişi karısıydı. Bir zamanlar onu, onunla evlenecek kadar çok sevmişti. Şimdiyse cesedini gömmenin planlarını yapıyordu.

"Bi-bilemedim," diye kekeledim.

Hızlıca başını çevirip bana baktı. "Neden?"

"Çünkü... Bu... Bu doğru değil..."

"İyi, peki." Dağınık saçlarını kaşıdı. "O zaman polisi arayıp ne yaptığını, neden yaptığını anlatalım. Artık sen yirmi beş yıl hapis yattıktan sonra tekrar görüşürüz."

Haklıydı. Gerçek, her şeyden daha beterdi.

Nathaniel cevabımı beklemedi. "Yukarı çıkmanı istiyorum," dedi. "Nevresim dolabında temiz çarşaflar var. Birini al gel de Eve'i ona saralım."

Bunu yapmak istemiyordum. Bu işin hiçbir adımında yer almak istemiyordum. Ama Nathaniel bunu bana yardım etmek için yapıyordu. Hapse girmeyeyim diye. Hep istediğimiz gibi birlikte olabilelim diye.

O yüzden o ne derse yapacaktım.

ELLİ YEDİ

EVE

Uyandığımda kafam karmakarışıktı.

Öncelikle her zamanki gibi yatağımda değildim. Sert bir yüzeyde yatıyordum ki çok geçmeden buranın mutfağımın zemini olduğunu fark ettim.

Ardından başımın sağ tarafındaki zonklama dikkatimi çekti. Sanki biri başıma tuğlayla vurmuş gibiydi. Hem de defalarca. Elimi başıma götürdüğümde saçlarım ıslak ve yapış yapıştı. Parmaklarıma baktığımda kan gördüm.

Son olarak kocamın da burada olduğunun farkına vardım. Ben yerde yatıyordum, o ise tepemde dikiliyordu. Sağ elinde telefonum vardı, ekranı kaydırıyordu.

Ne yapıyordu? Ben neden yerde yatıyordum?

Ve Nate neden benim telefonumu kurcalıyordu?

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım döndü. Bir an için kusacak gibi olduysam da sonra geçti. Altımdaki zemin buz gibiydi. Keşke yatağımda olsaydım. Neler oluyordu?

"Nate?" dedim hırıltılı bir sesle.

Nate şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bir şey almak için geri dönmüş ve beni mutfakta baygın yatarken bulmuş olmalıydı. "Eve?"

"Ne?.." Boğazım kurumuştu. Yine başım dönmeye başladı. "Ne oldu?"

Nate cevap vermedi. Kalkmama yardımcı da olmadı. Öylece bana bakıyordu.

Burada neler oluyordu? Neden bana...

Bir dakika.

Birden zihnimde, akşamın erken saatlerinde Nate'le yaptığım konuşma canlandı. *Boşanmak istiyorum.* Bu sözleri ona ben söylemiştim. Ondan evi terk etmesini istemiştim. Ama neden?

Sonra, soğuk zeminde yatmaya devam ederken, her şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başladım. Higgins'le yaptığım görüşme, Addie'yle Nate'i sınıfta öpüşürken görüşüm, Nate'e verdiğim ültimatom ve ardından Nate'in evi terk edişi, son olarak da Addie'yi evimde bulmam. Onunla konuşup aklını başına getirmeye çalışmıştım ama sonra...

Bana vurmuştu! O kız tavayla başıma vurmuştu!

Kafam hepten allak bullak oldu. Nate'ten evi terk etmesini istemiştim ve o da gitmişti. Ama şu anda tepemde dikiliyordu, elinde de telefonum vardı. Ne zamandır mutfak zemininde yatıyordum? Onu kesinlikle geri çağırmamıştım.

"Telefonumu ver," dedim hırıltılı sesimle.

Yine cevap vermedi. Öylece bana bakmaya devam etti, yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"Bana... Bana..." Konuştukça kafam zonkluyordu. Tanrım, Addie bana iyi vurmuştu. "Ambulans çağır."

Nate gözlerini kıstı. "Olanları hatırlıyor musun?"

Tekrar doğrulmaya çalıştım fakat bu sefer de şakağıma saplanan keskin bir acıyla gerisin geri yere yığıldım. "Addie... O... Başıma tavayla vurarak beni bayılttı."

"Emin misin?"

"Evet." Kafam biraz olsun berraklaştı. Bir kez daha doğrulmayı denedim ve bu sefer başardım. "Nate, o... o kız *çok* sorunlu biri. Olanları Higgins'e anlatmamız gerek."

"Senin için söylemesi kolay tabii," diye tersledi ve bir an için zamanında onu neden sevdiğimi hatırlayamadım bile. "Ne de olsa Higgins'le konuşman *senin* hayatını mahvetmeyecek."

Başım onunla tartışamayacağım kadar çok ağrıyordu. "Üzgünüm."

"Tanrım, ne kadar kalpsizsin." Başını iki yana salladı. "Ne yapmam gerek, Eve? Yalvarayım mı?" Yanıma diz çöktü. "Lütfen, Eve. Sana *yalvarıyorum*. Ne olur bu meseleyi Higgins'e götürme."

"Nate," diye inledim.

"Lütfen yapma."

"Başka çarem yok, Nate. Doğrusu bu."

"Çaresi yokmuş." Yakışıklı yüzü öfkeyle buruştu. "Gayet de var. Ama beni mahvetme fikri *hoşuna gidiyor*. Eminim bundan keyif alıyorsundur."

Başıma buz kıracağı saplayıp duruyorlarmış gibi hissediyordum. Şu an bu konuşmayı yapacak hâlim yoktu. "Bunu sonra konuşsak olur mu?" Başımın yan tarafını kavrayıp zonklayan kafatasıma bastırdım. "Ambulans çağırman gerek. Bana çok sert vurdu."

Nate'in gözleri donuktu. Yüzünde dalgın bir ifadeyle yere bakıyordu. "Olmaz."

"Olmaz mı? Ne demek olmaz?"

"Şu demek..." Gözlerini bana çevirdi. "Hayatımı mahvetmene izin veremem."

Bununla ne kastettiğini tam olarak anlayamamıştım. En azından ellerini boğazıma dolayana kadar.

"Olanları kimseye anlatmayacaksın, Eve," dedi dişlerini sıkarak. "Anlatmana izin vermeyeceğim."

Parmakları boğazımı daha güçlü sıkmaya başlayınca nefes alamaz hâle geldim. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi ve önümde siyah noktalar dans etmeye başlamıştı. Var gücümle parmaklarına asıldım ama Nate benden çok daha güçlüydü, hele ki ben az önce bilincimi kaybetmişken.

Kocamın beni gerçekten boğmaya çalıştığını idrak etmemle sonraki beş saniye bir ömür gibi geldi. İtibarını korumak için her şeyi yapmaya hazırdı, bunu bile.

Gözüm kararmaya başladı. Ölüyordum. Bu adam beni buracıkta öldürüyordu. Son nefesimi bile alamayacaktım çünkü nefes borumu eziyordu. Ölürken kimin arkamdan üzüleceğini merak ettim. Bayramlar dışında benimle neredeyse hiç konuşmayan annemle babam üzülmezdi. Jay belki biraz üzülürdü ama eminim içten içe rahatlardı da.

Kocam tabii ki üzülmezdi zira boğazımı sıkan oydu. Ölmeden önce gördüğüm son yüz de onunki oldu.

ELLİ SEKİZ

ADDIE

Öldürdüğüm kadını sarmak için lacivert bir çarşaf seçtim.

Çoğunlukla beyaz ve krem rengi çarşafları vardı, o yüzden koyu renkli bir şey bulmak biraz zor olmuştu. Saçlarının her yanı kan içindeydi, beyaz çarşaflara hemen geçerdi. Lacivert olan daha mantıklıydı.

Koluma attığım çarşafla merdivenden inerken bir an için başım döndü. Bütün bunların gerçekten olduğuna inanamıyordum. Bayan Bennett'ın mutfakta ölü yattığına ve bunun suçlusunun ben olduğuma inanamıyordum. Her aklıma gelişinde vücudum titriyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Nathaniel ne yapılması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı. Polis çağırmanın benim için iyi sonuçlanmayacağı konusunda kesinlikle haklıydı.

Mutfağa girdiğimde her şeyi bıraktığım gibi bulacağımı düşünmüştüm. Oysa Nathaniel, yerde yatan Bayan Bennett'ın tepesinde dikilmek yerine şimdi yanına çömelmişti ve omuzları titriyordu.

"Nathaniel?" dedim. "İyi misin?"

İlk önce beni duymamış gibiydi. Sonra yavaşça benden tarafa döndü ve gözlerinin nemli olduğunu fark ettim. Ağlamış mıydı?

Ben mutfaktan çıkarken olduğundan daha telaşlı görünüyordu ama bu normaldi. Karısının öldüğü gerçeği, muhtemelen kafasına yeni dank etmişti. Bayan Bennett'ın yaptıklarına rağmen onu biraz olsun sevmiş olmalıydı.

Uzunca bir sessizliğin ardından ayağa kalktı. "İyiyim. Hadi bitirelim şu işi."

Harika.

Sonraki adım, Bayan Bennett'ı çarşafa sarmaktı. Bunun için cesedine yaklaştığımda midem ağzıma geldi ama bunu yapmak zorundaydım. Yapmazsam hayatımın geri kalanını hapiste geçirebilirdim. Hem zaten gerçeği söylemem onu hayata döndürmezdi.

Böylece derin bir nefes alıp karısının cesedi başında duran Nathaniel'ın yanına gittim. Fakat tuhaftır ki Bayan Bennett, öncekinden farklı bir yerde yatıyordu. Mutfak adasına daha yakındı diye hatırlıyordum.

"Onu sen mi oynattın?" diye sordum Nathaniel'a.

Başıyla onayladı. "Burada sarmak daha kolay olur diye düşündüm."

Her şeyi düşünmüştü.

Kalbim küt küt atarken Bayan Bennett'ın yanına çömeldim. Yüzü gevşemişti, dudakları mora çalıyordu. Kahverengi saçlarını kaplayan kan, mutfak zeminine de yayılmıştı. Derken başka bir şey daha dikkatimi çekti:

Boynunda koyu kırmızı izler vardı.

Bir süre o izlere baktım. Daha önce yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için yanına epey yaklaşmıştım ve bu izler o zaman yoktu. Olsaydı eminim fark ederdim.

"Boynundakiler ne?" deyiverdim birden.

Nathaniel kırmızı izleri inceledi. Kaşlarını çattı. "Tanrım, kim bilir?"

"Daha önce yoktu, değil mi?"

Çarşafı elimden kaptığı gibi açmaya başladı. "Vardı."

Gerçekten var mıydı? O kırmızı izlerden gözlerimi alamayarak alt dudağımı çiğnedim. Sanki... sanki parmak izine benziyorlardı.

Bu işte bir gariplik vardı.

"Hey!" diye çıkıştı Nathaniel. Çarşafı açıp Bayan Bennett'ın cesedinin yanına sermişti. "Yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Birden başım dönmeye başladı. Bunu gerçekten yapacak mıydık? Gerçekten Bayan Bennett'ın cesedini ortadan kaldırıp her şeyi örtbas edecek miydik? Bu bana hiç doğru gelmiyordu.

"Bence," dedim ayağa kalkarken, "polisi aramalıyız."

Nathaniel da ayağa kalktı, ben cesetten olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak mutfaktan çıkarken arkamdan geldi. Neredeyse oturma odasına varmıştım ki beni kolumdan yakaladı.

"Addie," dedi sert bir sesle.

Yüzüne bakamıyordum bile. Yaptığım şeyden sonra neden hâlâ benimle olmak *istiyordu* ki? Teslim olmalıydım. İkinci kez cinayet işlemiştim. Ben insanlığa karşı bir *tehdittim*.

"Addie." Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Addie, lütfen bana bak."

İsteksizce ona döndüm. Kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirmişti. "Bunu senin için yapıyorum," dedi.

"Mecbur değilsin."

"Addie, bilmen gereken bir şey var..." Kolumdaki eli gevşedi. "Eve aklı başında biri değildi. İyi bir insan da değildi. Birlikte olmamıza izin vereceğine ikimizi de mahvederdi. Üstelik bunu *zevkle* yapardı, inan bana."

Alt dudağım titredi. "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," diye üsteledi. "Eminim seni kışkırtmıştır... ve şimdi bu yüzden hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin! Buna izin veremem."

Boğazıma bir yumru oturmuştu, konuşmama engel oluyordu.

Nathaniel parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sana zarar vermesine asla izin vermezdim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem, Addie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyebildim.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İlk defa onunla öpüşürken en ufak bir heyecan ya da karıncalanma hissetmedim. İçimde kapkara, berbat bir sıkıntı vardı.

"Seni hapse atmalarına izin vermem," dedi kararlılıkla. "Bu meseleyi sessiz sedasız halledebilir, sonra da birlikte olabiliriz. Ama bunu tam olarak gerektiği gibi yapmalıyız. Sence üstesinden gelebilir misin, Addie?"

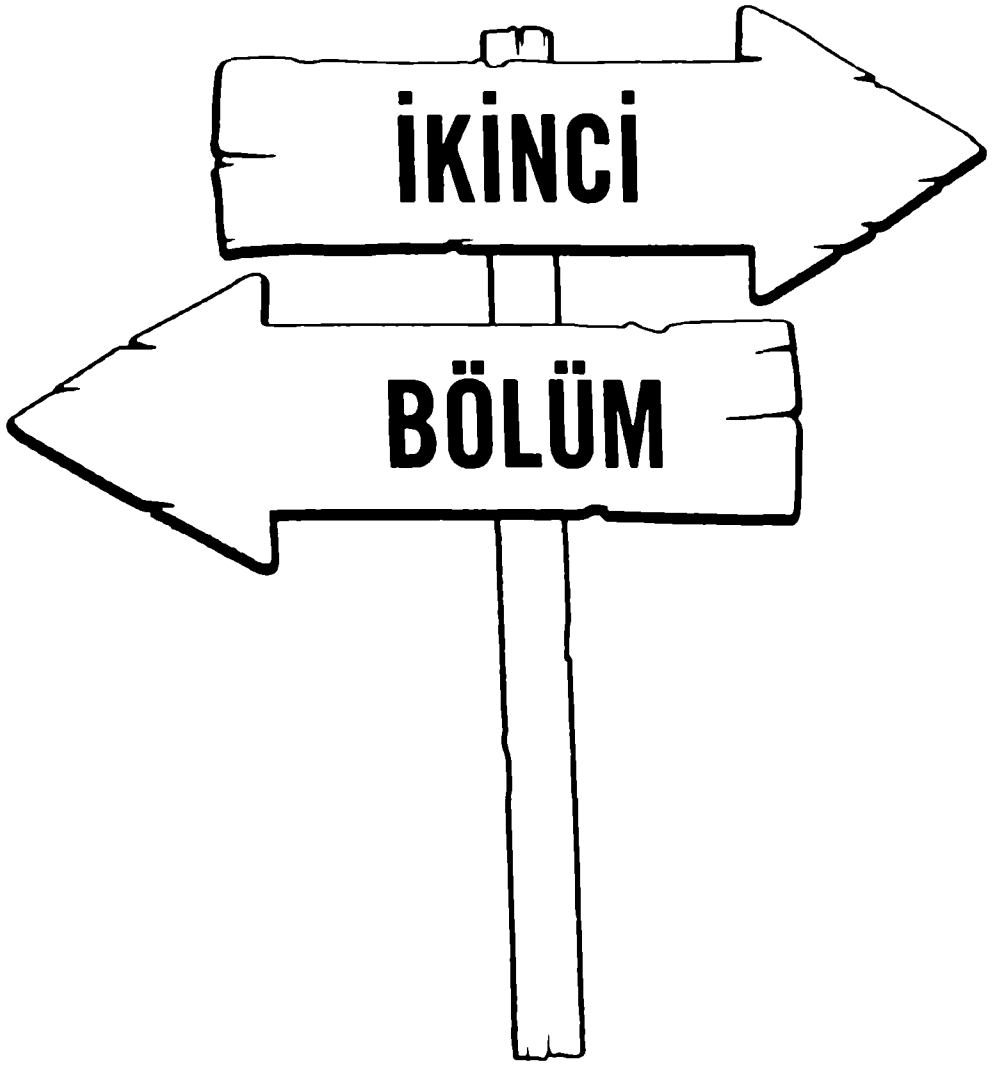
"Evet," dedim boğuk bir sesle.

"Aferin sana." Parmağının ucunu çenemde gezdirdi. "Benim tatlı Adeline'ım. Birlikte çok mutlu olacağız. Seni bulduğum için çok şanslıyım."

Sessizce başımı aşağı yukarı salladım.

"Unutma," dedi, "polisler gelirse ya da geldiğinde her şeyi inkâr edeceksin."

Benden ne isterse yapacaktım. Her şey bittiğinde de nihayet birlikte olabilecektik.

İKİNCİ
BÖLÜM

ELLİ DOKUZ

NATE

Daha önce kimseyi öldürmemiştim.

Öldüreceğimi de sanmazdım. Sonuçta ben cinayete meyilli bir ruh hastası değildim fakat yazarlar, sıradan insanlara kıyasla duyguları çok daha yoğun yaşarlardı, bu yüzden mecbur kalırsam yapabileceğimi hep düşünmüştüm. Yazarlar genellikle kendi başlarını yer, intihar ederlerdi. Birkaç örnek verecek olursam Ernest Hemingway kendini vurmuş, Virginia Woolf kendini boğmuş, David Foster Wallace da kendini asmıştı.

İlginçtir ki ben intiharı hiç düşünmemiştim. Eve beni geçim kaynağımı elimden almakla tehdit ettiğinde bile aklıma gelmemişti. Ahirete inanmıyordum, bana kalırsa insan öldüğünde ölürdü. Ölümden sonra hiçbir şey yoktu. Sadece geri dönüşü olmayan sonsuz bir uçurum vardı.

Ölümü, her an içine düşeceğini bilerek o uçsuz bucaksız uçurumun kenarında durmak gibi hayal ediyordum. Yılanlardan sonra en korktuğum şey buydu.

Karımı boğarken gözlerinde o korkuyu görmüştüm. Düşmekten korkarak uçurumun kenarında duruyordu.

Tek suçlu kendisiydi.

Şimdiyse cesedi bir çarşafa sarılı hâlde bagajımda yatıyordu. O çarşafı kendi almıştı ki bir keresinde ona lacivertten nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyordum. O çarşafın bir gün kendi cesedini saracağı hiç aklına gelmiş miydi? Sanmıyordum. En çok da ayaklarının çıplak olması beni keyiflendiriyordu. Karımın ayakkabılara hastalıklı bir takıntısı vardı ve şimdi sonsuzluğa çıplak ayakla gidecek olması, işlediği suçlar için gayet yerinde bir ceza olmuştu.

Polis çevirmesine takılacak olursam lacivert çarşafın sağladığı kamuflaj pek işime yaramazdı ama neyse ki Eve için yakın zamanda başka planlarım vardı. Evden çıkmadan önce mutfak zeminindeki kanı temizlemiştik ve Addie, geride hiçbir iz kalmaması için epey uğraşmıştı. O harıl harıl yeri ovarken kendi kendime, *Çık, uğursuz leke! Çık diyorum!*[4] diye düşünmüştüm. Ama Addie'nin bu göndermeyi anlayacağını sanmıyordum. Artık çocuklara Shakespeare öğretmiyorlardı bile. Ben öğretmeye çalışırdım ama onları Poe'yla ödüllendirmiştim zaten, her şeyi ben yapacak değildim ya.

Addie arkamdaki arabadaydı. Eve'in Kia'sını kullanıyordu. Ehliyeti bile yoktu, sadece sürücü adayı belgesi vardı ama bu riski almak zorundaydık. Eve'in arabasını tren istasyonuna götürmemiz şarttı. Onun telefonunu kullanarak gece yarısına yakın Güney İstasyonu'ndan kalkıp yaklaşık dört saat sonra Penn İstasyonu'na varacak bir Amtrak bileti almıştım. Bu hikâyenin dikkatli bir inceleme karşısında pek dayanabileceğini sanmıyordum ama yeni bilgiler ortaya çıkana kadar idare ederdi.

Arabayı hız sınırının hemen altında sürüyordum. Addie beni iki araba mesafesi kadar geriden takip ediyordu. Direksiyonu dokuz on beş pozisyonunda sımsıkı tuttuğunu hayal edebiliyordum, sağ ayağı gazla fren arasında gidip geliyor olmalıydı. Şimdi bile, karımın cesedi arabamın bagajındayken bile, Addie'yi düşününce tahrik oluyordum. Bu gerçekten de utanç vericiydi.

---

4 William Shakespeare, *Macbeth*. Çev. Orhan Burian. –*ç.n.*

Tren istasyonuna varabilirsek kurtulmuş sayılırdık.

Daha doğrusu ben kurtulmuş sayılırdım.

Tahmin ettiğim gibi istasyon neredeyse boştu. Addie, Kia'yı açık otoparka park etti. Kamera filan varsa diye ben otoparka girmedim. Addie'nin arabadan inmesini bekledim, sonra şişme montuna sarınarak yanıma koştu.

Bir an için onu burada bırakmayı düşündüm. Ama sonra vazgeçtim. Birazdan ona ihtiyacım olacaktı.

Yolcu koltuğuna bindiğinde yanakları soğuktan pespembe olmuştu. Beklentiyle bana bakarken kirpikleri titredi ve birden içimi derin bir hüzün kapladı. Bu, birlikte olacağımız son andı. Hepsi Eve'in suçuydu. Neden ortalığı karıştırmak zorundaydı ki? Ben gayet yeterli bir kocaydım. Addie'nin babası gibi ayyaş değildim. Ona hiç bağırmamış, hiç el kaldırmamış, bütün birikimimizi kumarda yememiştim. Aslında bunca zamandır nevrozlarına katlandığım için bana madalya takmaları gerekirdi.

Üstüne üstlük kalkıp geçim kaynağımı tehdit etmişti. *Kariyerimi.* Ellerimi boynuna sardığımda hissettiğim tek şey muazzam bir rahatlama olmuştu.

"Tamamdır," dedi Addie küçük bir sesle. "Yaptım."

Hâlâ Eve'i öldürenin kendisi olduğunu sanıyordu. Ona ayın yeşil peynirden yapıldığını söylesem bile inanırdı.

"Aferin," dedim. "Ama şimdi cesetten kurtulmalıyız."

Yuvarlak yüzü bozardı. "Kurtulmak derken..."

"Onu gömeceğiz," diye açıkladım. "Bir nevi cenaze gibi."

"Ah." Gözlerini ellerine indirdi. "Peki."

Aklımda kesin bir yer yoktu ama buraları biliyordum. Çocukken sık sık uğradığım bir balkabağı tarlasına giden uzun, ıssız bir yol vardı. Gerçi tarla artık yabani otlarla kaplanmıştı ve kasım ayındaydık, yani balkabağı arayan olursa büyük hayal kırıklığına uğrardı. Yolu bulabileceğime inanıyordum ve karım sonsuz uçuruma düşerken o tarla onun mezarı olacaktı.

ALTMIŞ

ADDIE

Bir balkabağı tarlasındaydık.

En azından yıllar önce, Nathaniel çocukken öyleymiş. Şimdiyse balkabaklarının toplanmaya müsait olduğunu söyleyen tabelayı yabani otlar bürümüş, üzerini kalın bir çamur tabakası kaplamıştı. En son ne zaman birinin buradan balkabağı toplandığını bilmiyordum ama yıllar önce olduğu kesindi.

Nathaniel Honda'sını bir kilometre kadar geriye, yolun artık ilerlenemeyecek kadar bozulduğu yere park etmişti. Bagajı açıp bana iki kürek vermiş, ardından karısının cesedini kucaklamıştı. Onu son on beş dakikadır taşıyordu ki bu da ölü bedenlerin canlı olanlardan daha mı ağır yoksa daha mı hafif olduğunu merak etmeme neden oldu.

Eskiden bu tarlada bolca tombul, turuncu balkabağı olduğunu hayal edebiliyordum fakat şimdi kalanların hepsi çürümüş, ezilmiş, hayvanlar tarafından kemirilmişti. Spor ayakkabım çürümüş bir balkabağının içine gömülünce yüzümü buruşturdum. Eve döndüğümde bu ayakkabıları temizlemenin bir yolunu bulmam gerekecekti çünkü şu anda çamur, balkabağı ve biraz da Bayan Bennett'ın kanına bulanmış durumdaydı.

"Şuraya ne dersin?" Nathaniel toprağın bir noktasını tekmeledi.

Yaklaşan kış yüzünden toprak sertleşmişti ama gösterdiği yer biraz daha yumuşak görünüyordu. Olabilirdi.

Cevabımı beklemeden karısının cesedini yere bıraktı. Elini uzattığında küreklerden birini ona verdim. Küreğin ucunu toprağa sapladı ve hafifçe homurdanarak bastırmasıyla toprak dağıldı. Üç kürek dolusu toprak çıkardıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Boşuna iki kürek getirmedim."

Elimdeki küreğe şüpheyle baktım. Bunu yapmak istemiyordum. Matematik öğretmenime mezar kazmak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum. Neden bu gece evde kalmamıştım ki sanki? Şu anda elimde bir şiir kitabıyla sıcacık yatağımda yatıyor olabilirdim.

"Üşüyorum," dedim çünkü aklıma başka bir bahane gelmemişti.

"İyi ya işte, kazarken ısınırsın." Kendinin ne kadar ısındığını göstermek için siyah beresini başından çıkardı. "Hadi. Bütün geceyi burada geçirmek istemiyorum."

Bana sanki başka seçeneğim yokmuş gibi bakıyordu. Küreği elime alıp ucunu toprağa sapladım. Beklediğim üzere bir kayayı kazmaya çalışıyormuşum gibiydi. Toprak neredeyse hiç dağılmadı. Ama Nathaniel hâlâ beni izliyordu, bu yüzden tekrar denedim. İkinci seferde biraz daha başarılı oldum, üçüncü seferse daha da iyiydi. Kazdığım toprağı küreğe doldurdum ve lacivert çarşafa sarılı cesede gelmemesine dikkat ederek kenara attım.

"İşte böyle," dedi Nathaniel. "Şimdi elimizi çabuk tutalım. Güneş doğduğunda hâlâ kazıyor olmak istemeyiz."

Güneşin tam olarak ne zaman doğduğunu bilmiyordum ama saat gece yarısını daha yeni geçmişti. Önümüzdeki altı yedi saat boyunca toprak kazacağımızı düşünmek tüylerimi ürpertti. O kadar ki hemen hızımı artırdım.

Sonraki doksan dakika boyunca sessizlik içinde kazdık. Toprağın ilk tabakasını kaldırdıktan sonra işimiz kolaylaştı ve hızla ilerleme kaydettik. Çok geçmeden toprakta yaklaşık iki metre uzunluğunda, altmış santim genişliğinde ve altmış santim derinliğinde bir çukur açmıştık. Otuz santim barajını aştığımızda ikimiz de çukura girmiştik, sanki kendi mezarımızı kazıyormuşuz gibi geliyordu.

Nathaniel duraksayıp alnındaki teri sildi. Hava buz gibi olmasına rağmen yaklaşık bir saat önce montlarımızı çıkarmıştık. "Pekâlâ," dedi. "Yat bakalım."

Ona aklını yitirmiş gibi baktım. "Ne?"

"Çukurun doğru büyüklükte olduğundan emin olmalıyız," dedi sabırsızca. "Uzan ki ölçebilelim. Sen onunla aşağı yukarı aynı boydasın."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim kısık sesle.

Nathaniel küreği yere fırlattı. "Her adımda seni ikna etmeye mi çalışacağım?"

Gözlerinde alışık olmadığım karanlık bir bakış vardı. Onu bu dünyadaki herkesten daha iyi anladığımı sanıyordum. Ruh eşi olduğumuzu sanıyordum. Ama yavaş yavaş Nathaniel'ın hiç bilmediğim bir yönü olduğunu fark etmeye başlamıştım.

"Boynundaki kırmızı izler neydi?" diye sordum tekrar. Bu sefer sesim daha ısrarcıydı.

"Ne?" dedi.

Kulaklarımın dibinde rüzgâr uğuldayınca ürperdim. "Boynundaki o kırmızı izleri diyorum. Daha önce orada olmadıklarına eminim. Sanki parmak izine benziyorlardı..."

Nathaniel kaskatı olmuş hâlde bana bakıyordu. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum, sadece..."

Gözlerini kırpıştırdı. "Boynundaki izlerden benim sorumlu olduğumu mu ima ediyorsun?"

Dudaklarımı araladım ama ağzımdan çıkan tek ses belli belirsiz bir cıyaklama oldu.

"Sen mutfaktan çıktığında," diye devam etti, "aslında ölü olmadığını mı ima ediyorsun?" Sesini alçalttı. "Sen yukarıdayken uyandığını ve beni hayatımı mahvetmekle tehdit ettiğini?" Sesini biraz daha alçalttı, artık neredeyse tıslayarak konuşuyordu. "Bu yüzden onu... çıplak elle boğmak zorunda kaldığımı?"

O bana bakarken nefes bile alamadım. Normalde açık kahverengi olan gözleri, mezarı aydınlatan loş ay ışığında neredeyse simsiyah görünüyordu. Balkabağı tarlasının puslu havasında birbirimize uzun uzun baktık. O sözleri söyleyiş şekli, sırtımdan aşağı korkunç bir ürperti yayılmasına neden olmuştu. *Onu çıplak elle boğmak zorunda kaldım.* Kulağa çok sahici gelmişti, sanki gerçeği söylemiş gibi.

Derken aklıma korkunç bir şey daha geldi.

Nathaniel sahiden karısını öldürdüyse bu gece aslında ne olduğunu bilen diğer tek kişi bendim. Nathaniel şimdi bir genç kızın polislere her şeyi yumurtlamayacağına güveniyordu. Buraya onun arabasıyla gelmiştik ve yarım saat önce anneme mesaj atıp her şeyin yolunda olduğunu, birazdan yatacağımı söylemiştim. Kimse Nathaniel'la burada olduğumu bilmiyordu.

Birçok bakımdan şu anda beni öldürmesi acayip işine gelirdi.

"Nate," diye fısıldadım. "Lütfen..."

Gözleri iki kara deliğe benziyordu. "'Lütfen ne?"

Parmaklarını karısının boynuna dolayarak nefesini kestiğini hayal ettim. "Lütfen yapma..."

Dizlerim titriyordu, o kadar ki olduğum yere yığılmaktan korkuyordum. *Nefes almaktan* korkuyordum. Hatta altıma işemekten korkuyordum. Ama tam da daha fazla dayanamayacak hâle geldiğim anda Nathaniel başını sallayıp ay ışığının altına girdi ve böylece gözleri yeniden normal görünmeye başladı.

"Saçmalamayı kes, Addie," dedi. "Onu benim öldürmediğimi biliyorsun. *Sen* öldürdün."

Yutkundum. "Şey, doğru."

"Tanrım, hayal gücünü kontrol et lütfen."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Delicesine çarpan kalbim yavaş yavaş eski ritmine dönerken kendime onun haklı olduğunu söylemeye çalıştım. Kesinlikle saçmalıyordum. Nathaniel karısını boğarak öldürmezdi. *Yapmazdı.*

Ama yaptıysa da –o parmak izleri ona aitse– kesinlikle iyi bir nedeni vardı. Yaptıysa beni korumak için yapmıştı. *Bizi* korumak için. Ona güveniyordum.

En azından güvendiğimi düşünüyordum.

Sonraki hamlesini düşünür gibi toprağa dalmıştı. Mezara yatmak istemiyordum, gerçekten ama gerçekten hiç istemiyordum. Sonunda tek omzunu kaldırdı. "Tamam. Eminim yeterince büyük olmuştur."

Ah, Tanrı'ya şükür.

"Baksana," dedi. "Bagajdan çantasını almayı unutmuşum. Onu da Eve'le beraber gömsek iyi olur. Telefonunu da kapatırız."

"Tamam."

Saatine göz attı. "Ben gidip getireyim. Hemen dönerim."

"Ben de seninle geleceğim."

Nathaniel bana aptalmışım gibi baktı. "Addie, sen kazmaya devam etmelisin. Bu işi bir an evvel bitirmemiz gerek. Dedim ya, hemen dönerim."

Bu aptal balkabağı mezarlığında tek başıma kalmak istemiyordum. Ama yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Nathaniel peşine takılmama izin vermeyecekti. Haklıydı da. Kazmaya devam etmem gerekiyordu.

"Çabuk ol," dedim.

"Söz." Bana uzun uzun bana. "Unutma, ne olursa olsun her şeyi inkâr et."

Bu sözlerin ardından mezardan çıktı. Montunu bıraktığı yerden alıp tekrar sırtına geçirdi. Ayaklarının altında ezilen kurumuş yaprakların sesi rüzgârda kaybolana kadar arkasından baktım.

ALTMIŞ BİR

ADDIE

Bir saat. Tam bir saat olmuştu.

Eğreti mezarımıza otuz santim daha derinlik kazandırmıştım ama Nathaniel hâlâ dönmemişti. Arabaya gidip tekrar buraya dönmesi hiçbir evrende bu kadar uzun sürmezdi.

O hâlde neredeydi?

"Nathaniel?" diye seslendim. Bağırmak istemiyordum ama onu bulmam gerekiyordu. Öncelikle beni eve o götürecekti. İkinci olarak neredeydi bu adam? Arabaya gidip gelmesi taş çatlasın on beş dakika sürerdi.

Arabaya binip gitmiş olabilir miydi?

Hayır, bu mümkün değildi. Nathaniel bana bunu yapmazdı. Beni burada bırakıp gitmezdi.

Mezardan çıkarken dizim çürümüş bir balkabağına gömüldü. Çukur yeterince büyük olabilirdi ama emin değildim. Nathaniel ne zaman durmam gerektiğini söyler diye düşünmüştüm.

"Nathaniel!" diye tekrar seslendim, sesim ağaçların arasından yankılandı.

Cevap gelmedi.

Onu aramak istiyordum ama o kadar çok dönmüştüm ki hangi tarafa gitmem gerektiğini bile bilmiyordum. Bulunduğum yerden uzaklaşırsam burayı bir daha bulamayabilirdim.

Eve Bennett'ın cesedi hâlâ o lacivert çarşafa sarılıydı. Nathaniel gittiyse onu mezara koyma işi bana kalmış demekti. Sonuçta buraya gelme sebebimiz buydu.

Cesedin yanına diz çöktüm. Ona dokunmak istemiyordum. Aptalca olduğunun farkındaydım. *Ölüm* bulaşıcı değildi. Babam merdivenin dibinde yatarken ona da dokunmak istememiştim. Yaşayıp yaşamadığını kontrol eden Hudson olmuştu.

Hadi, Addie. Bunu yapmak zorundasın.

Derin bir nefes alıp Bayan Bennett'ın cesedini yuvarladım. Bedeni hâlâ yumuşaktı, tıpkı bez bebek gibiydi. Ölü bedenlerin zamanla katılaştığını duymuştum ama onunkine henüz bir şey olmamıştı. İki kez daha yuvarlamamla kazdığımız mezarın kenarına geldi. Boyutu mükemmeldi. Böylece cesedi doğrudan içine ittim.

Pat diye çukura düştü. Düşerken çarşafın arasından bir şey çıktı. Ne olduğunu anlamak için tekrar mezara inmek zorunda kaldım ve Bayan Bennett'ın çantası olduğunu görünce dehşete kapıldım.

Anlaşılan bagajda unutmamıştık.

Anlamıyordum. Nathaniel çantanın bagajda kaldığını söylemişti ama belli ki öyle değildi. Yanılmış mıydı? Yoksa bana yalan mı söylemişti?

Onu bulmam gerekiyordu. Artık bu işi tek başıma yapamazdım.

Çantayı tekrar mezara attım. Nathaniel'ı bulmadan başka bir şey yapmak istemiyordum ama çukuru da böyle bırakamazdım. İçinde ceset olan bir mezarı açık bırakıp gidemezdim, özellikle de burayı tekrar bulamama ihtimalim varken.

Mezardan çıktım. Küreği alıp mezara olabildiğince çok toprak atmaya başladım. Cesedi kalın bir toprak tabakasıyla örttüm; hayvanları uzak tutacak kadar kalındı ancak yine de burada dolaşan birinin onu fark etme ihtimali vardı. Tabii bu balkabağı mezarlığında dolaşmak isteyen biri çıkarsa.

Ağaçların yaprakları yeni dökülmüştü, her yer onlarla kaplıydı. Toprakla uğraşmak yerine mümkün olduğunca çok yaprağı çukura doldurdum.

İşte, bir metre öteden bakınca mezar artık belli bile olmuyordu.

Buradaki işim bittiğinden girişteki tabelayı takip ederek balkabağı tarlasından çıktım. Tarlaya girdiğimizde sola dönmüştük, o hâlde şimdi sağa dönmem gerekiyordu. Değil mi?

Keşke matematiğim daha iyi olsaydı.

Taşlarla ve kaygan yapraklarla kaplı yolda sendeleyerek yürüyordum. Nathaniel'la bir açıklıktan geçmiştik ama doğru yolda olduğumdan emin değildim. Belki de ormanın derinliklerine ilerliyordum. Birkaç dakika sonra spor ayakkabılarım ıslanmış, çamur içinde kalmıştı. "Nathaniel?" diye seslendim tekrar.

Cevap gelmedi. Tanrı aşkına, neredeydi bu adam?

Yaklaşık yirmi dakikadır yürümeme rağmen hâlâ ondan bir iz yoktu. Ne onu etrafta dolanırken bulmuştum ne de sincaplar tarafından kemirilen cesedine rastlamıştım; hiçbir yerde yoktu. Paniklemeye başlıyordum ki yere bakınca toprakta tanıdık bir şey gördüm:

Lastik izleri.

Arabası *buradaydı. O* buradaydı. Arabaya ulaşmış, sonra da basıp gitmişti. İyi de bunu neden yapmıştı? Bir sebebi olmalıydı fakat ne olabileceğini hayal dahi edemiyordum. En azından artık yolumu bulabilecektim.

Lastik izlerini iki kilometre kadar takip ettim. Saat şimdi sabahın üçüydü ve ana yola ulaştığımda ortalık tamamen ıssızdı. Yoldan otostop çekebileceğim tek bir araba bile geçmiyordu. Gerçi bunu yapmak istemiyordum. Bayan Bennett'ın kaybolduğu ortaya çıktığında birileri beni sabah üçte bu civarda gördüğünü söylerse benim için hiç iyi olmazdı. Fena hâlde suçlu görünürdüm.

Cebimden telefonumu çıkardım. En azından artık çekiyordu. Gerçi telefonun çekmesi ne işime yarayacaktı ki? Buraya Uber çağıramazdım. Annemi arayıp hiçliğin ortasında olduğumu, gelip beni almasını da söyleyemezdim. Şu anda evde, yatağımda uyuyor olmam gerekiyordu.

Snapflash uygulamasını açıp Nathaniel'a mesaj attım:

Neredesin? Eve dönmem lazım.

Ekrana bakarak beni neden bu ıssız yerde bıraktığını açıklamasını bekledim. Ama cevap gelmedi. Ne yaptıysa, ne sebeple yaptıysa cevap vermiyordu. Üstelik bende cep numarası yoktu.

Geriye arayabileceğim tek bir kişi kalmıştı:

Hudson.

Hâlihazırda onunla paylaştığımız berbat bir sırrımız vardı. Bir taneden daha ne çıkardı?

Sabahın üçünde onu uyandırmamın doğru olmayacağını düşünerek tereddüt ettim. Onu rahatsız etmeyi hiç istemiyordum ama bugün *cumaydı*. Yarın istediği kadar uyuyabilirdi.

Tanrım, umarım telefonunun rahatsız etme modu açık değildir.

Rehberimden ismini buldum. Neredeyse bir yıldır onu aramamış olmama rağmen hâlâ favorilerim listesindeydi. Ben de onun listesinde miydim? Belki de beni engellemişti. Belki de onu boşuna arıyordum.

Sahiden de telefon uzun uzun çalmasına rağmen cevap vermedi.

Harika.

Eh, bu kadardı. Arayabileceğim başka kimse yoktu. Hudson tek şansımdı ve o da her nedense telefona cevap vermiyordu. Şimdi eve kendi başıma dönmenin bir yolunu bulmak zorundaydım.

Tam yola oturup hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım ki telefonum çaldı. Nathaniel! Beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum. Beni burada bırakmayacağını biliyordum.

Ama sonra bir sürprizle karşılaştım: Ekranda Nathaniel'ın değil, Hudson'ın adı yazıyordu.

"Addie?" Sesi hem yorgun hem de şaşkındı. "Sen... sen az önce beni mi aradın?"

"Evet." Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki kırmaktan korktum. "Benim... Yardımına ihtiyacım var."

"Saat sabahın üçü," dedi, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum."

Uzun uzun esnedi. "Peki, sabahın üçünde neye ihtiyacın var?"

"Gelip beni alman lazım."

"Şey, ailem bu saatte arabayı almama asla izin vermez. Hem zaten sadece sürücü adayı belgem var, teknik olarak araba kullanmam bile yasak."

"Biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Neredesin?"

GPS'e baktım. O olmasaydı nerede olduğumu hayatta bilemezdim. Konumu Hudson'a söyledim. Telefonuna girdiğini duyabiliyordum, sonra sessizce küfretti.

"Addie, oraya gelmem neredeyse bir saat sürer."

"Biliyorum."

Gerginlik içinde ne diyeceğini bekledim. Artık Hudson'la arkadaş değildik. Sevgilisi benden nefret ediyordu. Gece gece arabayla gizlice çıkarken yakalanırsa muhtemelen sonsuza kadar evden çıkmama cezası alırdı. Hayır demek için bir sürü sebebi vardı. Ama yine de...

"Geliyorum," dedi.

ALTMIŞ İKİ
ADDIE

Hudson kırk sekiz dakikada geldi.

Muhtemelen hız yapmamıştı çünkü yakalansaydı sürücü belgesine el koyarlardı. Ama Hudson'ı tanıyorsam büyük ihtimalle cesaret edebildiği kadar hızlı gelmişti. Hurdadan hâllice arabası önümde durduğunda neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Yolcu koltuğuna otururken Hudson'ın ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Beyaz-sarı saçları darmadağın, gözleri uykuluydu. Onu yatağından kaldırdığımdan bu hâli pek de beklenmedik değildi.

"Çok teşekkür ederim," dedim. "Ben... Sana borçlandım."

Bana ters ters baktı.

"*Bir kere daha*," diye hızlıca ekledim.

Gözleri üzerimde gezinerek su toplamış ellerimden çamura bulanmış kotuma, sonra da balkabağı posasıyla kaplı spor ayakkabılarıma indi. Ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Sessizlik içinde tekrar yola koyuldu.

Radyo açıktı ve saat geç olduğundan neredeyse hiç reklam girmiyordu. Başımı koltuğa yaslayıp müziğin benliğimi ele geçirmesine izin verdim.

"Eee," dedi Hudson, "ne oldu?"

"Şey... u-uzun hikâye," dedim kekeleyerek.

"Önümüzde bir saatlik yol var, rahat rahat anlatabilirsin."

Bu gece başıma gelenleri Hudson'a anlatabilmeyi her şeyden çok isterdim. Keşke anlatabilseydim çünkü o beni anlar, bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylerdi. Eskiden böyle bir arkadaşlığımız vardı; benim için her şeyi yapabileceği türden bir arkadaşlık. Ama sonra benim için hiçbir şey yapmamıştı ve artık arkadaş bile değildik.

"Bazı kötü kararlar verdim," dedim sonunda.

"Tamam..."

Ona söyleyemezdim. Söylemek istiyordum ama yapamazdım. Nathaniel beni burada bırakmış olmasına rağmen ona ihanet edemezdim.

Bu yüzden sorusunu cevaplamak yerine başımı çevirip camdan dışarı baktım. Yol boyunca bir daha konuşmadık. Varış noktamıza yaklaşık on beş dakika kala telefonu titrediğinde, ailesinin evde olmadığını fark ettiğini ve bu yüzden sonsuza dek cezalandırılacağını düşünerek panikledim. Oysa Hudson mesaja bakmadı bile. Kırmızı ışıkta durduğumuzda bakışlarını üzerime dikti ancak onu görmezden geldim. Kendi iyiliği için bilmemesi daha iyiydi. Hem bilseydi benimle bir daha asla konuşmazdı. Ömrümüzün sonuna kadar.

Bizim eve vardığımızda Hudson son bir kez bana döndü. Gök mavisi gözleri hüzünlüydü. "İhtiyacın olursa benimle konuşabilirsin, Addie," dedi.

Sevgilisinin bundan hoşlanmayacağını söylememek için kendimi zor tuttum. "Tamam."

Kaşlarını çattı. "Ciddiyim. Bana ihtiyacın olursa yanındayım. Ayrıca geçen yıl sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Olanlar... beni allak bullak etti. Sana her baktığımda şeyi görüyordum... biliyorsun işte."

Başımı eğdim. "Biliyorum."

"Ama..." Uzun parmaklarıyla bacaklarını sımsıkı kavradı. "Sen hâlâ benim en yakın arkadaşımsın, Addie."

Yine içimden ona her şeyi anlatmak geldi. Bunu delicesine istiyordum. Ama beni daha yeni affetmişti ve bunu riske atamazdım. Fakat ondan istemem gereken bir iyilik daha vardı.

"Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var," dedim.

"Ne olursa."

Gözlerinin içine baktım. "Bu gece beni almaya geldiğini kimseye söylemeyeceksin."

Elini göğsüne koydu. "Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim."

Umarım pazartesi okula gittiğimizde Bayan Bennett'ın kaybolduğunu öğrenince de aynı fikirde olurdu.

ALTMIŞ ÜÇ

NATE

Sabah güneşi ufukta yükselirken yatakta yalnız olduğumu fark edip bir anlığına şaşırdım.

Son zamanlarda eşime karşı sevgim iyice azalmış olmasına rağmen varlığına alışmıştım. Her sabah yatakta yanımda olurdu; ben solda, o sağda yatardık. Yokluğu öylesine şaşkınlık vericiydi ki yatağın onun tarafını yoklayarak silüetini aradım.

Elim soğuk çarşafa değdiğinde inanılmaz bir rahatlama duydum.

Eve artık yoktu.

Hayatımı mahvetmeye yemin etmişti ama bir gecede bu sorunu çözmeyi başarmıştım. Eve ölmüştü; Addie ya onu gömmüştü ya da ben gittikten sonra gömmeye çalışırken yakalanmıştı. Eve'in telefonuyla çektiği fotoğrafları silmiştim, telefon da onunla birlikte mezardaydı.

Artık özgür bir adamdım.

Yataktan kalkıp rahat rahat gerindim. Dün gece daha farklı geçmiş olsaydı şu anda ağrıyan belimi tutarak bir motel odasından çıkıyor olurdum. Addie, Eve'in telefonundan beni aradığında bir barda oturmuş, viski içerek bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum. O telefon görüşmesinin bütün sorunlarımı çözeceğinin farkında değildim.

Sırf merakımdan komodinin üzerinde şarj olan telefonuma uzandım. Sabah üç civarı Addie'den bir sürü mesaj geldiğini görünce şaşırmadım. Bazıları biraz farklı olsa da hepsi aynı kapıya çıkıyordu:

Neredesin?

Zavallı, biçare Addie. Gecenin kör karanlığında o balkabağı tarlasının ortasında mahsur kalmıştı. Aslında bunu yapmayı hiç istememiştim. Ne de olsa ben bir canavar değildim. Evine sağ salim varmış olmasını umuyordum ama bir tır şoförüne otostop çekmeye çalışırken geceyi kötü sonla kapadıysa işler benim için daha kolay olurdu. Telefona bakarken acaba ona son bir mesaj atsam mı diye düşündüm.

Hayır, bunu yapamazdım. Şu anda telefonunun kimde olduğunu bilmiyordum. Ona söylediğim son sözlere kulak verdiğine güvenmekten başka çarem yoktu.

Her şeyi inkâr et.

Fakat inkâr değil itiraf etse bile –ki bu pek olası değildi– Addie Severson'la aramda bir bağlantı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Gerçeği bilen tek kişi Eve'di ve o da kimseye anlatmamıştı. Fotoğraflar silinmişti. Addie de zaten ne kadar dengesiz olduğunu kanıtlamıştı. Daha önce bir öğretmenini takıntı hâline getirmiş ve adamın işinden atılmasına neden olmuştu, hem de ortada bariz bir suç unsuru olmamasına rağmen. Dahası kızın tek arkadaşı bile yoktu.

Islık çalarak banyonun yolunu tuttum. Bu sabah banyo tamamen bana aitti; Eve artık sıcak suyun tamamını kullanamayacak, bana sadece ılık su kalmayacaktı. Bu evliliği çok önceden bitirmeliydim ama sürdürmek için bazı sebeplerim vardı. Eve, hakkımda istemediğim kadar çok şey biliyordu.

Çişimi yaptıktan sonra duşa girmek üzere duş perdesini açtım. Fakat tam musluğa uzanacağım sırada donakaldım.

Bu da ne?

Duşun içinde Eve'in bir çift ayakkabısı vardı.

Küvetin dibinde duran kırmızı topuklu ayakkabılara bakakaldım. Eve'in ayakkabılarına evin her köşesinde denk gelmiştim ama ilk kez küvette görüyordum. Neden oraya koymuş olabileceğini aklım almıyordu.

Belli ki karım, göründüğünden bile daha dengesizdi. Sonunda ondan kurtulduğuma sevinmek için bir sebep daha...

Ayakkabıları suda boğulmaya bırakma fikri çok cazipti fakat son anda onları kurtardım. Kredi kartı ekstrelerimize bakılırsa Eve'in ayakkabıları küçük bir servet değerindeydi. Hepsini eBay'de satabilirdim. Belki biraz kâr bile ederdim.

Ayakkabıları küvetten çıkarırken arkamda bir ses geldiğini duydum. Dönüp kapalı banyo kapısına baktım. Sanki kapının hemen ardında biri vardı. Ama bu imkânsızdı. Eve burada değildi, anahtarı olan başka kimse de yoktu.

Yine de bir ses duyduğuma emindim. Tıkırtıya benziyordu.

Baksırımı düzeltip banyonun kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı yavaşça aralayıp yatak odasına göz gezdirdim. Beklediğim gibi boştu. Birden aklıma en sevdiğim şiir geldi:

Yalnız karanlığı gördüm uzanıp da anlamadan, kapıyı açtığım zaman.[5]

Derin bir nefes alıp dolaba gittim ve Eve'in ayakkabılarını içine attım. Dün gece bir hayli stresli geçmişti, pek iyi uyuyamamıştım da, nitekim kulaklarımın bana oyun oynaması çok da şaşırtıcı değildi.

Duşun altına girip sıcak suyun çıplak tenimi ıslatmasına izin verdim. Önümde uzun bir gün vardı. Kahvaltının ardından yığınla kâğıt okumam gerekiyordu. Sonra belki öğle yemeği için dışarı çıkardım. Hatta çıkmışken markete de uğrardım.

Sonra da polisi arayacaktım.

---

5 Edgar Allen Poe, *Kuzgun*. Çev. Ülkü Tamer –*ç.n.*

ALTMIŞ DÖRT

ADDIE

Bütün gece gözüme uyku girmedi.

Sabaha kadar yatakta dönüp durdum. Ne zaman gözlerimi yumsam Bayan Bennett'ın o eski balkabağı tarlasındaki mezarda yatan cesedini, boynundaki kıpkırmızı izleri görüyordum.

Annem sabahın erken saatlerinde eve döndü. Bana bakmak için sessizce odama girdiğinde gözlerimi kapayıp uyuyor numarası yaptım. Şu anda onunla uğraşacak hâlim yoktu. Yüzümü görür görmez bir sorun olduğunu anlardı.

Öğlene kadar yatakta öylece yattım ama sonra kalkmam gerekti. Güne başlamalı, kendimi zorlayarak da olsa bir şeyler yemeliydim.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıp telefonuma uzandım. Hudson'dan mesaj gelmişti:

İyi misin?

Hayır, hiç iyi değildim. Ama onun sorularıyla uğraşacak hâlim de yoktu. Ona çok şey borçluydum fakat onunla konuşamazdım. Özellikle de pazartesi sabahı Bayan Bennett'ın kaybolduğunu öğrendiğinde her şeyi anlayacağını hesaba katarsak.

Nathaniel'ın planı dün gece mantıklı gelmişti ama şimdi düşününce bundan paçayı nasıl sıyıracağımızı hayal dahi edemiyordum.

Ondan bir mesaj gelmiş olmasını umut ederek Snapflash uygulamasını açtım. Dün gece olanlardan sonra bana bir açıklama borçluydu, öyle değil mi? Ama mesaj filan yoktu.

Ben de kendi mesajımı yazmaya başladım:

Dün gece ne oldu? Lütfen bana bir açıklama yap.

Gönder tuşuna bastım fakat mesaj iletilmek yerine ekranda bir hata belirdi:

Bu hesap artık mevcut değil.

Ne?

Kusacak gibi oldum. Nathaniel hesabını silmişti. Bunu nasıl yapabilirdi?

Ama paniklememeliydim. Hesabını silmek istemesi gayet mantıklıydı. Aslında ben de silmeliydim. Aramızda bir ilişki olduğuna dair tek bir iz bile kalmamalıydı yoksa bu ikimizi de suçlu gösterirdi.

Yine de kendimi hesabımı silmeye ikna edemedim. Mesajlarının hepsi açtıktan altmış saniye sonra yok olmuş olsa bile. Belki bana yeniden ulaşmak isterse diye hesabımı açık tutmak istiyordum.

Yalınayak mutfağa inip ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek koydum. Birazcık bile açlık hissetmiyordum ama bedenim benimle aynı fikirde değildi; midem gurulduyordu. Gece vardiyasından yorgun argın dönen annem şu anda uyuyor olduğundan bütün ev bana kalmıştı.

Nathaniel ne yaptığını biliyordu. Hesabını bana eziyet etmek için silmemişti. Bunu, arkamızda iz bırakmamamız gerektiği için yapmıştı. Bayan Bennett ölmüştü; onun için artık yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ama yakalanırsak hayatımızın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirebilirdik. Nathaniel'ın bana söylediklerini aklımdan çıkarmamam gerekiyordu:

Her şeyi inkâr et.

Ayışığı Kitaplığı

ALTMIŞ BEŞ

NATE

Sivil polis aracı öğleden sonra saat dörtte evimin önünde durdu.

Polisi aramak benim açımdan riskli bir hamleydi. Kendi ellerimle öldürdüğüm birinin kaybolduğunu ihbar etmek ve kendi ellerimle gömdüğüm cesedi bulmalarını istemekse... Eh, yürek isterdi doğrusu.

Ama bu planlı bir hamleydi. Eve'in arabası tren istasyonunda dururken kendisi günlerdir evdeymiş gibi davranamazdım. En iyisi şaşkın koca rolünü oynamaktı. Neyse ki birkaç kez oyunculuk dersi almıştım, bu rol için epey işime yarayacaktı.

Üzerimde kazak ve eskimiş bir kot pantolon vardı. Fazla kasıyormuş gibi görünmek istemiyordum. Tam kararında endişeli görünmem elzemdi.

Kapıyı açtığımda şansımın yine yaver gittiğini gördüm. Gelen polis memuru kadındı. Cazibem karşı cinste her zaman işe yaramıştı.

"Bay Bennett?"

"Benim."

"Ben Dedektif Sprague." Ufak tefekti –çeneme ancak geliyordu– ve bana bakabilmek için başını geriye eğmesi gerekiyordu. O sımsıkı topuzunu çözüp biraz da makyaj yapsa

son derece çekici olabilirdi ama benim tipim değildi. "Eşinizin kaybolduğuna dair ihbar aldık."

"Doğru," dedim.

"İçeri girebilir miyim?"

Açık rızanız olmadan hiçbir polis memuru evinize giremezdi ama benim saklayacak bir şeyim yoktu. Kenara çekilip dedektife yol verdim.

"Şimdi, Bay Bennett," dedi. "Zaman çizelgesini netleştirmek istiyorum. Eşinizi dün geceden beri görmediğinizi söylüyorsunuz, doğru mu?"

Başımla onayladım. "Evet, doğru. New Jersey'de oturan ailesine sürpriz yapmayı planlıyordu. Yıllar önce araları açılmıştı ve bu sefer işleri yoluna koymaya kararlıydı. Ama yanlarına gideceğini onlara söylemek istemedi çünkü gelmemesini söylemelerinden korkuyordu. Neyse, gece treninde yer ayırtmıştı, sabah erkenden varmayı planlıyordu. Ama sabahtan beri onu aramama rağmen cevap vermiyor, telefon doğrudan telesekretere düşüyor. Ailesini de aradım fakat oraya hiç gitmediğini söylediler."

Hikâyemin tutarlı olmasına adına Eve'i birkaç kez aramış, ailesiyle de konuşmuştum. Eve'in onları ziyaret etmeyi planladığını söylediğimde hem şaşırmış hem de biraz şüpheye düşmüşlerdi. Yine de fazla uzatmamışlardı. Benden pek hoşlandıkları söylenemezdi.

"Anlıyorum," dedi Sprague. "Şehre trenle gideceğini söylediniz, değil mi?"

Yine başımla onayladım. "Evet. Bu aralar maddi durumumuz biraz sıkışık, şehre kadar Uber'le gitmek istemediğinden böylesinin daha iyi olacağını düşündü. Ben de bu yüzden akşam yemeğimi dışarıda yedim çünkü trene yetişmek için evden erken çıkacaktı."

Dedektif düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. "Pekâlâ, arabasını tren istasyonunda bulduk ancak kendisi orada değildi.

Amtrak biletlerini almış, evet ama trene bindiğine dair bir iz yok. Biletleri hiç okutulmamış."

İşte, oyunculuk yeteneğimin devreye gireceği nokta burasıydı. Elimi ağzıma kapayıp, "Ciddi olamazsınız," dedim.

"Ne yazık ki ciddiyim. Anladığımız kadarıyla raylara da çıkmamış."

Geri geri birkaç adım atıp merdivenin trabzanına tutundum. "Tanrım. İstasyonda saldırıya uğradığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu da bir ihtimal, evet."

"Onu tek başına göndermemeliydim." Sesim titredi. "Bırakmayı teklif ettim ama gerek olmadığını söyledi. Beni uğraştırmak istememişti."

Söylediklerimi yiyor mu diye dedektifin yüzünü dikkatlice inceledim. Fakat ifadesi okunaksızdı.

"Sormak zorundayım, Bay Bennett," dedi. "Dün gece neredeydiniz?"

"Dediğim gibi, karım evde olmadığından yemeği bir barda yedim." Güzel kadın barmenin saatlerce orada kaldığımı doğrulayacağından emindim. Hatta hiç tipim olmamasına rağmen ona biraz kur bile yapmıştım. "Geç döndüm, ben geldiğimde Eve çoktan gitmişti."

"Peki, eşinizle aranız nasıl?" diye devam etti. "Son zamanlarda kavga ediyor muydunuz ya da..."

Kahkaha attım. "Kavga etmek mi? Tanrım, hayır. Eve ve ben, tanıdığımız bütün çiftlerden daha mutluyuz. İstediğiniz arkadaşımıza sorabilirsiniz. Hatta..." Âdemelmamı iyice görebilsin diye yutkundum. "Bebek yapmaya çalışıyoruz."

Sprague'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. Oyunculuk eğitimi almış olabilirdim ama bu kadın duygularını tanıdığım herkesten daha iyi saklıyordu. Endişeli koca profilime inanmış mıydı yoksa beni şüpheliler listesine mi eklemişti anlamak çok zordu. "Peki, ona zarar vermek isteyebilecek biri var mı?" diye sordu.

Bilerek duraksadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bay Bennett?"

"Aslında söylemek istemiyordum," dedim, "ama nasıl olsa er ya da geç öğreneceksiniz. Eve'in ondan hiç hazzetmeyen bir öğrencisi var. Adı Adeline Severson."

"Anlıyorum." Bel kemerinden küçük bir tablet çıkarıp birkaç not yazdı. "Peki, eşinizle bu öğrenci arasında tam olarak ne oldu?"

İç geçirdim. "Eminim kızın bu olanlarla ilgisi yoktur ama açıkçası durum biraz ürkütücüydü. Eve onu bir sınavda kopya çekerken yakalamıştı. Kıza çok hafif bir ceza vermesine rağmen Adeline onu hiç affetmedi. İki gece önce onu evimizin etrafında dolanırken yakaladık. Şüphelerimizi okul müdürüne taşıdığımızda inkâr etti tabii."

"Hımm..."

"Bir şey daha var." Oturma odasının köşesinde duran çalışma masasına gidip üst çekmecesini açtım. İçinden, üzerine el yazısıyla bir şeyler karalanmış bir defter yaprağı aldım. Kâğıdı dedektife götürdüm. "Bunu Eve'in okuldaki posta kutusuna bırakmış."

Sprague kâğıdın üzerinde yazanları okudu. Okurken nefesinin kesildiğini duydum. "Bu çok ciddi bir durum, Bay Bennett. Neden bunu polise vermediniz?"

"Adeline zor bir yıl geçiriyor," diye açıkladım. "Yaklaşık bir yıl önce babasını kaybetti. Geçen yıl başka bir öğretmeni takıntı hâline getirmişti ve okulun geri kalanı onu dışlamıştı. Hayatını daha da zorlaştırmak istemediğimizden bu konuyu okul içinde çözmeye çalıştık."

Sprague her şeyi not alıyordu. Hatta bazı yerlerin altını çizdiğini bile gördüm. Bir kadın öldürüldüğünde baş şüpheli her zaman koca ya da erkek arkadaş olurdu, yani *ben*. Ta ki başka bir suçlu adayı ortaya atılana kadar.

Ben Addie'yi atmıştım.

"Pekâlâ," dedi sonunda, "sanırım Bayan Severson'ı da ziyaret etmem gerekecek. Ama ondan önce evinize kısaca göz atabilir miyim?"

"Elbette. Buyurun lütfen."

Tam olarak ne aradığını bilmiyordum. Karımın cesedini oturma odasında sere serpe yatarken bulacağını mı düşünüyordu? Gerçi o kadar salak suçlular da yok değildi.

Sprague oturma odasını hızlıca dolaştı. Ardından banyoya geçti ki orası tamamen sıradandı. Sonra yirmi dört saatten az bir süre önce karımı boğarak öldürdüğüm yeri işaret etti.

"Orası mutfak mı?"

"Evet."

Mutfak kapısını açtı ve ortasına geldiğinde gözleri yerdeki bir şeye kilitlendi. Neye baktığını gördüğümde bayılacağımı sandım.

ALTMIŞ ALTI
NATE

Eve'in başka bir çift topuklu ayakkabısıydı. Mutfağın tam ortasında duruyordu.

Bu ayakkabılar canlı mavi renkteydi ve Eve'in en sevdiklerinden biriydi. Derken tabanlarının çamur içinde olduğunu fark ettim.

Kusacak gibi oldum. Eve'in ayakkabıları mutfağın ortasında ne arıyordu? Küvette topukluların olması tuhaftı ama karım hep tuhaf şeyler yapardı zaten. Fakat bu farklıydı. Sabah mutfağa girip kendime hafif bir kahvaltı hazırlamıştım. Şayet ayakkabılar burada olsaydı kesin görürdüm.

Değil mi?

"Bunlar eşinizin ayakkabıları mı?" diye sordu Sprague.

"Evet," dedim.

Ben panik yapmamaya çalışırken dedektif ayakkabıların yanına çömeldi. "Pahalı ayakkabılar bunlar," dedi. "Böyle kirletmesine şaşırdım doğrusu."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Cevaplayamayacağım başka bir soru sormasından korkarak gerginlik içinde bekledim ama neyse ki dedektif ayakkabıların üzerinde fazla durmadı. Ona evin geri kalanını gezdirirken

aklım hâlâ mutfaktaki ayakkabılardaydı. Odağımı tamamen yitirmiştim, öyle ki dedektif ne zaman bana bir soru sorsa şaşkın ve suçlu göründüğümden şüphem yoktu.

Fakat elimde değildi. O ayakkabılar mutfağımda ne arıyordu?

Nihayet dedektif gittikten sonra arkasından kapıyı kilitlediğim gibi mutfağa koştum. İçeri girdiğimde arka kapının aralık olduğunu ve küçük bir kuşun o aralıktan içeri girdiğini gördüm. Siyah beyaz tüyleri olan minik kuş, Eve'in ayakkabılarının tabanlarını gagalıyordu.

Önümdeki manzaraya şaşkınlık içinde bakakaldım. Daha önce de arka kapıyı açık bıraktığım olmuştu ama başıboş bir kuşun mutfağa girdiğini hiç görmemiştim. Dolaptan çalı süpürgesini alıp birkaç kez kuşa savurduğumda arka kapıdan uçup gitti.

Ayakkabıların yanına çömeldim. Bir kuşun süet topuklu ayakkabılarla ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonuçta kuşlar çamurla falan ilgilenmezdi. Onlar yiyecek peşindeydi.

İşte o zaman gördüm:

Ayakkabının tabanına balkabağı yapışmıştı.

Dizlerimin boşalmasıyla kuyruk sokumumun üzerine düştüm. Başım dönmeye başladı, gözlerim kararardı. Kendimi ayakkabıların başından beri burada olduğuna ama benim onları fark etmediğime ikna etmeye çalışabilirdim. Dedektif doğru bir noktaya parmak basmıştı: Eve ayakkabılarına gözü gibi bakar, bu şekilde çamura bulanmalarına asla izin vermezdi. Belki de yağmura yakalanmıştı ve kirlenmeleri kaçınılmaz olmuştu. Kendimi buna inandırmaya çalışabilirdim.

Ama balkabağı... O balkabağı posası, karımın ayakkabısının altına nasıl yapışmıştı?

Eve'i gömerken ayağında ayakkabı olsaydı bile –ki yoktu– mezarından kalkıp tabanına balkabağı posası yapışmış hâlde eve dönmediği kesindi. Yani bu ayakkabıları, görüp de paniğe kapılayım diye mutfağın ortasına bir başkası bırakmıştı.

Ve bu kişi dün gece ne yaptığımızı biliyor olmalıydı.

Addie'nin işi olabilir miydi? Onun böyle bir şeyi yapabileceğini sanmıyordum ama dün gece onu ıssız bir yerde terk etmiştim. Belki de bu, onun çocukça intikam alma yöntemiydi. Gerçi bu pek de Addie'nin tarzına benzemiyordu. O fevri hareket eden bir ergendi; evime gizlice girip Eve'in bir çift ayakkabısını mutfağa yerleştirecek kadar planlı hareket etmesi pek olası değildi.

Ama başka bir ihtimal daha vardı.

Son birkaç yıldır karımın cinsel ihtiyaçlarını karşılayamadığımın fazlasıyla farkındaydım. Dolayısıyla bu boşluğu dolduracak bir sevgili bulmuş olabileceği aklıma gelmişti. Eskiden âşık olduğum Eve böyle bir şeyi aklından bile geçirmezdi ama evli olduğum kadının yapabileceğine inanıyordum.

Şayet başka biriyle ilişkisi varsa ona her şeyi anlatmış olabilir miydi? Belki de adam, dün gece ona ne yaptığımızı öğrenmişti ve şimdi de intikam almaya çalışıyordu.

Bu olasılıkların ikisi de son derece huzursuz ediciydi.

Ayakkabıları yerden alıp lavaboda tabanlarını yıkadım. Şu kadarı kesindi: Bu ayakkabıları mutfağıma her kim koyduysa amacı beni korkutmaktı ama polisi bu işe karıştırmak istemiyordu. Eğer birinin elinde beni suçlu gösterecek kanıtlar olsaydı o dedektif ben daha ağzımı açamadan bileklerime kelepçeleri takardı.

Hayır, üstünlüğün hâlâ bende olduğundan emindim. Dikkatli olduğum sürece kimse ne yaptığımı öğrenmeyecekti.

ALTMIŞ YEDİ

ADDIE

Annem beni aşağı çağırırken sesi hafifçe titriyordu.

Günün büyük kısmını yatağımda tavanı seyrederek geçirmiştim, bir sürü ödevim vardı ama benim kolumu bile kıpırdatasım yoktu. Bir ara annemin yatak odasından çıkıp alt kata indiğini duyduysam da odamın kapısını hiç açmamıştım. Onunla yüzleşemezdim.

Merdivenden inerken tişörtümün göğüs cebinde leke olduğunu fark ettim, saçlarım da düğüm düğüm olmuştu. Basamakları yarılamıştım ki oturma odasında üzerinde trençkot olan yabancı bir kadın görünce olduğum yerde durdum.

"Addie," dedi annem. "Bu Dedektif Sprague. Sana birkaç soru sormak istiyor."

Dün müdürün odasında Bayan Bennett'la görüştüğümden polislerin eninde sonunda beni sorguya çekeceklerini biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Bayan Bennett'ın kaybolduğunu nasıl bu kadar çabuk öğrendiklerini bile anlamamıştım. Hafta sonu olduğundan kayıp olduğunu ancak bir kişi ihbar edebilirdi...

Nathaniel.

"Merhaba, Addie," dedi dedektif, ben basamakların kalanını yavaşça inerken. Minyon yapılıydı ama yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi ve saçlarını sımsıkı bir topuz yapmıştı. Ufak tefek olmasına rağmen göz korkutucuydu. "İzin verirsen seninle birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"Ben de yanınızda olacağım," diye ekledi annem.

Önce anneme, sonra dedektife baktım. Kabul etmeme şansım yoktu, bu yüzden başımla onayladım.

"Pekâlâ, Addie..." Dedektif Sprague koyu gözleriyle yüzümü inceledi. Yalanlarımı ilkokul dördüncü sınıf öğretmenimden bile daha iyi anlayabilecek birine benziyordu. "Buraya gelmemin sebebi, matematik öğretmenin Eve Bennett'ın dün geceyle bu sabah arasında bir vakitte ortadan kaybolmuş olması."

Boğazım Sahra çölüne dönmüş gibi hissediyordum; o çölü geçen ay öğrenmiştik. "Ya. Ne olmuş ona?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi dedektif sabırla. "Fakat araştırmalarımız sırasında Bayan Bennett'la birkaç kez gerginlik yaşadığını öğrendik."

Annemin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bu meseleden haberi yoktu. Özellikle de onun önünde ne diyeceğimi bilemedim.

Her şeyi inkâr et.

"Şey," dedim, "derste biraz zorlanıyorum, o yüzden aramız çok iyi değil ama düşman filan da değiliz."

Sprague'ın dudakları belli belirsiz seğirdi. "Hayır, düşman olduğunuzu ima etmedim. Ama müdüre, iki gece önce seni evinin etrafında dolaşırken gördüğünü söylemiş."

Her şeyi inkâr et. "Bu doğru değil. Orada dolaşmıyordum. Bütün gece evdeydim."

"Doğru söylüyor, dedektif," dedi annem. "Perşembe gecesi beraberdik. Dışarı çıkmadı."

"Yani bütün gece gözünüzün önünden ayrılmadı mı?"

Annem duraksadı. "On altı yaşında. Dolayısıyla sürekli başında beklemem gerektiğini düşünmüyorum. Bir ara odasındaydı..."

"Yani dışarı çıkmış olma ihtimali var, öyle değil mi?"

Annem bana baktı, sonra tekrar dedektife döndü. "Evet, sanırım öyle bir *ihtimal* var."

"Ayrıca..." Sprague elini trençkotunun cebine sokup katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. "Bunu Bayan Bennett'a sen mi yazdın?"

Annem omzumun üzerinden kâğıdı okudu. Bense öfkeyle yazılmış satırları görür görmez bayılacak gibi oldum. Hayır. Olamaz.

Olamaz.

Gözlerini oyup yuvalarına köz doldurmak istiyorum. Kalemimle boğazını delmek istiyorum...

Annem elini ağzına kapadı. "Addie!"

"Bunu sen mi yazdın?" diye üsteledi dedektif.

Yalan söylemenin âlemi yoktu. Annem el yazımı tanıyordu, notu benim yazdığımı anlamıştı. "Evet," dedim. "Ama bunu... Ben yazdım ama Bayan Bennett'a yazmadım."

Sprague'ın kaşları havaya kalktı. "Kime yazdın?"

"*Kimseye* yazmadım," dedim. "Bu... bu edebiyat dersinde verilmiş bir ödevdi."

Mektubu yazdığım zamanı hatırlıyordum. Soyunma odasındaki dolabımdan kıyafetlerimi çaldığı için Kenzie'ye çok kızmıştım. Sonra Nathaniel bana, ona olan öfkemi kustuğum bir mektup yazmamı söylemişti. Mektupta yazdığım hiçbir şeyi gerçekten yapmak istemiyordum. Sadece... biraz dramatik davranmıştım. Nathaniel'ı etkilemeye çalışıyordum.

"*Ödev* mi?" dedi annem inanamayarak. Dedektif Sprague bir şey demedi ama yüzündeki ifadeden onun da inanmadığı belliydi.

"Evet, şey..." Dirseğimin arkasını kaşıdım. "Öfkeli olduğum birine mektup yazmam gerekiyordu. Ama kimseye vermedim. Gerçek bir mektup değildi."

"Ödev," dedi Sprague kaşlarını çatarak. "O hâlde... diğer çocuklar da aynı ödevi yaptı mı? Sorsam hatırlarlar mı?"

"Hayır, sadece ben yaptım."

Dedektif bana tuhaf tuhaf baktıysa da mektup hakkında daha fazla soru sormadı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilemedim.

"Pekâlâ, şimdi sana şunu soracağım, Addie," dedi Dedektif Sprague. "Dün gece neredeydin?"

"Evdeydim," dedim hızlıca.

Anneme baktı. "Siz de onunla birlikte evde miydiniz?"

Annemin yanakları pembeleşti. "Ben hemşireyim, dün gece nöbetteydim."

Annem ne zaman benim hakkımda endişelense kaşlarının arasında beliren çizgi, şimdi derin bir yarığa dönüşmüştü. Son bir yılda bu ifadeyi yüzünde pek çok kez görmüştüm.

"Peki..." Sprague şimdi annemle konuşuyordu. "İşe kendi arabanızla mı gittiniz?"

Annem şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Evet."

"Başka aracınız var mı?"

"Var..." Annem garaja açılan kapıya kısa bir bakış attı. "Merhum eşimin arabası garajda duruyor. Ama o arabayı kimse kullanmaz."

Güya babamın arabasını bana saklıyordu fakat aslında onun eşyalarını elden çıkarmaya gönlü el vermiyordu. Oysa şimdi çıkarmış olmayı dilediğinden emindim.

Sprague bana, "Yani dün gece bir arabaya erişimin vardı, değil mi?" diye sordu.

Ben cevap veremeden annem araya girdi. "Onun ehliyeti yok ki. Sadece sürücü adayı belgesi var."

Dedektif tek kaşını kaldırdı. Bir ergenin ehliyetinin olmamasının, onu direksiyon başına geçmekten alıkoyamayacağını herkesten daha iyi biliyordu. "Ama araba garajda, değil mi?"

"Evet," dedi annem kısık sesle.

Dedektifin bunu neden sorduğunu anlamıyordum. Bir arabaya erişimin olup olmadığı onu neden ilgilendiriyordu? Dün gece babamın arabasını kullanmamıştım. Dün gece bir arabaya ancak...

Her şeyi kendi başıma yapsaydım ihtiyaç duyardım.

Benliğimi korkunç, baş döndürücü bir his sardı. Dedektif Sprague mektubu kendisi bulmuş gibi davranıyordu fakat ona Nathaniel'ın verdiğinden adım gibi emindim, başka türlü nasıl ele geçirecekti ki? Ayrıca okul bugün kapalı olduğundan dedektife benim evlerinin etrafında dolaştığımı söyleyen de o olmalıydı.

Dahası beni ormanda bırakıp gitmişti.

Yoksa Nathaniel, karısının ölümünün suçlusu olarak beni yakalatmaya mı çalışıyordu? Dedektifin söylediği her şey buna işaret ediyordu ama Nathaniel'ı tanıyordum, o asla böyle bir şey yapmazdı. Dün gece yaptığı her şey beni korumak, hapse girmeme engel olmak içindi.

Öte yandan Bayan Bennett'ın boynundaki kırmızı izleri düşünmeden edemiyordum.

"Addie," dedi Dedektif Sprague, beklenmedik biçimde anlayışlı bir sesle, "Dün gece Bayan Bennett'a ne olduğunu biliyor musun?"

Sprague da annem de gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Sessizce başımı iki yana salladım.

Dedektif uzun bir iç çekti. "Pekâlâ, Addie. Şimdilik bu kadar. Ama daha sonra karakola gelmeni isteyebiliriz. Başka sorularımız da olacak."

"Addie kimseye zarar vermez," dedi annem. "O öyle biri değil."

Dedektif hafifçe gülümsediyse de bir şey demedi. O da ben de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

ALTMIŞ SEKİZ
ADDIE

Dedektif Sprague gittikten sonra bir an için annem kalp krizi geçirecek sandım. Yüzünün rengi atmıştı, kalan birkaç kahverengi saç telinin de beyaza döndüğüne yemin edebilirdim.

"Addie," dedi soluk soluğa. "Bu da *neydi?* Ne *yaptın* sen?"

Her şeyi inkâr et.

Gözlerimi yere indirip dağınık saçımın bir tutamıyla oynadım. Bu konuşmayı bitirene kadar kendi saçlarım da bembeyaz olursa hiç şaşırmazdım. "Bir şey yapmadım. Bütün gece buradaydım."

"Bana doğruyu söyle, Adeline."

Annem yalan söylediğimde hemen anlardı, bu yüzden farklı bir taktik denedim. "Bak, o kadın arabayı kaçırdığımı sanıyor ama garajdaki araba çalışmaz bile. O kadar uzun zamandır kullanmıyoruz ki kesin aküsü bitmiştir."

Annem o arabayı en son iki ay önce kullanmıştı ve o zamanlar satmayı düşünüyordu. Ama sonunda bana saklamaya karar vermişti, her ne kadar o adamın arabasını kullanma düşüncesi midemi bulandırsa da.

"Sanmam," dedi yavaşça. Başını çevirip tekrar garaj kapısına baktı. "Gidip bir kontrol edeyim."

Kitaplıktaki yerinden anahtarları aldığında kalbim tekledi. Peşine takılıp onunla birlikte garaja girdim. Annem tek kelime etmeden arabanın kapısını açıp şoför koltuğuna oturdu. Bir an için anahtarı elinde evirip çevirdikten sonra kontağa taktı.

"Anne," dedim. Konuştuğumda nefesimi tuttuğumu fark ettim. Annem babamın arabasını o kadar uzun zamandır kullanmamıştı ki çalışmayacağından neredeyse emindim. Sahiden çalışmadığında da paçayı kurtarmış olacaktım, değil mi? Dün gece arabam olmadan Bayan Bennett'a bir şey yapmış olamazdım.

Annem yavaşça kontağı çevirdi.

Motor öyle bir gürültüyle çalıştı ki korkudan geri kaçtım. Garaj kısa sürede egzoz dumanına boğuldu. Annemin motoru kapaması gerekiyordu ama garajın içi zehirli gazla dolarken o öylece oturmuş, donuk gözlerle ön cama bakıyordu.

"Çalışacağını bilmiyordum bile," dedim yalvarırcasına.

Sonunda uzanıp kontağı kapadı. Anahtarı çıkarıp arabadan indi. Doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Dün gece ne oldu, Adeline? Gerçeği bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey olmadı," dedim usulca. "Evdeydim."

"Bayan Bennett'a bir şey mi yaptın?"

"Hayır, ben... ben asla..."

Bundan sonra söyleyeceğim her şey koca bir yalan olacaktı. On altı yıllık hayatımda korkunç şeyler yapmıştım. Babamı merdivenden itmiş, Art Tuttle'ı sapık gibi takip etmiş, öğretmenimle yatmış ve Bayan Bennett'ı tavayla bayıltmıştım.

Ama onu öldürdüğümden artık o kadar da emin değildim.

"Lütfen bana doğruyu söyle, Addie." Annemin sesi çatladı. "Doğruyu söylemezsen sana yardım edemem."

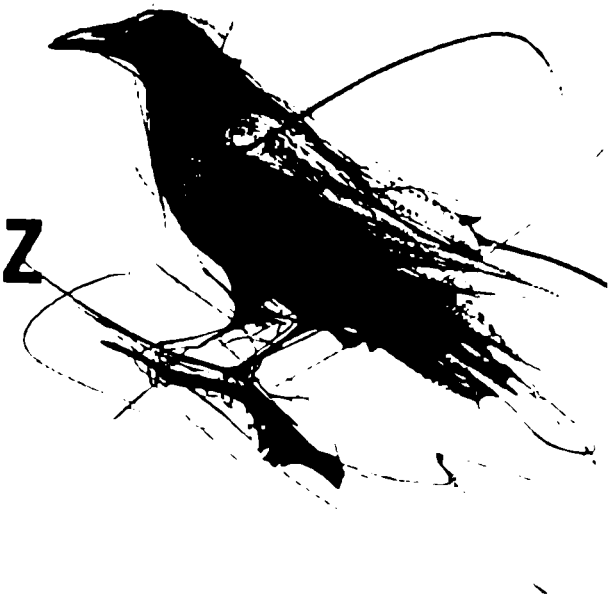
Ona her şeyi anlatırsam ne olurdu? Nathaniel'la ilişkimi. Dün gece Bennettların evine gidip Eve Bennett'ın kafasına tavayla vurduğumu. Ona her şeyi anlatırsam ne yapardı?

Doğrusu bunu öğrenmek istediğimden emin değildim.

Bu işin sonu, Nathaniel'ın sözüne karşılık benimkine varacaktı. Ve o *her şeyi inkâr edecekti.*

ALTMIŞ DOKUZ

NATE

Birkaç saat sonra, tam da yatmak üzereyken Dedektif Sprague beni tekrar aradı.

Eve'le ilgili araştırmalarında henüz hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi ki bu pek şaşırtıcı değildi. Eve'in trene hiç binmediği artık kesinleşmişti ki bu da şaşırtıcı sayılmazdı. Bütün bu yolların Addie'ye çıkması gerekiyordu.

"Ayrıca," diye ekledi dedektif, "Adeline Severson'la konuştum."

Addie. Kapısında polisleri gördüğünde ne düşünmüştü acaba? Şanslıyım ki güvenilir biri değildi. "Öyle mi?" dedim.

"Eşinizin kaybolmasıyla kesinlikle ilgisi olduğunu düşünüyorum," dedi Sprague. "Yarın onunla tekrar konuşacağım. Ayrıca okul müdürünüzle de görüşmeye çalışıyorum."

"Harika," dedim.

Higgins, geçen yıl Addie'nin yaptığı her şeyi dedektife anlatacaktı. Sakladığım mektubun üstüne bu da eklenince Addie son derece dengesiz biri gibi görünecekti. Günün birinde Eve'in cesedini bulduklarında bütün deliller ona işaret edecekti. Parmak izleri Eve'in arabasının her yerindeydi.

Yapmam gereken tek şey ondan olabildiğince uzak durmaktı. Bizden kimseye bahsetmediğine emindim. Sadece Eve biliyordu. Bizi birbirimize bağlayan Snapflash hesabımı da silmiştim.

Üzgünüm, Addie. Birinin bu suçun bedelini ödemesi gerekiyor ama o kişi ben olamam.

"Yarın sizi tekrar bilgilendiririm," dedi Dedektif Sprague.

"Teşekkür ederim," dedim, sesime biraz sevimlilik katarak. Açıkça flört edecek değildim tabii, öylesi uygunsuz olurdu ama benden ne kadar çok hoşlanırsa o kadar az şüphelenirdi. "Karımı bulmak için ne gerekiyorsa yapın..."

"Karınıza ne olduğunu mutlaka öğreneceğiz," dedi. "Metin olun, Bay Bennett."

"*Nate*," dedim boğuk bir sesle. Bana Nate denmesini tercih ediyordum ama Addie'nin o hayranlık dolu sesiyle *Nathaniel* demesini de ayrı seviyordum.

Telefonu kapadıktan sonra banyoya gidip her zaman olduğu gibi "All Shook Up" şarkısını mırıldanarak dişlerimi fırçaladım. Yüzüme biraz su çarptım, ardından atletimi çıkarıp yatağa girdim. Tam yorganı üzerime çekiyordum ki bir ses duydum.

Biri kapının zilini çalmıştı.

Dedektif Sprague olabilir miydi? Hayır, sanmıyordum. Daha demin konuşmuştuk. Başka biri olmalıydı. Kol saatime baktım, neredeyse on birdi. Bu saatte kim gelirdi ki?

Atletimi tekrar giydim, ardından sabahlığımı da üzerime geçirdim. Merdiveni inerken çıplak ayaklarımla bastığım her basamak gıcırdıyordu. Evimiz o kadar eskiydi ki her bir karo ve döşeme tahtasından farklı tonda ses çıkıyordu. Oturma odasında yürüyen biri bir senfoni yaratabilirdi.

Tekrar ses duydum. Bu kez kapıya vuruluyor gibiydi. Hayır, daha çok *tıklatılıyordu*.

"Bir ziyaretçidir" dedim, "oda kapısını çalan."[6]

---

6 Edgar Allen Poe, *Kuzgun*. Çev. Ülkü Tamer –*ç.n.*

Şayet yine kapıda kimse yoksa aklımı kaçıracaktım.

Önce delikten baktım. Kimseyi göremeyince içimi bir korku sardı. Ama bu illa kötüye işaret değildi. Belki de kargo bırakmışlardı.

Cumartesi gecesi saat on birde.

Kapıyı aralarken kalbim göğüs kafesimin içinde delicesine atıyordu. Ama eşikte kahverengi bir Amazon paketi görünce biraz olsun duruldu. Alt tarafı bir teslimattı. *Başka kim gelir bu zaman?*[7]

Paketi yerden alıp içeri götürdüm ve sehpanın üzerine koydum. Ne olduğunu bilmiyordum ama sık sık sipariş verirdim. En son arızalanıp duran kahve makinesinin yerine yenisini sipariş etmiştim. Evimde tekrar düzgün bir kahve içebilmek güzel olacaktı. Paketin üzerindeki bandı yırttım ve...

Bu bir kahve makinesi değildi. Bir çift kadın ayakkabısıydı.

Kırmızının çarpıcı bir tonundaydı ve uzun, sivri topukları vardı. Eve onları ölmeden önce sipariş etmiş olmalıydı. Elbette etmişti. Sürekli ayakkabı alırdı. Ama diğerlerinden farklı olarak bu çift doğruca Amazon'a geri gönderilecekti. Ayakkabıları kutudan çıkarmaya başlamıştım ki birden kanım dondu. Neye baktığımı fark edince ellerim yanmış gibi ayakkabıları bıraktım.

Tabanları çamur içindeydi.

Tanrım.

Kanepeden kalktım, vücudum zangır zangır titriyordu. Kapıya geri koşup o kadar hızlı açtım ki menteşeleri gıcırdadı. Gözlerimi kısarak ön bahçeye bakındım, ufacık da olsa bir hareket arıyordum. Ama hiçbir şey göremedim. Bir sincabın gölgesi bile yoktu.

Yalnız karanlığı gördüm kapıyı açtığım zaman.[8]

---

7 Edgar Allen Poe, *Kuzgun*. Çev. Ülkü Tamer –*ç.n.*

8 a.g.e

"Orada olduğunu biliyorum!" diye bağırdım. "Beni *korkutamazsın!*"

Sessizlik.

"Addie?" dedim.

Birden rüzgâr esince iliklerime kadar üşüdüm. Sabahlığımı sıkıca göğsüme sardım.

"Eve?" diye fısıldadım.

Yine cevap gelmedi.

Kapıyı kapayıp bütün ağırlığımla kapıya yaslandım. Ölü karım mezarından çıkıp bana musallat *olmamıştı.* Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Ölümden sonraki yaşama hiçbir zaman inanmamıştım. İnsan öldü mü ölürdü.

Peki, o çamurlu ayakkabıları kapıma kim bırakmıştı?

Derken aklıma bunu yapabilecek biri daha olduğu geldi. Addie'den, Eve'in gizemli sevgilisinden ya da ölü karımın hayaletinden başka biri. Beni gömecek kadar çok şey bilen biri daha vardı ve şu anda benimle oynayan kişi oysa hapı yuttum demekti.

Ayışığı Kitaplığı

YETMİŞ

NATE

Korkunç bir gece geçirdiğimi söylemem hiç de şaşırtıcı olmamalıydı.

Sürekli dönüp durmuş, uyuyabildiğimdeyse Eve'in balkabağı tarlasındaki mezarından zombi gibi kalkığı rüyalar görmüştüm. Bu sırada kırmızı stiletto ayakkabılar giyiyor, sonra o ayakkabılarla beni öldüresiye dövüyordu. Kısacası balkabağı tarlasına dair ne kadar çocukluk anım varsa hepsi mahvolmuştu.

Sonunda güç bela yataktan çıkıp kendime bir fincan granül kahve yaptım zira kahve makinesi hâlâ bozuktu, yenisi de henüz gelmemişti. Fincanın neredeyse yarısını içmiştim ki kapının zili çaldı.

Yine eşikte çamurlu ayakkabılar bulursam daha fazla dayanamayacaktım.

Ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim ve delikten baktığımda bu kez Dedektif Sprague'ı gördüm. Umarım iyi haberler getirmişti.

Kapıyı açtığımda hâlim dedektifi şaşırttı. Sanırım dün daha iyi görünüyordum. Dün, üstüne başına özen gösterecek vakti olmayan endişeli eş rolünü oynuyordum. Bugünse gerçekten o hâldeydim. Ne duş almıştım ne de üstümü giyinmiştim.

"İçeri girebilir miyim, Bay Bennett?" diye sordu.

Esnememi bastırdım. Dün bana Nate demesini söylemiştim ama onu ikinci kez düzeltecek enerjim yoktu. "Elbette, buyurun," dedim.

Kenara çekilerek ona yol verdim. Oturma odasına geçtiğimizde kanepeye oturmasını teklif etsem mi diye düşündüm ama burada fazla rahat olmasını istemiyordum.

"Eve'den haber var mı?" diye sordum.

Sprague başını yavaşça iki yana salladı. "Ne yazık ki yok. Ama sabah Debra Higgins'le konuştum."

Güzel. Bu konuşma, Addie'yi onun gözünde baş şüpheli hâline getirmiş olmalıydı. "Öyle mi?"

Dedektif başını yana yatırdı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Adeline Severson'ın öğrenciniz olduğunu bana neden söylemediniz?"

Çenemdeki kirli sakalı kaşırken birden donakaldım. "Efendim?"

"Adeline'ın Eve'in öğrencilerinden biri olduğunu söylemiştiniz," diye hatırlattı. "Ama sizin de öğrenciniz olduğunu söylemediniz."

"Ne fark eder ki? Addie, Eve'e bilenmişti."

"Evet ama onu neredeyse hiç tanımıyormuşsunuz gibi davrandınız. Üstelik yalnızca sınıfınızda değilmiş, aynı zamanda sorumlusu olduğunuz şiir dergisinde de yer alıyormuş."

Sesine sızan şüphe hiç hoşuma gitmemişti. Bu meseleyi daha fazla uzamadan hemen halletmeliydim. "Böyle bir izlenim yarattıysam kusura bakmayın. Addie'yi tanıyorum elbette. Edebiyatı yeterince iyi."

"Yalnızca *yeterince* mi?"

Omuz silktim. "Gayet iyi. Onunla hiçbir sorunum olmadı."

Dedektif Sprague yüzüme öyle dikkatli bakıyordu ki olduğum yerde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. "Bay Bennett," dedi, "eşiniz ya da siz hiç evlilik dışı ilişki yaşadınız mı?"

"Hayır," dedim biraz fazla hızlıca. "Kesinlikle hayır. Yani ben kesinlikle yaşamadım."

"Ama eşinizden emin değilsiniz, öyle mi?"

"Şey... ben..." Sabahlığımın yakasını çekiştirdim. "Sanmıyorum ama belli de olmaz."

Eve'in bir ilişkisi var mıydı? İlişkisi olan kişiye benim sadakatsizliğimi anlatmıştı da o da şimdi Eve'in intikamını mı alıyordu?

"Yani mümkün," diye üsteledi dedektif.

"Ben... bilmiyorum." Avuçlarımın ayasıyla gözlerimi ovuşturdum. "Üzgünüm, Dedektif. Aklım Eve'de olduğundan gece doğru düzgün uyuyamadım. Şu an net düşünemiyorum."

Anlayışlı bir biçimde başıyla onayladı. "Pekâlâ. O hâlde sizi biraz rahat bırakayım."

Gideceği için diz çöküp Tanrı'ya şükretmek istedim. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı ve uzun, sıcak bir duşa ihtiyacım vardı.

"Sonra tekrar uğrarım," dedi Sprague.

"Ah," dedim zayıf bir sesle. "Tabii."

"Yoksa karakola gelmeyi mi tercih edersiniz?"

Karakola gittiğimi düşününce kusacak gibi oldum. "Bütün gün evde olacağım. İstediğiniz zaman gelebilirsiniz."

Dedektif Sprague bana son bir bakış attı. Bu bakışı tanıyordum. Benden şüpheleniyordu. İçgüdüleri ona, bu olayda anlattıklarımdan daha fazlası olduğunu söylüyordu ama ne yazık ki elinde hiçbir kanıt yoktu. Ve kanıt olmadan bana hiçbir şey yapamazdı.

YETMİŞ BİR

ADDIE

Annemin bana bakış şeklinden nefret ediyordum.

Bay Tuttle'ın evinin önünde yakalandığım günden beri bana hep böyle bakıyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse babam merdivenin dibinde iki büklüm bulunduğundan beri bana böyle bakıyordu. Neden ölmesine daha fazla üzülmediğimi anlayamamıştı. Cenazeden birkaç gün sonra da bana, *O gece evde ders çalışacaktın. Bana öyle söylememiş miydin?* diye sormuştu.

Sanki biliyordu. Onu itenin ben olduğumu biliyordu.

Şimdi de Bayan Bennett'ın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu biliyordu.

Onunla göz göze gelmemeye çalışarak montumu alıp dışarı çıktım. Bu gece yağmur bekleniyordu ama şimdilik yalnızca çiseliyordu. Saçım ıslanmasın diye kapüşonumu kafama geçirdim ama buz gibi damlalar yine de yüzüme çarpıyordu. Rahatsız ediciydi ancak garip bir biçimde iyi de geliyordu.

İnternette Bayan Bennett'ın kayboluşuyla ilgili haberler yayımlanmıştı ama ben sadece birkaçına bakmıştım. Olanları okumak hiç kolay değildi. Daha önce benimle arkadaş olmakla hiç ilgilenmeyen bazı çocuklardan mesajlar almıştım, benden bilgi koparmaya çalışıyorlardı. Bir tane de Hudson'dan gelmişti:

İyi misin?

Hiçbirine cevap vermemiştim.

Acaba Hudson, bildiklerini polise anlatmış mıydı? Kimseye tek kelime etmeyeceğine söz vermişti ama bu, ciddi bir suça ortak olabileceğini öğrenmeden önceydi. Açıkçası anlatmışsa onu suçlayamazdım.

Evden birkaç sokak uzaklaşmıştım ki siyah bir arabanın yanımda yavaşladığını fark ettim. Başımı öne eğip adımlarımı hızlandırdım ama araba da benimle birlikte hızlandı. Tanrım, şimdi ne vardı?

Araba az ileride kenara çekti. Motoru durduğunda bir an için kaçsam mı diye düşündüm. Ama sonra Dedektif Sprague arabadan indi. Hâlâ kaçmayı düşünüyordum.

"Addie!" diye seslendi.

Durdum çünkü bir polis memuru size durmanızı söylüyorsa durursunuz. İnce yağmurun altında ellerim ceplerimde dikilsem de hiçbir şey söylemedim.

Sprague, arabasının etrafından dolanarak karşıma geldi. Boyum çok uzun sayılmazdı ama yine de bana bakmak için başını hafifçe yukarı kaldırması gerekmişti. "Addie," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Annem, yanımda o olmadan sizinle konuşmamamı söyledi."

"Haklı," dedi dedektif başıyla onaylayarak. "Bu iyi bir tavsiye. Ama ben seninle gayriresmî konuşmak istiyorum. Çok önemli çünkü Eve Bennett'ı bulmaya çalışıyorum. Başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişeliyim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden susmayı tercih ettim.

Dedektif Sprague'ın kapüşonu yoktu, dolayısıyla ince yağmur saçlarını ıslatıyordu. Ama umurunda değil gibiydi. Koyu kahverengi gözlerini yüzüme dikmişti. "Nathaniel Bennett'ın edebiyat öğretmenin olduğunu öğrendim."

Zararsız bir soruya benziyordu, bu yüzden başımla onayladım.

"Onun şiir dergisinde de yer alıyordun, değil mi?"

Yine başımla onayladım.

"Dediğim gibi, bu konuşma gayriresmî, Addie." Gözlerini kırpıştırdı, kirpiklerinde su damlacıkları birikmişti. "Nathaniel Bennett'la aranda bir şey var mıydı?"

Her şeyi inkâr et. Nathaniel bana ihanet ettiyse bile –ki böyle bir şey yapacağına hâlâ inanmıyordum– bu bilginin gizli kalması ikimiz için de en iyisiydi. "Hayır."

"Varsa bile," diye devam etti sanki hiç cevap vermemişim gibi, "eminim senden ne olursa olsun kimseye söylememeni istemiştir. Sebebini anlayabiliyorum ama böylesi senin yararına olmaz, Addie. Bana karşı dürüst olmalısın. Böyle şeyleri annenin önünde konuşmak istememen çok normal, bu yüzden seninle yalnız konuşmak istedim."

"Bay Bennett'la aramda hiçbir şey yok," dedim sessizce.

"Ama olsaydı bile," dedi, "senin suçun olmayacağını bilmelisin. O bir yetişkin –senin *öğretmenin*– ve seninle bu tür bir ilişki yaşaması son derece profesyonellik dışı olurdu. Suçlu sen olmazdın, söz veriyorum."

Anlamıyordu. Nathaniel'la aramızdaki bağı asla anlayamazdı. Biz ruh eşiydik. Nate benden faydalanmıyordu; bu ilişkiyi ben de en az onun kadar, hatta belki daha çok istemiştim. Nathaniel başka hiçbir yetişkinin bunu anlamayacağını söylemişti ve haklıydı.

"Bay Bennett'la aramda hiçbir şey yok," dedim dişlerimi sıkarak. "Hem söylediğim gibi, annem olmadan benimle konuşmamalısınız."

Dedektif Sprague'ın yüzündeki ifade hem üzgün hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir anlığına içim sızladı çünkü gerçekten de iyi bir dedektife benziyordu. İşine bağlıydı ve beni gerçekten önemsiyor gibiydi. Ama sonra asıl amacının Bayan Bennett'ın başına ne geldiğini öğrenmek olduğunu hatırladım. Onun işi benim iyiliğimi düşünmek değildi. Nathaniel'ın beni

manipüle ettiğini ima ediyordu ama aslında kendisi de aynı şeyi yapıyordu. Hem aramızda bir ilişki olduğuna dair tek kanıtı yoktu.

"Şunu bilmelisin, Addie," dedi sessizce. "Nathaniel Bennett seni tek başına hareket eden bir takipçi sapıkmışsın gibi göstermeye çalışıyor. Bizi, Eve Bennett'ın peşinden tren istasyonuna gidip onu öldürdüğüne ve cesedini ortadan kaldırdığına inandırmaya çalışıyor. Eğer konuşmazsan insanların duyacağı tek hikâye bu olacak."

Gerçek miydi bu? Hayır, inanmıyordum. Yalan söylüyor olmalıydı, Nathaniel bana bunu asla yapmazdı...

Değil mi?

Dedektif Sprague trençkotunun cebini karıştırdıktan sonra küçük, dikdörtgen bir kart çıkarıp bana uzattı. "Bu benim kartvizitim. Arkasına cep numaram yazılı. Benimle konuşmak istersen dilediğin zaman arayabilirsin. Ciddiyim."

Kartı aldım ama tek kelime etmedim.

Bana son bir bakış attı, ardından siyah arabasına binip gitti. O gittikten sonra verdiği karta baktım. Arkasını çevirdiğimde on haneli cep numarası gördüm. Sayılara bakarken yağmur damlaları onları bulanıklaştırdı.

YETMİŞ İKİ

ADDIE

Sonunda eve dönmek zorunda kaldım çünkü yağmurdan kotum sırılsıklam olmuştu, bir de koca bir su birikintisine basmıştım ve ayakkabımın teki su çekmişti.

Annem salondaki kanepede oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Ben içeri girer girmez başını kaldırıp bana baktı. "Nereye gittin?"

"Yürüyüş yaptım." Islak spor ayakkabılarımı çıkardım. "Belli bir yere gitmedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir yere gitmedin mi yani?"

"*Hayır.*"

"Çünkü eğer gittiysen..."

"*Gitmedim.*" Ona Dedektif Sprague'ın sokakta beni durdurduğundan bahsetmeyecektim. Montumun cebindeki kartvizitten de bahsetmeyecektim. "Sadece yürüyüş yaptım. Cidden, anne."

"Elimde değil, endişeleniyorum." Telefonunu bırakıp kanepeden kalktı ve yanıma geldi. Son bir yılda acayip yaşlanmıştı. Hep annemin diğer annelerden daha genç, daha güzel göründüğünü düşünürdüm ama şimdi nineye benziyordu. "Seni suçladıkları şey çok ciddi. Bunu anlaman gerek."

"Biliyorum."

Gözleri doldu. "Addie, lütfen söyle bana. Söz veriyorum kızmayacağım. Bayan Bennett'a ne olduğunu biliyor musun?"

Ona her şeyi anlatma arzum neredeyse bastıramayacağım raddeye geldi. Küçükken ne zaman bir sorunum olsa annemin bana sarılarak çözebileceğine inanırdım. Ama bu sorunu çözmesi imkânsızdı. Büyümek biraz da ebeveynlerinizin her şeyi düzeltemeyeceğini kabullenmekti. "Hayır, bilmiyorum."

Her şeyi inkâr et.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ben senin tarafındayım ama ne olduğunu bilmezsem sana yardımcı olamam."

Ağzımı açtıysam da ne söyleyeceğimden emin değildim. Gerçi tam da o sırada kapı çaldı.

Aman Tanrım. Kesin Dedektif Sprague gelmişti. Kesin beni tutuklayacaktı.

"Ben bakarım," dedim.

Koşarak kapıya gittim ve delikten bakmadan açtım. Ama gelenin kim olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Kapımda görmeyi beklediğim son kişiydi.

Kenzie Montgomery.

Ayışığı Kitaplığı

YETMİŞ ÜÇ

ADDIE

Kenzie Montgomery.

Harika.

Polislerin beni cinayet şüphesiyle soruşturması yetmezmiş gibi şimdi bir de en büyük düşmanım –muhtemelen beni sinir etmek için– kapımda bitmişti. Günüm gittikçe daha da *güzelleşiyordu.*

Kenzie'nin üzerinde daha önce de gördüğüm beyaz montu vardı ama artan yağmurla sırılsıklam olmuştu. Sarı saçları kafasına yapışmış, yanakları kızarmıştı. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim.

"Burada ne işin var?" dedim fazlasıyla sinirli bir sesle.

Kenzie yüzüne yapışmış ıslak saçlarını geriye itti. "Seninle konuşmam lazım. İçeri girebilir miyim lütfen?"

Bir yanım hayır demek istiyordu. Şu anda uğraşmak istediğim son kişi oydu. Fakat mavi gözlerindeki bakış, kapıyı yüzüne kapamama engel oldu. Başımla onaylayıp kenara çekildim.

Kenzie sırılsıklamdı. Antrede durduğu yerde minik bir su birikintisi oluşmuştu bile, bu yüzden onu oturma odasına davet etmekte tereddüt ettim. Annem sessizce gidip antredeki dolaptan bir havlu aldı ve Kenzie'ye uzattı.

"Ben Addie'nin annesiyim," dedi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kenzie bir anneme bir bana baktı. Başparmağını ağzına götürüp tırnağını kemirmeye başladı ki böyle kötü bir huyunun olmasına acayip şaşırdım. Fakat sonra bütün tırnaklarının yenmekten kısacık kaldığını fark ettim.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim, Addie?" dedi. "Lütfen?"

Anneme baktım. Gitmek istemiyor gibi görünüyordu ama sonunda başıyla onaylayıp merdivene yöneldi. Merdivenin başında durup bizi dinleme ihtimali bir hayli yüksekti fakat bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten bu evin duvarları incecikti.

Annem gözden kaybolur kaybolmaz Kenzie'yle oturma odasına geçip kanepenin birer ucuna oturduk. Kenzie'ye hiç güvenmiyordum. Bu dönem bana resmen cehennemi yaşatmıştı. Buraya beni biraz daha sinir etmek için geldiğinden emindim ama gerçekten hiç havamda değildim.

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Bak." Kenzie ıslak saçının birkaç telini omzunun arkasına attı. "Bu yıl sana yaptıklarım için özür dilemek istiyorum. Tam bir pislik gibi davrandım ve bunun için çok pişmanım."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Neden özür diliyordu? Hem neden şimdi?

Ama yüzündeki ifade ciddi olduğunu gösteriyordu. Her zamanki alaycı sırıtışından yoksundu. Güzel gözlerinin altında mor halkalar vardı ve bir tırnağını o kadar yemişti ki etrafından kan sızıyordu.

"Peki..." Hâlâ ona güvenmiyordum ancak özrünü suratına çarpacak değildim. "Tamam."

"Bir de..." Sesini alçaltıp merdivene göz attı; annemin dinlemediğinden emin olmak istiyordu. "Bildiğimi söylemek istedim."

Yüreğim ağzıma geldi. "Neyi biliyorsun?"

"Seninle... Bay Bennett'ı."

Aman Tanrım. Öğrenebilecek onca insan arasından *en yanlış kişi* öğrenmişti. Kenzie biliyorsa çok yakında bütün okul öğrenirdi. Tabii polisler de. Korkunç olurdu. Yapabileceğim tek şey vardı.

Her şeyi inkâr et.

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Bilecek bir şey yok."

"Evet, var," dedi mavi gözlerini bana dikerek. "Onunla birlikte oluyordun."

Gözlerindeki bakıştan bunu gerçekten bildiğini anladım. Sormuyordu, laf almaya çalışmıyordu, *biliyordu*. Bizi birlikte karanlık odaya girerken görmüş olmalıydı ya da... Bilmiyordum. Aman Tanrım, olabilecek en kötü şey olmuştu. Yaptığım en kötü şeyi, öğrenebilecek en kötü insan öğrenmişti. Şey, daha doğrusu yaptığım en kötü ikinci şeyi. Acaba nasıl öğrenmişti?

"Şiiri gördüm," dedi.

Bu, söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne?"

"Yemekhanedeyken sen tepsini düşürdüğünde," diye hatırlattı. Yemeğimi yere fırlattığı günü tarif etmenin ne zarif bir yoluydu. "Defterinde bir şiir vardı. Onu Bay Bennett yazıp sana verdi. *Hayatım neredeyse kayıp gitmişti ellerimden, sonra o, gencecik ve diri–*"

"Yeter!"

En sevdiğim şiiri sonsuza dek mahvetmeden önce elimi kaldırarak onu susturdum. Nathaniel'ın bana özel yazdığı o dizeleri asla unutmazdım. Her kelimesini ezbere biliyordum:

Hayatım neredeyse kayıp gitmişti
ellerimden
Sonra o
Gencecik ve diri
Yumuşacık elleri
Al al benzi
Gösterdi bana kendimi

Kiraz dudaklarıyla
Nefesimi kesti
Bana yeniden hayat verdi

Kenzie'ye gözlerimi kısarak baktım. "O şiiri bana yazdığını nereden biliyorsun?"

Yeniden tırnağını kemirmeye başladı. "Çünkü sana yazmadı."

"Tabii ki bana yazdı."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bana yazdı."

YETMİŞ DÖRT

ADDIE

Bütün dünyam tepetaklak olmuş gibi hissediyordum. Ne oluyordu? Kenzie ne saçmalıyordu?

"O şiiri iki yıl önce bana yazdı," dedi. "Ben... şiiri ezbere biliyorum."

Neyse ki şiiri bir daha okumaya kalkmadı yoksa kulaklarımı kapayıp çığlık ata ata odadan kaçmak zorunda kalacaktım.

"Anlamıyorum," dedim. "Neden sana şiir yazsın ki?"

"Çünkü Nate ve ben lise birden beri birlikteyiz."

Hayır. *Hayır.* Bu imkânsızdı. Sırf beni kızdırmak için söylüyordu.

İnanmayı reddediyordum.

"Okul gazetesindeydim," diye açıkladı. "Bir gün yazdığım bir makaleyle ilgili bana yardım ediyordu, sonra... konuşmaya başladık." Titrek bir nefes aldı. "O sırada kardeşim kansere yakalanmıştı. Hâlâ kanser ama geriliyor. Lösemi. Kemoterapi görüyordu ve sürekli hastaydı. Artık ailemde kimse benim varlığımdan bile haberdar değil gibiydi. Kulağa ne kadar bencilce geldiğini biliyorum ama..."

Kenzie'nin ilaç dolabında bulduğum, kardeşine yazılmış ilacı hatırladım. *Mide bulantısını önlemek içindir.* Lösemi olduğunu bilmiyordum, ailesi gizli tutmuş olmalıydı.

"Nate bana karşı çok nazikti," diye mırıldandı. "Ailemin aksine benimle ilgileniyordu. Ve o kadar... Ondan başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Bu yüzden beni öptüğünde..."

Bu işte bir tuhaflık vardı. Nathaniel bana karısını hiç aldatmadığını söylemişti. Üstelik Kenzie'yle birinci sınıftan beri beraberlerse Kenzie o zaman daha on dört yaşındaydı. Nate böyle bir şeyi asla yapmazdı...

"Bana ruh eşi olduğumu söyledi." Boğuk bir kahkaha attı. "Ben de ona körü körüne inandım. Ona kör kütük âşıktım. Onun için her şeyi yapardım. Sonra sizin Bay Tuttle'la olayınız patlayınca bana görüşmeye ara vermemiz gerektiğini söyledi. Bu şartlar altında benimle olamayacağını." Tekrar tırnağını yemeye başladı. "Bu yüzden bu yıl sana o kadar kızgındım. Nate artık benimle neredeyse hiç konuşmuyordu, ben de bu yüzden seni suçluyordum. Şimdi ne kadar aptalca olduğunu görebiliyorum tabii. Ve... sana yaptıklarım için özür dilerim."

"Ama Hudson?" dedim. "Onunla sevgili olduğunuzu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece arkadaşız. Hepsi bu. Bu yıl yaşadığım zorluklar sırasında bana çok yardımcı oldu ama o kadar. Nate'e fazlasıyla takıktım."

Düşününce, Hudson'la Kenzie'yi hiç öpüşürken görmemiştim. Sürekli birlikteydiler fakat diğer çiftler gibi koridorda öpüştüklerine hiç şahit olmamıştım.

"Sonra defterinde o şiiri gördüm." Hafiften pembeleşmiş burnunu ovuşturdu. "Ve o şiiri sana da verdiğini anladım. Kendimi... kendimi *aptal* gibi hissettim. Başından beri beni kandırıyordu. Eminim bana söylediği şeyleri sana da söylemiştir."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nathaniel'ın tanıdığım ya da tanıyabileceğim en harika adam olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi yanılıp yanılmadığımı sorgulamaya başlıyordum.

"Bayan Bennett'a ne olduğunu bilmiyorum," dedi Kenzie, "ama polise gidip Nate'le aramızda geçen her şeyi anlatacağım. Sen de gel, birlikte anlatalım."

Başımı iki yana salladım. Kenzie'nin elinde çok fazla kanıt vardı ve söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. Ama o benim *düşmanımdı*. Bütün yıl bana kan kusturmuştu. Ona nasıl inanabilirdim?

"Ben daha *on dört yaşındaydım*, Addie." Alt dudağı titredi. "Ona inandığım ve bana tüm o şeyleri yapmasına izin verdiğim için kendimden utanıyorum. Hayatım mahvoldu. Başka birine daha aynısını yapmasına izin veremem." Burnunu çekti. "Lütfen benimle gel."

Sesinin titrediğini duyunca kararlılığım sarsıldı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Parmaklarımı birbirine kenetledim. "Bize inanmazlar bile. Elimde hiç kanıt yok. Sadece Snapflash üzerinden konuşuyorduk ve o mesajlar da silindi."

"Nate'le ben de Snapflash üzerinden konuşuyorduk," dedi. "Ama ben ekran görüntülerini aldım."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "O zamanlar bunu, bana söylediklerini unutmamak için yapmıştım. Ama hepsi duruyor. Bana söylediği bütün yalanlar."

Omzunda asılı duran çantasından telefonunu çıkardı. Ekrana bir fotoğraf getirdi ve işte o zaman gördüm:

Sen benim ruh eşimsin.

Bana yazdığı sözlerin aynısıydı. Ama bu kez Kenzie'ye söylemişti.

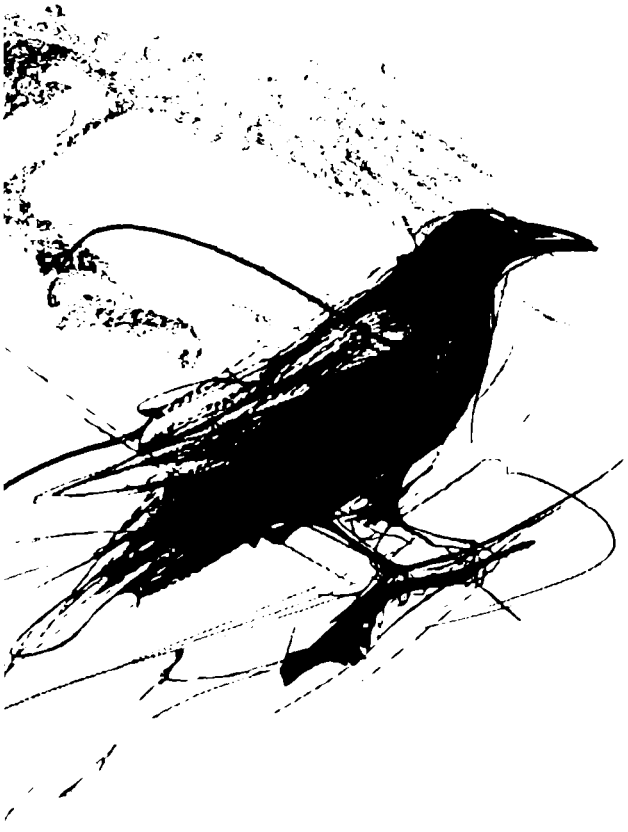
Midemin bulantısından okumaya devam edemedim. Telefonu ona geri uzatıp yüzümü çevirdim, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Bunların hepsi gerçek miydi? Nathaniel bana söylediği sözleri gerçekten Kenzie'ye de mi söylemişti? Bu bir şaka olmalıydı.

Ama Kenzie'nin yüzüne baktığımda şaka olmadığım anladım.

Uzanıp ellerimden birini ellerinin arasına aldı. "Lütfen, Addie. Lütfen benimle gel. Tek kişi olmak istemiyorum."

Boştaki elimle kotumun cebime uzandım, Dedektif Sprague'ın verdiği kartı oraya koymuştum. Çıkarıp arka yüzüne karalanmış numaraya baktım. Yağmur yüzünden mürekkep biraz dağılmıştı ama her bir rakamı hâlâ okuyabiliyordum.

"Tamam," dedim. "Geleceğim."

YETMİŞ BEŞ

ADDIE

Korkudan titriyordum.

Karakola geldiğimizde bizi minicik bir odaya almışlardı ki burası bende klostrofobiye yol açıyordu. İçerisi korkutucu biçimde karanlıktı. Plastik sandalyeler çok rahatsız görünüyordu. Oturduğumuzda gerçekten de rahatsız olduklarını fark ettim. Burada yalnız olsaydım aklımı yitirirdim.

Ama yalnız değildim. Kenzie yanımdaydı.

Anneme ne yapacağımı söylememiştim. Söyleseydim avukat tutmakta diretir, işi *büyütürdü*, ben de cesaretimi kaybederdim. O yüzden anneme Kenzie'yle yürüyüşe çıkacağımı söylemiştim ama onun yerine buraya gelmiştik.

Fakat şimdi büyük bir hata yapmış olabileceğimi düşünüyordum. Avukatı beklemeliydim. Ya da hiç ötmemeliydim. Kenzie kendinden çok emin konuşmuştu ama o benim en yakın arkadaşım filan değildi. Dönemin başından beri bana işkence ediyordu! Şimdi birden ona güvenmem mi gerekiyordu yani?

Kenzie, sarı saçlarıyla oynayıp duruyordu. Saçını öyle sert çekiştiriyordu ki istemsizce yüzümü buruşturdum. O ise ipek gibi saçlarına ters bakışlar atıyordu. "Saçlarım saman gibi," diye homurdandı.

Ona şaşkınlıkla baktım. Kenzie'nin saçları hayatımda gördüğüm en ipeksi saçlardı. Hem biz *karakoldayken* saçlarını neden bu kadar dert ediyordu ki? "Hiç de bile, çok güzel," dedim.

Gözlerini devirdi ve saçlarına ters bakışlar atmaya geri döndü.

Dedektif Sprague'ın gelmesini beklerken delirecek gibiydim. Sokakta bana nazik davranmıştı ama ya hepsi numaraysa? Hem ona söyleyeceklerim çok kötü şeylerdi. Kenzie, Nathaniel'la ilişkisi yaşamıştı ama ben çok daha beterini yapmıştım. Bir cesedi gömmesine yardım etmiştim. Üstelik onu hangimizin öldürdüğünden tam olarak emin bile değilim.

Yirmi dakika sonra (bana bir ömür gibi gelmişti) Dedektif Sprague odaya girdi. Saçlarını yine topuz yapmıştı ama gün içinde biraz dağılmıştı ve bu da yüzünü daha yumuşak gösteriyordu. Gerçekten benim tarafımda olduğunu umdum. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyordum.

Saçlarıyla oynamaya devam eden Kenzie'ye baktım. İsteksizce tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı ve bakışlarını dedektife çevirdi.

"Merhaba, Addie," dedi Sprague. Sonra Kenzie'ye dönüp onu dikkatlice süzdü. "Kenzie Montgomery?"

Kenzie başıyla onayladı. "Benim... Bizim Nathaniel Bennett hakkında söyleyeceklerimiz var."

Sprague pek şaşırmışa benzemiyordu. Karşımızdaki plastik sandalyelerden birine oturdu ve parmaklarını birbirine kenetleyip, "Dinliyorum," dedi.

Kenzie'yle göz göze geldik. Önce kimin başlayacağını kararlaştırmamıştık. Ben başlamak istemiyordum ve buraya gelmek *onun* fikri olduğundan önce onun başlayacağını düşünmüştüm.

"Kenzie?" dedi Sprague, onu konuşmaya teşvik ederek.

Kenzie panik dolu gözlerle bana baktı, sonra tekrar dedektife döndü. "Şey, biz sadece..."

"Mesele Bay Bennett'la mı ilgili?"

Kenzie başını sessizce sallayarak onayladı.

Sprague'ın sesi yumuşadı. "Bay Bennett'la ilişkin hakkında mı?"

Kenzie başını eğdi ve yavaşça onayladı. Dedektif sessiz kalarak onun konuşmasını bekledi ama Kenzie konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Buraya gelmek onun fikri olmasına rağmen devam edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Gözleri yaşlarla dolarken kısacık tırnaklarıyla dizlerini sıkıca kavradı.

Kenzie'yi hep çok olgun biri olarak görmüştüm fakat şu an çok *genç* görünüyordu. Küçük bir kız çocuğu gibiydi. Nathaniel onunla yattığında Kenzie daha on dört yaşındaydı. *On dört.* Nathaniel'sa... neredeyse kırk! O bir *yetişkindi.* Bizim *öğretmenimizdi.* Nathaniel'ın bana yalan söylediğini fark ettiğimde canım çok yanmıştı ama durumu asıl şimdi idrak ediyordum.

Bize yaptığı şey korkunçtu. *Aklın almayacağı* kadar korkunçtu.

Bedelini ödemesi gerekiyordu. Ve ona bu bedeli ancak Kenzie'yle ben ödetebilirdik.

"Dedektif Sprague," dedim birden, "Bay Bennett ve ben dönemin başından beri birlikteydik. Bana... bana kimseye söylemememi tembihledi."

Dedektif Sprague başını iki yana salladı, gözleri âdeta alev saçıyordu. Silahını kılıfından çıkarıp Nathaniel Bennett'm üzerine birkaç şarjör boşaltmaya hazır gibiydi. Bana yardım etmek istemesi yalandan değildi. Gözlerindeki bakışın sahte olması imkânsızdı. "Şerefsiz herif."

Kenzie'ye elimi uzattım, o da hemen tuttu. Bunu birlikte yapacaktık. Gerçeği anlatacaktık. Başımın belaya girmesi umurumda değildi artık. O adam için yalan söylemekten bıkmıştım. Başına gelecek her şeyi sonuna kadar hak ediyordu.

"Şimdi, Addie," dedi dedektif, "bana Eve Bennett'a ne olduğunu anlat."

Ben de anlattım. Ona her şeyi tek tek anlattım.

YETMİŞ ALTI

NATE

Son iki saattir yağmurda arabayla dolaşıyordum.

Dedektif Sprague'ın tekrar gelip bana sorular sormasından, neler söyleyebileceğinden endişelenip durmaktan delirmek üzereydim. Evden çıkmam gerekiyordu. Böylece klasik müzik dinleyerek kasabada dolandım. Bir ara Simon's Shoes'un önünden geçerken –orası Eve'in en sevdiği ayakkabı mağazasıydı– içimi bir hüzün kapladı.

Eskiden onu severdim. Gerçekten severdim.

Eve döndüğümde hava kararmıştı. Yağmur yağdığı için arabayı garaja çektim ve eve oradan girdim. Tam oturma odasına adım atarken cebimdeki telefon çalmaya başladı. Ekrana baktığımda Sprague'ın sabah beni aradığı numarayı gördüm.

Açmak istemiyordum. Karımı öldürdüğüme gitgide daha fazla inandığına emin olduğum birinden daha fazla bilgi almak istemiyordum. Ama açmazsam buraya gelirdi. O yüzden açtım.

"Alo?"

"Bay Bennett?" Sesi sanki hoparlörde konuşuyormuş gibi yankılanıyordu. "Neredesiniz, Bay Bennett?"

"Evdeyim."

"Gerçekten mi? Çünkü az önce geldik ama kapıyı açmadınız."

Buraya mı gelmişlerdi? Denk gelmediğimize sevindim. "Evet, kusura bakmayın. Biraz dolaşmaya çıkmıştım. Evde oturup haber beklemek çok zor."

"Bay Bennett, sizinle en kısa zamanda konuşmamız gerek," dedi. "Devriye aracını tekrar göndereceğim."

"Devriye aracı mı?" Ağzım kurudu. "Neden devriye aracı gönderiyorsunuz? Tutuklu muyum?"

"Hayır, şu an için değil."

Şu an için değil.

Bu kulağa pek iç açıcı gelmemişti. Ayrıca sesinde dün olmayan bir sertlik vardı. Yeni bir bilgi öğrenmiş olmalıydı. Yoksa Addie daha fazla dayanamayıp ilişkimizi mi ötmüştü? Ya da daha da kötüsü, Kenzie polise mi gitmişti?

İşte bu sonum olurdu. Kenzie'yle ilişkimiz başladığında kız daha on dört yaşındaydı. Eğer polise gittiyse başım çok büyük belaya girerdi. Turuncu tulumla hapse gireceğim, çıktığımda da bir çocuk parkının yakınına bile yaklaşamayacağım türden bir belaya.

Dürüst olmak gerekirse Kenzie on dört gibi görünmüyordu. Olağanüstü güzeldi. Dışarıdaki kadınların yüzde doksan dokuzundan daha güzeldi. İnsanlar, birbirinden güzel genç kızların yıl boyunca ilginiz için kapışmasının nasıl bir şey olduğunu anlamıyorlardı. Sonuçta ben de taştan değildim.

"Bay Bennett?" dedi Sprague. "Orada mısınız?"

"E-evet," diye kekeledim. "Buradayım."

"Güzel. Bir yere ayrılmayın. Devriye aracı birkaç dakika içinde orada olacak."

Telefon kapandı, ben de öylece telefona bakakaldım. İçimi giderek büyüyen bir korku sarmıştı. Boğulacak gibi hissediyordum. Suya ihtiyacım vardı. Boğulmadan önce biraz su içmeliydim.

Hemen mutfağa koştum. Dolaptan bir bardak alıp musluk suyuyla doldurdum. Bardağı tek dikişte içtim ama hâlâ nefes

nefeseydim. İşte o zaman gördüm. Mutfağın tam ortasında, dün Eve'in ayakkabılarını bulduğum yerdeydi.

Bir balkabağı. Daha doğrusu balkabağı feneri.

Cadılar Bayramı çoktan geçmişti. Bu yüzden de balkabağı çürümeye başlamıştı. Çürüyen kısımlar da şeklini bozmuştu. Eskiden şirin olan gülümseme, şimdi şeytani bir sırıtışa dönüşmüştü.

Sonra ona yaklaştığımda lamba hareket etti.

Bu da nesi?

Şimdi daha şiddetle kıpırdıyordu ve bir saniye sonra balkabağının tepesinden simsiyah bir kuş fırladı. Bu bir... kuzgun muydu? İrkilip mutfak tezgâhına kadar geri çekildim. Kuş deli gibi kanat çırpıyor, mutfaktan çıkmaya çalışıyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra lambanın tepesine konup bana bakmaya başladı.

Hiçbir zaman.[9]

Parmaklarımı saçlarıma dolayıp çekiştirdim. Bunu bana kim yapıyordu? Hakkımda dedektife konuşan kimdi? Bütün bunlar neden başıma geliyordu?

Addie değildi. O yapmazdı. Kenzie'nin de yapacağını sanmıyordum. Gerçek şu ki bunu yapabilecek tek kişi vardı.

Buradan hemen çıkmalıydım.

---

9 (İng.) Nevermore. Nate karakteri burada Poe'nun *Kuzgun* şiirine atıf yapmaktadır. *–ç.n.*

YETMİŞ YEDİ

NATE

Arabayı deli gibi sürüyordum.

Eğer çevirmeye yakalanırsam her şey boşa giderdi ve Sprague evde kalmamı söylemesine rağmen dışarı çıktığım için onunla başım derde girerdi. Ama zaten Sprague'la başım dertteydi. Karakola gidersem bir daha çıkamayabilirdim.

Hâlâ yağmur yağıyordu ve arabam da yalnızca önden çekişliydi, bu yüzden hızımı düşürüp daha dikkatli sürmeye başladım. Eve hep dört çeker bir araba almam gerektiğini söylerdi fakat inat edip almamıştım. Bütün bu olanlara rağmen –polisler beni yakalarsa başıma gelebileceklere rağmen– bu gece cayır cayır yanan bir otomobilin içinde can vermek istemiyordum. Ölüm, hapisten daha beterdi.

Daha önce sokaklarda amaçsızca dolaşmış, eve dönmemek için her yeri gezmiştim. Ama şimdi nereye gittiğimi biliyordum. O balkabağı tarlasına geri dönüyordum.

Tehlikeliydi ama yapmam gerekiyordu. Kendime, karımın gerçekten öldüğünü ve çürümüş balkabaklarının arasında gömülü olduğunu kanıtlamalıydım. Oraya vardığımda cesedini toprağın içinde çürürken bulursam bu ancak ruhunun bana musallat olduğu anlamına gelirdi.

Çünkü mutfağıma kuzgun yerleştirebilecek tek kişi Eve'di.

Yağmur nedeniyle –ve cumartesi sabahının aksine bu kez biraz trafik olduğundan– oraya varmam bir saatten fazla sürdü. Yolda telefonum birkaç kez çalmıştı. Sprague olduğundan emindim ama her seferinde telesekretere düşmesine izin vermiştim.

Sonunda balkabağı tarlasına giden toprak yol göründü. Cumartesi sabahı kuru ve çatlak olan yol şimdi yağmur yüzünden yumuşatmıştı ve lastiklerim taze çamura gömülüyordu. Yine de sürmeye devam ettim, ta ki daha fazla ilerleyemeyene kadar.

Yolun kalanını yürümem gerekiyordu.

Neyse ki botlarımı getirmeyi akıl etmiştim, üzerimde de su geçirmez montum vardı. Beremi takıp kapüşonumu başıma geçirerek arabadan indim. Hemen ayağım kaydı ama düşmeden toparlandım.

Gerginlikten parmak uçlarım karıncalanıyordu. Addie'yi burada bırakmamalıydım. Eve'in cesedini gömmesine yardım etmeliydim. Tek başına halleder sanmıştım ama şimdi korkunç bir hata yaptığımı fark ediyordum.

Fakat Eve ölmüştü. Canının çıkışını gözlerimle görmüştüm. Nabzını kontrol ettiğimde atmıyordu. Nefes almıyordu.

En azından öyle sanmıştım. Sonuçta ben doktor değildim.

Yağmura karşı gözlerimi kısarak balkabağı tarlasının tabelasını aradım. Tarlanın her yerini ot bürümüştü, şimdi de çamurla kaplıydı. Her adımda botlarım çamura gömülüyordu. Tarlaya ulaşmam neredeyse yarım saat sürdü, sonunda vardığımdaysa nefes nefeseydim. Ama duramazdım. Çok yaklaşmıştım.

Onu nereye gömdüğümüzü gayet iyi biliyordum. Mutfaktakine benzer çürük balkabaklarının üzerinden atlayarak tarlada ilerledim. Eski tavuk kümesinin hemen yanındaki alanı seçmiştim. Toprağın üstünde şekilsiz bir tümsek görmeyi bekleyerek oraya yaklaştım. Ama beni bambaşka bir manzara karşıladı.

Yerde iki metre uzunluğunda, altmış santim genişliğinde boş bir çukur vardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Tanrım, bu ıssız balkabağı tarlasının ortasında kalp krizinden ölmek istemiyordum. İki gece önce kazdığımız mezarın tepesine dikilip öne eğildim ve karanlığa doğru baktım. Karımın cesedini sardığım lacivert çarşafı görmeyi bekliyordum. Ya da hayvanlar onu kısmen yemişti ve çürümeye başlayan cesedi çukurun dibinde öylece yatıyordu. Fakat orada hiçbir şey yoktu.

Mezar boştu.

Dizlerimin üstüne düşüp çamura gömüldüm, gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Yağmurun sesi dışında balkabağı mezarlığı tamamen sessizdi. Bu sessizliği bozan tek şeyse kendi fısıltım oldu:

Eve...

Ben ismin yankısını duymayı beklerken başıma sert bir şey çarptı ve sonra her yer kararda.

ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

YETMİŞ SEKİZ

EVE

Şayet hiç diri diri gömülmediyseniz denemenizi tavsiye etmem.

Tafefobi, diri diri gömülme korkusuydu. Eski çağlarda cesetler, kefenlere sarılıp mağaralara bırakılırdı, böylece günler sonra birileri gerçekten ölü olup olmadıklarını kontrol edebilirdi. George Washington bile öldükten iki gün sonra gömülmek istediğini vasiyet etmişti. Geçmişte, salgınlar sırasında güvenlik tabutları icat edilmişti; bu tabutların içinde (mesela kilise çanına bağlı ip gibi) düzenekler vardı, böylece sözde ölü kişi aslında yaşıyorsa dış dünyaya haber verebiliyordu.

Ama böyle bir düzenek benim işime yaramazdı çünkü beni öldürmeye çalışanlar, beni hiçbir zaman bulunamayacağımı umdukları bir yere gömenlerin ta kendisiydi. Toprağın altında uyanmak, hayatım boyunca yaşadığım en korkunç deneyimlerden biriydi.

Fakat kocamın başına geleceklerin yanında hiç kalırdı.

İKİ GECE ÖNCE

Neredeydim?

Her yer karanlıktı. Hatırladığım son şey, Nate'in ellerini boynuma doladığıydı. O kadar sıkmıştı ki bayılmıştım.

Neredeyse hiç hareket edemiyordum. Vücudum bir şeye sarılmış gibiydi –bir çarşafa ya da battaniyeye– ve bu şey beni sabit tutuyordu. Üstümdeyse bir katman daha vardı. Soğuk ve ağırdı.

Sonra toprağı kazan kürek sesi duydum.

Başım zonkluyordu ve yutkunmaya çalıştığımda boğazımda bıçaklar varmış gibi hissettim. Soğuk, engebeli ve son derece rahatsız bir şeyin üstünde yatıyordum. Bu da etrafımda olup bitenlere odaklanmamı zorlaştırıyordu. Kürek tekrar yere sürtündü ve bu kez bacağıma bir şey çarptı. Zifiri karanlıkta gözlerimi yumup düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Sanırım...

Aman Tanrım, beni gömmeye çalışıyorlardı.

Bu doğruysa şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Çığlık atabilir ya da üzerimi saran çarşaftan kurtulmaya çalışabilirdim ama kocam beni bir kere boğmaya çalışmış, Addie de tavayla bayıltmıştı. Onlara bir şans daha vermek istemiyordum. Üçüncü seferden sağ çıkamayabilirdim.

Ama beni diri diri gömmelerine de izin veremezdim.

Seçeneklerimi tartarken yukarıdan genç bir kızın sesi geldi. "Nathaniel?"

Sonra toprağın kazılmadığı, üzerime toprak atılmadığı uzun bir sessizlik oldu. Kız Nate'e bir kere daha seslendi ama kocamın sesini duymadım.

Derken bir hışırtı duydum ve tepemde bir gölge belirdi. Üzerime ağır bir şey düşecekmiş gibi hissettim ve kendimi sert bir darbeye hazırladım. Ama bunun yerine hafif bir şey hissettim. Yaprak mıydı?

Üstüme daha fazla yaprak atılırken görebildiğim azıcık ay ışığı da kayboldu fakat ben hareketsiz kalmaya devam ettim. Kımıldamadım. Çığlık atmadım.

Kız tekrar, "Nathaniel!" diye seslendi. Bu kez sesi daha uzaktan gelmişti. Ayak sesleri de öyle.

Sırf hâlâ nefes alabildiğimden emin olmak için sığ bir nefes aldım. Toprağın altında olsam da tabutun içinde değildim. Çarşaf gibi bir şeye sarılıydım ve üstümde yalnızca ince bir toprak katmanı vardı, onun üstünde de belki biraz yaprak. Çarşaf, toprak solumamı engelliyordu. Burada havasızlıktan ölmeyecektim.

Beni öldürecek tek şey, hâlâ hayatta olduğumu fark etmeleriydi.

Bu yüzden ne kadar acı verici olsa da bekledim. Islak yapraklardan oluşan yorganın altında titreyerek yatıyordum. Ayak sesleri tamamen yok olana dek bekledim, sonra bir saat daha bekledim. En azından ben bir saat olduğunu düşünüyordum. Mezardayken zamanı kestirmek kolay olmuyordu.

Yeterince zaman geçtiğinde mezardan çıkmaya karar verdim.

Ama bunu yapmak hiç de kolay değildi. Tabutta olmasam da üzerimdeki ince bir toprak katmanı ve yapraklar vardı, üstelik mumya gibi sarılmıştım. Yani tamamen bastırılmış durumdaydım. Dahası başım zonkluyordu. Vücudumda ağrımayan yer yoktu.

İlk denemem pek başarılı olmadı. Doğrulmaya, çarşafı gevşetmeye çalıştım ama bir arpa boyu yol alamadım. Sonra paniklemeye başladım. *Ya buradan çıkamazsam?*

Artık iyiden iyiye paniklemiştim. İçeride pek temiz hava yoktu ve derin nefes alamıyordum. Parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Sıkışmıştım. Buradan asla çıkamayacaktım. Galiba gerçekten de burada ölecektim.

Hayır. *Hayır.* Öyle bir şey olmayacaktı. Ellerim bağlı değildi. Kurtulabilirdim. *Kurtulacaktım.*

Sonuçta kocama bana yaptıklarının hesabını ödetebilmemin tek yolu buydu.

İkinci denememde daha başarılıydım. Çarşafın bir köşesini buldum ve açmaya başladım. Ellerim ilk kez toprağa değdiğinde kurtulacağımı anladım. Ama dikkatli olmalıydım. Bir avuç dolusu toprak yutup boğulmak istemiyordum.

Neredeyse bir saat sürdü ama sonunda tırnaklarımla kazıyarak kendi mezarımdan çıkmayı başardım.

Başım yüzeye çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Aşağıda öleceğimi sanmıştım. Hava buz gibiydi ama umursamadım bile. Artık diri diri gömülü olmadığım dışında hiçbir şey umurumda değildi. Hayatım boyunca yaşadığım en korkunç şey buydu.

Sendeleyerek ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Burası da neresiydi? Mezarlığa benziyordu ama insan değil, balkabağı mezarlığı gibiydi. Medeniyete nasıl dönecektim?

Derken az önce kurtulduğum çarşafın içinde bir şey gördüm.

Aman Tanrım, bu benim çantamdı.

Çantamı da benimle birlikte gömmüşlerdi. Yerden aldığım gibi içini karıştırmaya başladım. Telefonumu bulduğumda sevinçten soluğum kesildi. Kapalıydı ama kenarındaki tuşa bastığımda ekranı açıldı. Ne yazık ki şebeke yoktu. Gerçi yürümeye devam edersem bir iki çubuk çeken bir yere ulaşacağımdan emindim.

Eve dönecektim. Sonra da Nate'e yaptıklarının bedelini ödetecektim.

YETMİŞ DOKUZ

EVE

Beni ayakkabısız gömmüşlerdi.

Keşke Addie'yle mutfakta yüzleşmeden önce spor ayakkabılarımı giyseydim, o zaman şimdi bu yolculuk çok daha kolay olurdu. Bunun yerine engebeli yolda çıplak ayakla ilerlemeye çalışıyordum, dallar tabanlarıma batıyordu. Üstelik donuyordum. Çarşafı yanıma almış, şal misali omuzlarıma sarmıştım ama yine de hava sıfırın altında olmalıydı.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra küçük bir yola ulaştığımda çantamdan telefonumu çıkardım. Şükürler olsun, çekiyordu! Tek çubuk da olsa bu bir mucizeydi.

911'i tuşlamak üzereydim ki duraksadım.

Polisi arayıp bana yaptıkları yüzünden kocamı hapse attırabilirdim. Ama avukat tutar, birkaç gün sonra da kefaletle serbest kalırdı. Dürüst olalım, jüride kadın üyeler varsa kulağını çekip yollarlardı. Mahkemeye hiç çıkmayabilirdi bile. Nate'in her işten sıyrılmak gibi bir yeteneği vardı.

Hayır. Yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmalıydım.

Bu yüzden gecenin bir yarısı gelip beni alabilecek tek kişiye mesaj attım.

Jay'in Snapflash üzerinden gönderdiğim mesaja cevap vermesi yirmi dakika sürdü. Bildirim sesinin onu uyandırmaya yetip yet-

meyeceğini merak ederek tam yirmi dakika boyunca yol kenarında titreyerek bekledim. Bende numarası vardı ama onu direkt aramak çok riskli olurdu. Tam pes edip polisi aramaya karar verdiğimde telefonumun ekranında ismi belirdi. Beni neredeyse hiç aramazdı, bu yüzden *kadın* onu duymasın ve hasta bebek uyanmasın diye banyoda saklandığını hayal edebiliyordum.

"Eve?" Sesinde panik vardı. "Ne oldu?"

"Beni almaya gelebilir misin?" dedim. "Ö-özür dilerim. Saatin çok erken olduğunu biliyorum." Neredeyse sabahın beşiydi.

"Neredesin?"

Gelecekti. Tanrı'ya şükürler olsun.

Onu yolun kenarında, çarşafın altında titreyerek bekledim. Umarım zatürre olmazdım. Nihayet arabasını kenara çektiğini gördüğümde gözyaşlarına boğuldum. Yolcu koltuğuna oturduğumda yanaklarımdan tuzlu yaşlar akıyordu. Hâlimi görünce neye uğradığını şaşırdı.

"Eve," dedi. "Ayakkabıların nerede?"

Bu sözleri daha çok ağlamama neden oldu.

Fakat Jay beni açıklama yapmaya zorlamadı. Sadece arabayı sürdü. Ben usul usul ağlarken yol boyunca sessizce oturduk. Caseham'e girdiğimizde ona evime gitmemesini söylemeye hazırlanıyordum ki başka bir yöne saptığını fark ettim. Birkaç dakika sonra Simon's Shoes'un otoparkına girdi.

"Gel hadi," dedi. "Sana bir ayakkabı bulalım."

Peşinden arabadan indim, ayaklarımın altındaki zemin buz gibiydi. Mağaza birkaç adım ötede olmasına rağmen omuzlarıma sardığım çarşafı alıp bana kendi montunu giydirdi. Sonra elimi tuttu ve birlikte ayakkabı mağazasına yürüdük. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

"Ne istersen al," dedi.

Korkunç görünümlü siyah kar botlarını seçtim. Dolabımdaki ayakkabıların hiçbirine benzemiyordu ama indirimdeydi. Çantamın içinde cüzdanımı aramaya koyuldum. Elbette nakit ödemem gerekiyordu...

"Dert etme," dedi Jay.

"Ama–"

"Dedim ya, dert etme. Gerçekten."

Daha fazla uzatmadım. Siyah kar botlarını giydim ve ne kadar çirkin olsalar da ayaklarımı hemen ısıttılar. Jay'in montunu çıkarmadan mağazadaki banklardan birine oturdum. O da yanıma oturdu, tek kelime etmiyordu. Çok sabırlıydı, oysa birazdan güneş doğacaktı.

"Nate... o..." Kelimelerimi dikkatlice seçtim. Addie'nin de işin içinde olduğunu bilmesini istemiyordum. Bunun kimseye faydası olmazdı. Hem zaten bu mesele kocamla benim aramdaydı. "Beni öldürmeye çalıştı."

Jay, dehşet dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Beni gömmeye kalktı," dedim. "Ama ölü değildim. Gitmesini bekledim, sonra yola geri döndüm."

"Eve," diye fısıldadı.

Montunun içinde titredim. "Bu yaptığının bedelini ödemesini istiyorum."

"Hemen polisi arayalım."

"Olmaz," dedim kararlılıkla. "Bu meseleyi kendi yöntemlerimle halledeceğim. Yaptığı her şeyin cezasını çektiğinden emin olmak istiyorum."

Alnındaki yara izinin hemen altında kaşları çatıldı. "Peki..."

"Şey... Birkaç günlüğüne kalabileceğim bir yer biliyor musun?" diye sordum.

"Alet edevat kulübemiz var," dedi düşünceli bir edayla. "Arka tarafta. Kimse kullanmaz. Oraya bir uyku tulumu koyabilirim. Rahat olmaz belki ama kapıyı kapayınca sıcak olur."

"Mükemmel," dedim. "Yardımını gerektiren birkaç şey daha var."

Jay mutlak bir sadakatle gözlerimin içine baktı. "Ne istersen yaparım."

Ve yaptı da.

SEKSEN

EVE

Nate'i kafasına taşla vurarak bayıltan Jay'di.

Aslında ben yapmak istemiştim ama Jay'in yapması daha mantıklıydı. Nate'ten daha uzundu, muhtemelen de daha güçlüydü. Ben vursaydım bayıltamayabilirdim. Ancak bu riski alamazdım. Onu tam da bu noktaya getirmek için yaptığım onca şeyden sonra olmazdı.

Jay'le birlikte son iki günü kocama işkence ederek geçirmiştik. Riskliydi ama değmişti. O kuzgunu mutfakta gördükten sonra hâlâ yaşadığıma ikna olacağını ve buraya geleceğini biliyordum. Ona bu şekilde yalnızca ben işkence edebilirdim.

Kuzgun en sevdiği şiirdi. Bunu benden daha iyi kimse bilemezdi.

Nate baygın hâlde yerde yatıyordu, yakışıklı yüzü gevşemişti. Jay'in elinden taşı alıp ona bir kez daha vurmak istesem de uyanmasına ihtiyacım vardı çünkü henüz işimiz bitmemişti. Yakında bilinci yerine gelecekti, o yüzden acele etmeliydik. Jay montunun cebinden koli bandı çıkarıp bana uzattı.

"Sen yapmak ister misin?" diye sordu.

Elbette isterdim. Kocamın bileklerini bir araya getirip bağladım, sonra ayak bileklerini de bağladım. Tam da bu

sırada Nate çamurlu zeminde inledi. Göz kapakları yavaşça aralandı.

"Uyanıyor," dedim Jay'e. "Onu çukura at."

Nate, buz gibi su birikintisinin içine düştüğünde tam anlamıyla uyandı. Göz kapakları iyice açıldı ve yağmur damlalarına karşı gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Jay bilerek görüş alanından uzakta duruyordu.

Nate, "Eve?" diye inledi.

Hiçbir şey demedim. İçinde bulunduğu durumu kavrayabilmesi için ona biraz zaman tanıdım. Çamurlu suyla dolu sığ bir mezarın dibinde yatıyordu, el ve ayak bilekleri bağlıydı. Paniğin yüzüne yayılmasını izledim.

"Eve," dedi nefes nefese. "Ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

Kocama dik dik baktım. Nikâhımızda hâkimin önünde karşılıklı dururken –hayatımın en mutlu günüydü– ondan şu anki kadar nefret edebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. "Beni öldürmeye kalktın. Beni bu çukura gömdün."

"Ben..." Nate kıpırdandı, başını çamurlu sudan yukarıda tutmaya çalışıyordu. "Özür dilerim, Eve. Korkunç bir hata yaptım. O yüzden geri döndüm."

"O yüzden dönmedin. Ölüp ölmediğimden emin olmak için döndün."

Âdemelması kalkıp indi. "Tamam, kabul. Haklısın. Korkunç bir şey yaptım. Ben berbat biriyim." Gözlerine dolan sular yüzünden gözlerini kırpıştırdı. "Ama sen değilsin. Bu sen olamazsın. *Seni tanıyorum.*"

"Beni tanımıyorsun." Kahkaha attım. "Yıllardır tanımıyorsun. Beni sevdiğin filan da yok."

"Evet, kabul ediyorum, aramızda sorunlar oldu..."

Yine güldüm. "Öyle mi?"

Nate doğrulmak için çabalıyor, başını mezarın dibinde birikmiş çamurlu sudan yüksekte tutmaya çalışıyordu. "Lütfen,

Eve. Bu sen değilsin. Bunu yapmak istemiyorsun. Bu hiçbir sorununu çözmez."

"Doğru, bütün sorunlarımı biliyorsun, öyle değil mi? Ne de olsa hepsinin sebebi sensin."

"Tamam, haklısın." Konuşurken ağzına çamurlu su dolunca suratını buruşturup tükürdü. "Çıkar beni buradan, sakin sakin konuşalım. Ne istersen yaparım."

"Hayır," dedim usulca. "Öyle olmayacak."

"Eve!" Yüzündeki panik daha da arttı. Bağlarından kurtulmak için çırpınmaya başladı. "Burada boğulacağımın farkındasın, değil mi? Lütfen kes şunu artık! Ne istiyorsan veririm. Öğretmenliği bırakırım, kasabadan giderim. Ne istersen yaparım, tamam mı?"

"Endişelenme," dedim. "Boğulmana izin vermeyeceğim."

Omuzları gevşedi, rahatlayarak çırpınmayı bıraktı. "Güzel. Teşekkür ederim. Bunu yapmayacağını biliyordum."

Yerde duran küreği elime aldım. "Çünkü önce seni gömeceğim," dedim.

Bu sözlerin ardından bir kürek toprak alıp üstüne attım.

"Eve!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

Bir kürek toprak daha alıp çukura attım.

"Eve!" Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Eve, hayatım, her şey için çok özür dilerim! Seni seviyorum! Bunu bilmen gerek! Bana bunu yapamazsın!"

Bir kürek toprak daha çukuru boyladı.

"Eve!" dedi nefes nefese. "Bana bunu yapma! Eve! *Eve!*"

Nate çukurun içinde çırpınıyor, bantlardan kurtulmaya çalışıyordu. Ama başaramayacaktı. Onu sımsıkı bağlamıştım. Bir kürek toprak daha almak üzereydim ki Jay kolumdan tuttu. Beni, kocamın bizi duyamayacağı kadar uzağa çekti.

"Eve," dedi. "Onu öldüreceksin."

Çenemi kaldırdım. "Biliyorum."

Jay göz ucuyla mezara baktı. Kocam boğazını parçalarcasına bağırıyordu ama bizden başka kimse onu duyamazdı. "Haklı. Onu öldürmek sorunlarını çözmeyecek."

"Öldüğünde görürsün," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Jay bir an bana baktı, sonra diğer küreği alıp benimle birlikte mezara döndü. Ben bir kürek toprak daha alıp çukura attığımda o da aynını yaptı.

"Eve!" diye bağırdı Nate. "Tanrı aşkına, Eve, yapma! Bunu yapamazsın!"

Yapabilirdim ve yapacaktım da. İki kürek toprak daha çukura düştü.

"Hapse gideceksin. Bunu biliyorsun, değil mi? Parmaklıklar ardında çürüyeceksin, seni manyak karı!"

İki kürek toprak daha. Biri suratına çarptığında ağlamaya başladı.

"Lütfen, Eve." Bana bakarken sol gözü çamurdan kapanmıştı. "N'olur yapma, Evie. Sana yalvarıyorum. Lütfen..."

Nate bir keresinde bana ölümün bir uçurumun kenarında durmak gibi olduğunu söylemişti ya da öyle bir zırvalıktı işte. Ölmekten, dünyadaki her şeyden daha çok korkuyordu. Ölümden sonraki hayata inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama inanıyorsam kocamın o hayatın sonuna kadar cehennemin en dibinde yanacağından adım kadar eminim.

Nate yalvarmakla bize tehditler savurmak arasında gidip gelirken çamur yüzünü tamamen kapadı. Çok geçmeden sesi de kesildi. Çukur tamamen dolana kadar toprak atmaya devam ettik. Ormanda kocamın mezarına son toprakları atarken bundan yıllar önce, ben on beş yaşındayken ve o da üniversiteden yeni mezun olmuş edebiyat öğretmenimken, ruh eşi olduğuma yemin ederek bana yazdığı şiiri kendi kendime mırıldanıyordum:

Hayatım neredeyse kayıp gitmişti
ellerimden
Sonra o
Gencecik ve diri
Yumuşacık elleri
Al al benzi
Gösterdi bana kendimi
Kiraz dudaklarıyla
Nefesimi kesti
Bana yeniden hayat verdi

Ayışığı Kitaplığı

SON SÖZ

ALTI AY SONRA

ADDIE

Okulun otoparkına girdiğimde Hudson arabasına yaslanmış, sezon çoktan bitmiş olmasına rağmen futbol takımından birkaç arkadaşıyla sohbet ediyordu. Bütün maçlarını izlemiştim ve Hudson hepsinde şov yapmıştı. Yıldız oyun kurucu ünvanını sonuna kadar hak ediyordu. Harika bir üniversiteden burs alacağı kesindi; herkes onun peşinden koşacaktı.

Hudson beni görünce elini kaldırdı. "Addie!" diye seslendi, sanki onu görmemem mümkünmüş gibi.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yanına koştum. Son zamanlarda daha sık gülümsüyordum. En yakın arkadaşımı geri kazandığımdan beri dünya gözüme daha aydınlık görünmeye başlamıştı. Hâlâ popüler filan değildim ama umurumda da değildi. Hudson bana yetiyordu.

Bu yıl gerçekten çok çılgınca geçmişti.

Kenzie'yle birlikte Dedektif Sprague'a her şeyi anlattıktan sonra dedektif Nathaniel'ı gözaltına almak istemişti ama Nathaniel tüymüştü. Sanırım başının büyük belada olduğunu anlamıştı ve tecavüzcü damgası yemektense ortadan kaybolmayı seçmişti.

Onu daha ısrarlı arayabilirlerdi ancak Bayan Bennett birden ortaya çıkmıştı. Birkaç günlüğüne kafa dinlemek için otobüsle bir yerlere gitmeye karar verdiğini söylemişti. Dediğine göre

parayı nakit ödemişti ve kimsenin onu aradığından haberi yoktu. Nathaniel'la birlikte ona yaptıklarımı Sprague'a anlatmıştım ama Bayan Bennett hikâyemi doğrulamamıştı. Eh, ortada gerçekten bir ceset olmayınca da polisin yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Elbette, Bayan Bennett da ben de gerçeği biliyorduk. Onu yaprak yerine toprakla gömmüş olsaydım olayların çok daha farklı gelişeceğini de biliyorduk.

Her neyse, Bayan Bennett bir daha Caseham Lisesi'ne dönmemişti. Kocasıyla ilgili skandal patlak verince istifa etmiş, sonra da kasabadan ayrılmıştı. Dönem sonuna kadar yerine başka bir öğretmen bakmıştı. Keşke Bay Tuttle gelseydi ama söylenenlere göre iki kasaba ötede başka bir lisede işe başlamıştı. Oradakiler ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı.

Bay Bennett'a gelince, meğer Kenzie ve ben onun "ruh eşim" dediği ilk öğrenciler değilmişiz. Bunu düşündükçe midem bulanıyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Ama en azından Kenzie'yle bu konuda konuşabilmeme seviniyordum. Bu yıl bayağı yakınlaşmıştık. Nathaniel hakkında saatlerce konuştuğumuz olmuştu. Onun gibi zeki, güzel ve popüler birinin bile kandırılmış olması içimi bir nebze olsun rahatlatıyordu. Hem Kenzie de benimle konuşmanın ona iyi geldiğini söylüyordu.

Üstelik ikimiz de terapiye başlamıştık. Hepsi işimize yarıyordu.

"Amma geciktin," diye takıldı Hudson arabasının yanına ulaştığımda. "İçeride ne yapıyordun?"

Gecikmemin sebebi, Lotus'la birlikte şiir dergisinin son rötuşlarını yapıyor olmamızdı. Nathaniel ortadan kaybolduğundan beri bu işi tamamen kendi başımıza yürütüyorduk. Ama bunu Hudson'a söylemedim çünkü dergiyi gördüğünde onun için sürpriz olmasını istiyordum. "Kusura bakma! En azından artık geldim."

Hudson'ın arkadaşlarından biri güldü. "Sevgilinin kölesi olmuşsun. Seni ne zamandır bekletiyor?"

Hudson da güldü ve benden sevgilisi olarak bahseden arkadaşını düzeltmedi. Bu da beni düşündürdü. Özellikle de her sabah arabasından okula yürürken elimi tutmaya başladığından beri. En azından Kenzie'yle çıkmıyordu. Dönemin başında bir kızla görüştüğünden emindim ama artık görüşmüyor gibiydi.

"Gidiyor musun?" dedi çocuklardan biri Hudson'a, Hudson benim için arabanın kapısını açarken. Aslında gerek yoktu ama tatlı bir jestti.

"Evet," dedi Hudson. "Ben işe gitmeden önce Addie'yle *milkshake* içeceğiz. Görüşürüz, Walsh."

"Görüşürüz, Jay," diye seslendi diğer çocuk Hudson'a.

Hudson şoför koltuğuna otururken ona, "Bir şey soracağım," dedim. "Futbol takımındakiler neden sana Jay diyor?"

"Şey, bilirsin işte, hepimiz birbirimize soyadımızla hitap ediyoruz," dedi. "Ama *Jankowski* insanın ağzını yoruyor. O yüzden kısaca J diyorlar. Benim de hoşuma gidiyor."

Anlıyordum ama o benim için hep Hudson olarak kalacaktı.

"Pekâlâ," dedi, "artık gitsek iyi olur. Ayakkabı mağazasındaki vardiyam beşte başlıyor, *milkshake* için yalnızca bir saatimiz var."

Hudson tanıdığım herkesten daha çalışkandı. Haftada birkaç gün Simon's Shoes'ta çalışıyor, üstüne bir de bir yaşındaki kardeşine bakıyordu. Ama bunca işinin arasında bana zaman ayırmayı ihmal etmiyordu.

Kasabanın en iyi *milkshake*ini yapan lokantaya vardığımızda tek *milkshake* mi isteyeceğiz acaba diye düşündüm. Tek *milkshake* istersek bu ne anlama gelirdi? Hudson'dan hoşlanıyordum. Hem de çok. Ruh eşim miydi? Bilmiyordum. Bence bu aptalca bir soruydu.

Arabayı park ettikten hemen sonra Hudson'ın telefonu titredi. Cebinden çıkarıp gelen mesajı okuduğunda dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu?" dedim.

Telefonu cebine geri koydu. "Yok bir şey. Eski bir arkadaş."

"Kız arkadaş mı?"

Gülümsemesi biraz utangaç bir hâl aldı ve alnındaki eski yara izini kaşıdı. Bu iz, çocukken evini çevreleyen çitin altından geçmeye çalıştığımızda olmuştu. "Öyle de denebilir. Şey... ayakkabılara bayağı düşkündü ve sürekli mağazaya gelirdi, öyle işte."

Hudson'ın beyaz yüzü bir anda pembeleşti. Bu da bana bahsettiği müşterinin sadece bir müşteri olmadığını düşündürdü. Ama her nedense bunu itiraf etmek istemiyordu. Tabii ki bu beni daha da meraklandırdı. Kimdi bu kız? Hudson bu kıza, benim ona olmaya başladığım gibi âşık olmuş muydu?

"Bizim okuldan mı?" diye sordum.

Bir an nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi baktı. Sonunda, "Eskiden öyleydi," dedi.

Belki de bizden bir sınıf büyüktü. Bizim sınıftan biriyle çıkıyor olsaydı bilirdim.

"Neyse," dedi Hudson, "zor zamanlar geçiriyordu ama şimdi çok daha iyi. Onu uzun zamandır tanıyorum ve ilk defa mutlu görünüyor. Bu iyi bir şey, öyle değil mi? Mutlu olmasını istiyorum. Fazlasıyla hak ediyor."

Kesinlikle arkadaştan fazlasıydı, suratındaki ifadeden belli oluyordu. Dönem başındaki kız mı diye merak ettim ama sormaya çekiniyordum. Zaten beni ilgilendirmezdi. Artık onunla değildi.

Arabadan indik ve Hudson elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi, sonra bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Birlikte lokantaya yürürken bol krem şantili, tepesinde de kiraz olan vanilyalı *milkshake* sipariş etmeye karar verdim. Çünkü bir ödülü hak ediyordum.

SON

TEŞEKKÜRLER

Öğretmen'i yazarken ergen kızıma, "Bana bir ergenin çok anlamlı bulacağını ama aslında feci kötü olan bir şiir yazabilir misin?" diye sordum.

Bunun üzerine yanıma oturdu, kucağımdaki dizüstü bilgisayarı kaptı ve "Bana iki dakika ver," dedi. Sonra da *şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kötü şiiri* yazdı. Şaşkına döndüm. "Bu mükemmel," dedim ona. Tabii sonra bir sürü yerini değiştirdim.

Öğretmen'in yayımlanma tarihi yaklaştığında kızıma yazdığı şiiri hatırlattım. Ne kadar beğendiğimi ve teşekkür yazımda ona hakkını teslim edeceğimi söyledim. O ise şöyle dedi: "Iyy, *n'olur* yapma."

Hımm. Belki de bu hikâyeyi anlatmamalıydım.

Neyse, nasıl olsa bu kitabı okumayacak çünkü *okumaktansa ölmeyi tercih eder.* Ama ileride bir gün geriye dönüp baktığında belki biraz utanır ve/veya hüzünle gülümser.

Ayrıca Jenna Jankowski'ye (Hudson ismini kesinlikle ondan almamış olsa da bazı şeylerin kader olduğunun kanıtı) bu hikâyeyi şekillendirmemdeki katkıları ve inanılmaz geri bildirimleri için çok teşekkür ederim. Aynı zamanda bütün Sourcebooks

ekibine de harika işleri için sonsuz teşekkürler. Kitaplarımı her zaman ilk okuyan ve hiçbir zaman sonundaki ters köşeyi fark edemeyen anneme teşekkür ederim. Beta okurlarım Pam, Kate ve Emily'ye; düzeltilerimi üstlenen Daniel ve Val'e; temsilcim Christina Hogrebe ve JRA ekibine kocaman teşekkürler!

Son ama en önemli olarak da siz, sevgili okurlarıma tekrar tekrar teşekkür ederim! Bu yolculukta yanımda yer alıp bana destek olan herkese minnettarım. Kitaplarımı okuduğunuzda umarım size, insanların onları okuduğunu gördüğümde yaşadığım sevincin birazını olsun yaşatabiliyorumdur!

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP